SAMUEL R. DELANY

INTERSECTIA EINSTEIN

PREMIUL
NEBULA
1967

EDITURA PYGMALION

Samuel R. Delany

INTERSECŢIA EINSTEIN

THE EINSTEIN INTERSECTION, 1967

Traducere: Radu Comănescu

Se dedică lui Don Wollheim, responsabil din toate punctele de vedere pentru ceea ce este înăuntru, şi lui Jack Gaughan, pentru ceea ce lipseşte.

PREFAŢĂ

Cartea pe care o ţineţi în mână este o provocare. Este o mănuşă azvârlită multor romane SF pe care le-aţi citit (poate) până acum. Sparge tiparele – clasice, totuşi – ale Fundaţiilor asimoviene sau ale Dunei. Vă dă câte puţin din fiecare, dar vă şopteşte cu totul altceva. Dacă aţi visat vreodată să fiţi nu numai cititor, consumator ci şi scriitor/creator de science fiction, ea vă deschide mai multe căi decât bănuiţi (din nou, poate) că există, sau, vi le redefineşte pe cele cunoscute.

Dar o să mai revin asupra conţinutului ei, spre sfârşit, după ce vă voi spune câteva cuvinte (puţine) despre un autor insolit.

Numele lui: Samuel R(ay) Delany. Născut la 1 aprilie 1942, în cartierul Harlem din New York. Părinţii: Samuel Ray şi Margaret Carey Body. Studii: Dalton School din New York şi Bronx High School of Science. Ocupaţie: profesor de engleză la State University of New York (1975) şi profesor de literatură comparată la University of Massachussetts (1988). Starea civilă: căsătorit la 24 august 1961 cu Marilyn Hacker, de care divorţează în septembrie 1974. Copii: Yva Alyxander. Premii literare: Nebula în 1966 pentru romanul *Babel-17.* Nebula în 1937 pentru romanul *Intersecţia Einstein (The Einstein Intersection)*; Nebula 1967 pentru povestirea „*Gomora şi apoi...*“ („*Ave, and Gomorrah...*“); Nebula 1969 şi Hugo 1970 pentru nuveleta/povestire „*Timpul considerat ca o spirală de pietre semipreţioase*“ („*Time Considered as a Helix of Semiprecious Stones*“).

Unul dintre cei mai de succes scriitori ai aşa numitului Nou Val (New Wave), a publicat texte remarcabile pentru introducerea în SF a inovaţiilor formale, cum ar fi ignorarea structurii narative, accentul pus pe structurile mitice şi experimentările stilistice (desigur, generalizări inadecvate pentru a-i descrie pe reprezentanţii Noului Val).

Poate mai mult decât orice alt autor de Science fiction, Delany a scris articole critice privitoare la analiza teoretică a SF-ului ca gen, utilizând metodele criticii structuraliste.

Interesul lui în semiologie, ca şi preocupările vizavi de relaţia dintre Lingvistică şi psihologie se regăsesc nu numai în antologiile eseurilor sale. Toate scrierile lui se ocupă in mod deliberat de natura limbajului şi al artei, de rolul artistului şi procesul creator. De aceea nu este deloc surprinzător că este acceptat atât de criticii literari cât şi de fanii SF, iar toate romanele îi sunt reeditate.

Mama lui era new yorkeză get-beget; ca bibliotecară, a cunoscut şi a fost prietenă cu o serie din scriitorii aparţinând Renaşterii Harlemului, curent literar din anii ’20-’30. Tatăl lui, venit din North Carolina, era proprietarul avut al unei întreprinderi de pompe funebre. Bunicul din partea tatălui fusese primul episcop de culoare (v-aţi prins? Delany e primul scriitor *negru* de SF pe care l-aţi citit vreodată!) din North Carolina. Se poate deci afirma că a fost beneficiarul unei educaţii culturale destul de variate; a realizat primul său roman SF la vârsta de treisprezece ani iar în liceu a scris alte opt-nouă romane, nici unul publicat. Însurat înainte de a termina liceul, a editat împreună cu soţia sa revista şcolii. Marilyn Hacker era poetă şi lucra ca redactor de Science fiction la o editură americană celebră: Ace Books. Pentru a-i face plăcere, Delany a scris *Nestematele din Aptor (The Jewels of Aptor)*, care a fost acceptat şi publicat în 1962. De altfel, nevasta lui a rămas o influenţă majoră, ajutându-l să descopere criticii şi scriitorii structuralişti, iar ulterior (între 1970-1971), editând împreună cu el *Quark* – patru antologii dedicate literaturii şi criticii SF proprii Noului Val.

Între 1963 şi 1965, Delany a activat ca muzician şi cântăreţ în Greenwich Village şi a scris patru romane: trilogia *Prăbuşirea turnurilor (The Fall of the Towers)* şi *Balada lui Beta-2 (The Ballad of Bete-2)*. În 1965 a întreprins o călătorie de un an în Grecia, Italia, Franţa şi Turcia, în timpul căreia a scris *Intersecţia Einstein.* Voiajul acesta îndelungat fusese cauzat de discuţiile cu prietenii săi şi de primul roman al lui Zelazny, *Nemuritorul (This mortal)* (numărul 2 al colecţiei Cyborg). După revenirea din Europa, Delany a cântat timp de un an şi jumătate cu o formaţie,

apoi s-a mutat în San Francisco. Întors în New York, unde trăieşte acum, s-a dedicat exclusiv scrisului.

Deşi a fost scris la numai nouăsprezece ani, *Nestematele din Aptor* este un roman sofisticat, cu personaje neobişnuite, bine realizate, care acţionează pe un fundal apocaliptic. Pe o planetă îndepărtată, un echipaj de aventurieri pornesc către o insulă pe care există mutanţi produşi de un străvechi război nuclear. Acolo, eroul principal, şi tovarăşii săi reuşesc să fure a treia şi ultima nestemată a lui Aptor din ochiul unui idol gigantic. În acelaşi timp, el se întâlneşte cu sora conducătorului expediţiei sale, care este una dintre cele trei zeiţe Argo. Celelalte două sunt mama şi fiica ei. Cartea urmează în linii mari istoria lui Iason şi a argonauţilor; de altfel, utilizarea arhetipului mitologic va rămâne unul din procedeele specifice lui Delany. Un alt procedeu stilistic reprezentativ ce va apărea în toate romanele sale este eroul artist/criminal. Tipul acesta de erou este strict legat de tema „drumului iniţiatic”, folosită de Delany ca formă narativă preponderentă. Majoritatea romanelor sale implică tineri care sunt poeţi sau muzicieni, porniţi într-o căutare iniţiatică. Ei rezolvă problemele personale, simultan cu căutarea înţelesurilor din propriile lor cuvinte; astfel, lumea interioară şi cea exterioară sunt legate în contextul cărţii. Eroul artist/criminal aparţine unei tradiţii literare franceze, de la Villon la Genet, care salută legătura între artă şi delict. Atât artistul cât şi criminalul operează în afara standardelor normale ale unei societăţi, conform propriilor, sisteme egocentrice de valori. Acest lucru le permite să comenteze cu detaşare asupra problemelor societăţii şi, lucru mai important, îi separă de normele sociale – se defineşte astfel natura revoluţionară a creaţiei artistice ca şi separarea minţii creatoare de fundalul societăţii.

După romanul de debut, Delany a scris o trilogie: *Căderea turnurilor* (1963-1965), notabilă pentru profunzimea redării unei alte societăţi apocaliptice pe un viitor Pământ, ca şi pentru prezentarea plină de imaginaţie a unui război psihic, creat în minţile locuitorilor de un

calculator nebun.

Trilogia a fost urmată de *Balada lui Beta-2* (1965), în care protagonistul studiază o baladă enigmatică despre trecerea unei flote de nave-generaţie. Beta-2 este denumirea navei din care analogul unui zeu, locuind în spaţiul interstelar, îi contactează pe oameni.

Începând de acum, experimentele tehnice şi stilistice ale lui Delany se asociază unor teme originale şi inventive.

Babel-17 este un roman despre o civilizaţie umană intergalactică, Alianţa, aflată în război cu altă civilizaţie umană, Invadatorii. Alianţa angajează o faimoasă poetă, Rydra Wong, să descifreze un mesaj Invadator, transmis într-un cod pe care îl denumiseră Babel-17. Descifrându-l, Rydra constată că acesta nu este un cod ci un întreg limbaj, care necesită gândirea într-un mod aparte, analitic. Limbajul declanşează în ea abilităţi telepatice;şi, treptat, înţelege că este arma secretă a Invadatorilor.

În acelaşi an, Delany publică *Steaua imperială (Empire Star),* o carte ce pare a viola toate regulile secvenţialităţii temporale, fiind extrem de subtil structurată ca o cicloidă, care este amintită la începutul romanului. În esenţă este istoria recursivă a unei civilizaţii galactice. Eroul, Cornet Jo, se întâlneşte cu versiuni ale sale mai vârstnice, care îl ajută pe măsură ce creşte şi călătoreşte spre centrul galaxiei, Steaua Imperială, pentru a aduce vestea eliberării unei rase de artişti. La sfârşitul cărţii, el moare, doar pentru a începe procesul care-l va readuce la începutul călătoriei.

După *Intersecţia Einstein* (1967), apare *Nova* (1968), care combină istoria lui Prometeu şi pe cea a potirului Graal într-o operă spaţială fascinant de inventivă; focul din ceruri şi inima strălucitoare a Graalului sunt găsite doar în centrul unei stele, ce explodează. Cartea este extrem de complexă, conţinând prezentarea unei structuri sociale complexe, precum şi teorii asupra artei, muncii, literaturii şi culturii.

Următoarele romane Science fiction (pentru că între timp a mai „comis“ şi unul pornografic(!!!) au fost: *Dhalgren* (1975) şi *Triton* (1976). După o absenţă atât de lungă a lui Delany de pe piaţa literală, *Dhalgren* a luat oarecum prin

surprindere, atât datorită dimensiunilor neobişnuite (peste 875 de pagini) cât şi lipsei de elemente stabile. Eroul nu ştie cine este, îşi pierde repetat cunoştinţa şi uită experienţele prin care trece, peisajul se modifică de la un moment la altul, timpul se opreşte, apoi ţâşneşte brusc. Aparent, cartea nu are decât sensul unei metafore extinse a haosului, opus omenescului. Deşi mai tradiţional, *Triton* este şi el destul de sofisticat, ridicând întrebări interesante asupra sexualităţii şi a libertăţii de alegere.

Ultimele lucrări ale lui Delany au fost romane *sword & sorcery,* memorii, eseuri foarte lungi despre teoria şi scrierea SF-ului, ba chiar şi o carte de benzi desenate.

Odată cu explozia ciberpunkului în anii ‘80, a fost considerat o influenţă majoră (alături de Alfred Bester) asupra scriitorilor contemporani de SF, apreciindu-se că miezul permanentei atracţii a romanelor sale, este elanul lui de nestăvilit dedicat examinării unor subiecte extrem de complexe.

Mihai-Dan Pavelescu
9 martie 1995

Se ascunde, (colorată, nuanţată) toată această lume râsanimală a noastră.

(James Joyce – *Finnegans Wake)*

Cu toate acestea, eu nu susţin că orice înşelăciune sau rătăcire a minţii ar trebui numite nebunie.

(Erasmus din Rotterdam – *Elogiul nebuniei)*

Maceta mea are sfredelit pe dinăuntru un cilindru, de la plăsele până la vârf. Când suflu în muştiucul din mâner, cânt cu tăişul armei. Atunci când toate găurile sunt acoperite, sunetul este trist, atât de aspru pe cât poate fi, rămânând totuşi dulce. Dacă toate găurile sunt deschise, sunetul zburdă prin ţeavă, aducând dinaintea ochilor fulgi de soare pe apă şi metal zdrobit. Sunt douăzeci de găuri. Şi de când am tot cântat, am fost numit nebun în toate felurile – de mai multe ori decât Lobey, care este numele meu.

Cum arăt?

Urât şi zâmbăreţ, în cea mai mare parte a timpului. Asta înseamnă o bucată de nas mare, ochi gri şi gură largă, înghesuite pe o feţişoară cafenie potrivită pentru o vulpe. Totul, înconjurat cu fire de alamă pe post de păr. Cam la fiecare două luni, ciopârţesc cea mai mare parte din el cu maceta. Creşte rapid la loc. Ceea ce e ciudat, pentru că am douăzeci şi trei de ani şi nici un pic de barbă, încă. Am o siluetă de popic, gambe şi picioare de om (gorilă?) de două ori cât mine (am o înălţime de un metru şaptezeci şi cinci şi şolduri pe măsură); în anul în care m-am născut, a existat un val de hermafrodiţi şi doctorii m-au crezut unul dintre ei. Am oarecare dubii.

După cum am zis, sunt urât. Degetele picioarelor sunt aproape la fel de lungi ca ale mâinilor, iar cele mari sunt

semiopozabile. Dar nu vă grăbiţi să râdeţi; odată i-am salvat viaţa Micului Jon.

Urcam pe Beryl Face, alunecând pe stânca sticloasă, când Micul Jon şi-a pierdut echilibrul, rămânând atârnat într-o mână. Eu mă ţineam cu ambele mâini dar mi-am întins piciorul în jos, l-am apucat de încheietura braţului, şi l-am tras până a găsit un reazem sub tălpi.

În momentul ăsta, Lo Hawk îşi încrucişează braţele pe cămaşa sa din piele, încuviinţează din cap cu înţelepciune, astfel încât barba i se leagănă pe gâtul subţire ca o frânghie şi spune: „Dar ce căutaţi voi, doi tineri Lo, pe Beryl Face? E primejdios, după cum ştiţi. Rata natalităţii scade întruna. Nu ne putem permite să ne pierdem tineretul productiv datorită unor tâmpenii.” Bineînţeles că nu scade, dar ăsta-i Lo Hawk. Ceea ce vrea să spună este că numărul de *indivizi total standard* scade. Însă naşterile sunt o mulţime. Lo Hawk aparţine generaţiei când numărul de nonfuncţionali, idioţi, mongoloizi şi cretini depăşea cu mult cincizeci la sută. (Încă nu ne-am adaptat imaginilor voastre. Ei, da). Dar acum există în mod clar mai mulţi funcţionali decât non-funcţionali. Deci, nici o problemă.

Oricum, nu numai că-mi rod în mod dizgraţios unghiile de la mâini, însă fac acelaşi lucru şi cu cele de la picioare.

În momentul acesta îmi aduc aminte cum şedeam la intrarea grotei-izvor, unde torentul vine din întuneric şi desenează o seceră de lumină printre copaci, iar un păianjen vampir mare cât pumnul meu se soreşte pe stânca din spate, cu abdomenul pulsându-i deasupra frunzele ce sună, atingându-se. Apoi La Carol trece cu un şirag de fructe peste umăr şi cu puştiul sub braţ (odată ne-am certat dacă-i al meu ori ba). Într-o zi avea ochii mei, nasul meu, urechile mele. A doua zi:

— Nu vezi că-i băiatul lui Lo Easy? Uită-te ce solid e!

Apoi ne-am îndrăgostit amândoi de alţi oameni şi acum suntem prieteni din nou. Acum face o mutră uimită şi zice:

— Lo Lobey ce faci?

— Îmi rod unghiile de la picioare. Cum ţi se pare?

— Ei, şi tu! scutură din cap şi intră în pădure, mergând

către sat.

Dar chiar acum prefer să stau pe piatra goală, să dorm, să mă gândesc, să-mi muşc buzele sau să-mi ascut maceta. E privilegiul meu, cum îmi spunea La Dire[1].

Până de curând, Lo Micul Jon, Lo Easy şi Lo Eu păşteam capre împreună (asta e ceea ce făceam pe Beryl Face: căutam păşuni). Formam un trio pe cinste. Micul Jon, deşi cu un an mai mare ca mine, va arăta până la moarte ca un puşti negru de paisprezece ani cu pielea la fel de netedă ca sticla vulcanică. Îi transpiră palmele, tălpile picioarelor şi limba (nu e vorba de glande sudorifice: picură ca un diabetic în prima zi de iarnă, sau ca un câine foarte nervos). Are o reţea argintie drept păr, nu albă ci argintie. Pigmentul e bazat pe metalul pur; pielea neagră vine de la o proteină formată în jurul oxidului. Nimic din melanina cafeniu-ruginie care te bronzează pe tine şi pe mine. El cântă, fiind oarecum simpluţ, aleargă şi sare împrejurul stâncilor şi caprelor, scânteind dinspre cap, vintre şi subţiori, apoi se opreşte să-şi ridice piciorul (da, ca un câine nervos) lângă un trunchi de copac, privind roată cu ochi negri stânjeniţi. Când zâmbesc, ochii aceia aruncă la fel de multă lumină, pe o frecvenţă diferită, ca şi capul său scânteietor. Are gheare. Tari, cornoase şi ascuţite, pe când eu am cioturi boante. Nu e un Lo pe care să fie bine să-l superi.

Pe de altă parte, Easy, e înalt (aproape doi metri şi patruzeci şi cinci), păros (părul umbral i se ondulează pe omoplaţi în jos şi face ineluşe pe pântece), puternic (cele o sută patruzeci şi opt de kilograme ale lui sunt de fapt o groază de bolovani colţuroşi înghesuiţi în blana sa: muşchii lui au vârfuri) şi drăguţ. Odată m-am supărat pe el, când una din doicile noastre fertile a căzut într-un horn stâncos.

S-a petrecut în faţa mea. Muierea era oarba cea mare, care de opt ani ne tot dă tripleţi perfecţi după standard. Şedeam într-un picior şi aruncam pietre şi beţe cu celelalte trei membre. Lui Easy îi trebuie o piatră-n cap ca să devină atent; el era mult mai aproape decât mine.

— Atenţie, Lo nonfuncţional şi mongoloid! O să pice în…

---

[1] Dire – cumplit, înfricoşător.

În clipa aceea, a picat.

Easy s-a oprit, privindu-mă întrebător „de-ce-arunci-pietre-în-mine?”, a văzut-o agăţându-se de margine, s-a repezit după ea, a ratat, şi amândoi au început să urle. M-am ascuns aproape cu totul înapoia bolovanului ce-i lovise şoldul lui şi am fost gata să izbucnesc în plâns. Easy chiar a făcut-o.

S-a ghemuit pe marginea hornului, cu lacrimile udându-i blana de pe obraji. Muierea îşi rupsese gâtul în fundul râpei. Easy a privit în sus şi a spus:

— Nu-mi mai face rău, Lobey. Şi-a frecat ochii albaştri, apoi a arătat în jos. Doare deja prea tare. Ce poţi să faci cu un Lo ca ăsta?

Easy are şi gheare. Nu le foloseşte decât pentru a se căţăra în palmierii titani, ca să culeagă mango pentru copii.

Totuşi, în general, am făcut treabă bună cu caprele. Odată Micul Jon a sărit de pe creanga unui stejar în spatele unui leu şi i-a sfâşiat gâtlejul înainte să ajungă la turmă (apoi s-a ridicat de pe cadavru, s-a scuturat, şi s-a dus în spatele unei stânci, uitându-se peste umăr). Aşa blând cum este, Easy i-a spart capul unui urs negru cu un buştean. Iar eu aveam maceta şi eram ambidextru, când cu piciorul stâng, când cu mâna dreaptă, sau viceversa. Da, făceam treabă bună.

Acum nu mai e cazul.

Motivul a fost Friza.

„Friza” sau „La Friza” fusese întotdeauna un subiect de discuţii cu doctorii vârstnici şi cu bătrânii care trebuiau să transmită titlurile. Arăta normal: subţire, cafenie, gura plină, nasul lat şi ochii de culoarea alamei. Cred că s-ar fi putut să se fi născut cu şase degete la o mână, dar cel suplimentar era non-funcţional, aşa că un doctor ambulant l-a amputat. Părul ei era tare, sârmos şi negru: îl tundea scurt, deşi odată a găsit o panglică roşie şi a împletit-o prin el. În ziua aceea purta brăţări şi mărgele de aramă, şiraguri peste şiraguri. Era minunată.

Şi tăcută. În copilărie, pentru că nu se mişca, a fost pusă în kuşcă împreună cu ceilalţi non-funcţionali. Nici vorbă de

La. Apoi un îngrijitor a descoperit că nu se mişca pentru că deja ştia cum s-o facă; era agilă ca umbra unei veveriţe. A fost scoasă din kuşcă, şi-a primit înapoi La-ul, dar n-a vorbit niciodată. La opt ani, când a devenit evident că minunata orfană era mută, i-au luat La-ul. Nu puteau s-o pună înapoi în kuşcă. Era funcţională, împletea coşuri, ara şi devenise expertă la vânătoarea cu bolasul[2]. Din pricina asta izbucniseră pe atunci controversele.

Lo Hawk îşi susţinea punctul de vedere:

— În zilele mele, La şi Lo erau rezervate pentru indivizii total standard. Am fost foarte dornici, acordând acest titlu de puritate oricărui funcţional care s-a întâmplat să aibă nefericirea de a se naşte în aceste timpuri confuze.

La Dire a replicat:

— Timpurile se schimbă, şi vreme de treizeci de ani a existat un precedent tacit ca La şi Lo să fie conferite oricărei creaturi funcţionale născută în acest nou cămin al nostru. Problema este doar cât de departe să extindem definiţia funcţionalităţii. Reprezintă oare abilitatea de a comunica verbal un *sine qua non* al funcţionalităţii? Ea e inteligentă, învaţă repede şi temeinic. Eu optez pentru *La Friza.*

Fata stătea şi se juca lângă foc cu pietricele albe, în vreme ce ei îi discutau statutul social.

— E începutul sfârşitului, începutul sfârşitului, a murmurat Lo Hawk. Trebuie să păstrăm ceva.

— Sfârşitul începutului, a oftat La Dire. Totul trebuie să se schimbe. Asta era controversa lor de când îi ştiam.

Se povesteşte că demult, înainte de naşterea mea, Lo Hawk s-a supărat pe viaţa din sat şi a plecat. Zvonurile spuneau că s-ar fi dus pe un satelit al lui Jupiter, ca să extragă un metal ce se răsucea în filoane albastre prin stâncă. Mai târziu s-a auzit că ar fi părăsit satelitul jovian pentru a naviga pe o mare fumegoasă într-o lume unde trei sori îi proiectau umbra pe puntea unei nave mai mari decât

[2] Dispozitiv format din nouă bile metalice legate printr-o frânghie. Aruncat corespunzător, bolasul devine un laţ foarte eficient.

întregul nostru sat. Iar, şi mai târziu, umbla vestea că a fost văzut tăindu-şi cărare printr-o substanţă ce se topea în aburi otrăvitori undeva atât de departe încât nu se zărea nici o stea de-a lungul nopţilor care ţineau tot anul. Când s-au împlinit şapte ani de când lipsea, se pare că La Dire a hotărât că sosise timpul să se întoarcă. Ea a părăsit satul şi a revenit peste o săptămână – împreună cu Lo Hawk. Se zicea că nu se schimbase prea mult, aşa că nimeni nu l-a întrebat unde fusese. Dar de la întoarcerea lui datează disputele calme care i-au unit pe La Dire şi Lo Hawk mai repede decât iubirea.

— … trebuie să conservăm, Lo Hawk.

— … trebuie să schimbăm, La Dire.

De obicei, Lo Hawk se dădea bătut, deoarece La Dire era o femeie cu lecturi vaste, de mare cultură şi spirit; Lo Hawk fusese un bun vânător în tinereţea sa şi un bun războinic de câte ori a fost nevoie. De asemenea, era suficient de înţelept ca să admită în faptă, dacă nu în vorbe, că o asemenea nevoie dispăruse. Dar de data asta, el a fost de neînduplecat:

— Comunicarea este vitală, dacă vrem să ajungem vreodată fiinţe umane. Mai degrabă i-aş permite unui câine cu faţa îngustă, care vine din dealuri şi poate bolborosi patruzeci – cincizeci din cuvintele noastre ca să-şi exprime dorinţele, decât unui copil mut. Ah, câte bătălii au văzut tinereţile mele! Când ne-am luptat cu păianjenii gigantici, sau când valul de licheni a năvălit din junglă, sau când am distrus cu var şi sare limacşii de şapte metri care ieşeau din pământ, am câştigat acele bătălii fiindcă puteam vorbi unul cu altul, puteam răcni ordine, striga avertismente, şopti planuri în penumbra grotelor-izvoare. Da, mai degrabă aş da La sau Lo unui câine vorbitor!

Cineva a făcut o remarcă obraznică:

— Păi, nu prea poţi să-i dai tipei un Le!

Oamenii au pufnit în râs. Dar bătrânii ştiu bine cum să ignore asemenea impoliteţi. Oricum, toţi ignoră un Le. În tot cazul, afacerea, nu s-a rezolvat niciodată. Către apusul Lunii, oamenii băteau câmpii, când cineva a propus o

amânare. Toţi au scârţâit şi au oftat, ridicându-se în picioare. Friza, întunecată şi minunată, încă se mai juca cu pietricelele.

Friza nu s-a mişcat când era copil, pentru că deja ştia cum s-o facă. Privind-o în licăririle focului (aveam şi eu opt ani), am început pentru prima oară să pricep de ce nu vorbea: a luat o piatră şi a zvârlit-o, cu răutate, spre capul tipului care făcuse remarca despre „Le”. Chiar şi la opt ani era sensibilă. A ratat lovitura, iar eu am fost singurul care a văzut. Dar am zărit şi rânjetul care i-a schimonosit faţa, efortul din umeri, felul în care i s-au încordat degetele de la picioare – stătea cu picioarele încrucişate – când a aruncat-o. Ambii pumni îi erau încleştaţi în poală. Înţelegeţi, nu-şi folosise mâinile sau picioarele. Piatra s-a ridicat pur şi simplu din noroi, s-a năpustit prin aer, a greşit ţinta şi s-a pierdut prin frunzişul de jos. Dar eu am văzut: ea o *aruncase.*

De o săptămână în fiecare noapte am zăbovit pe dalele cheiului; în stânga, palatele păreau că se aglomerează iar lumina fragilă se sparge peste port în toamna caldă. LE devine ciudat, în noaptea asta, când m-am întors în marele trapezoid al Piazzei, ceaţa ascundea vârfurile catargelor ce purtau steaguri roşii. Am stat la poalele stâlpului cel mai apropiat de turn şi am făcut însemnări despre tânjirile lui Lobey. Mai târziu am părăsit auriul şi indigo-ul în descompunere al Basilicii şi am bântuit prin aleile lăturalnice ale oraşului până după miezul nopţii. Odată m-am oprit pe un pod pentru a privi micul canal cum se scurge printre zidurile apropiate, pe sub felinare şi frânghii de rufe. M-am întors brusc, auzind un ţipăt: o jumătate de duzină de pisici mi-au trecut printre picioare şi au dispărut în trombă, urmărind un şobolan cafeniu. De-a lungul vertebrelor, nervii mi s-au înfiorat. M-am uitat înapoi spre apă: şase flori – trandafiri – pluteau din spatele podului, trecând peste petele de benzină. Le-am urmărit, până când o şalupă de pe un canal învecinat a trimis unde largi, clipocind de maluri. Am trecut peste podurile mici către Grand Canal şi am luat un Vaporetto înapoi la Ferovia. Pe când pluteam sub arcul din lemn negru al Ponti Academia, s-a pornit vântul; încercam să asimilez florile şi animalele rele, cu aventura lui Lobey, fiecare se potriveşte, dar deocamdată nu pricep cum anume. Orion călărea apa. Luminile de pe ţărm tremurau în canal, în timp ce noi treceam pe sub pietrele care stau să pice din Rialto.

(*Jurnalul scriitorului* – Veneţia, octombrie 1965)

În câteva cuvinte, voi stabili cum Maldoror a fost virtuos în timpul primilor săi ani, virtuos şi fericit. Mai târziu a devenit conştient că se născuse rău. Ciudată fatalitate!

(Isidore Ducasse (Conte de Lautreamont) – *Cântecele lui*

Maldoror)

Prologul: de ce nu mai paştem capre Easy, Micul Jon şi cu mine.

Friza a început să intre în joc, brună şi ambiguă, alergând şi sărind cu Micul Jon într-un dans dublu pe cântecul său şi pe muzica mea, luându-se la trântă, în joacă, cu Easy, şi plimbându-se cu mine pe pajiştea plină de mure, ţinându-mă de mână – cine a mai auzit să La, sau să Lo cu cineva cu care paşti capre, ori cu care râzi, ori faci dragoste. Toate acestea le-am făcut cu Friza. Ea se întorcea pe o stâncă să mă privească, iar frunzele tremurau împrejurul chipului ei. Sau venea grăbită spre mine printre pietre; între umbletul graţios şi umbra ei pe bolovani se afla întreaga mişcare suspendată şi reală. Şi era eliberată când stătea în braţele mele râzând – singurul sunet pe care îl scotea, iubindu-l pe buzele ei.

Mi-a adus lucruri minunate. Şi m-a ferit de cele periculoase. Cred că a făcut-o în acelaşi fel în care a azvârlit piatra. Într-o zi, mi-am dat seama că pur şi simplu, lucrurile urâte şi periculoase nu se mai întâmplă; nici un leu, ori un liliac condor. Caprele stăteau împreună; copiii nu se mai pierdeau şi se fereau de stânci.

— Micule Jon, nu mai trebuie să vii în dimineaţa asta.

— Ei, bine, Lobey, dacă tu zici aşa…

— E-n regulă, stai acasă.

Aşa că Easy, Friza şi cu mine am plecat cu caprele.

Lucrurile minunate erau precum stolul de şoimi albinoşi care plutea către pajişte. Sau cloşca ieruncă, care-şi adusese copilaşii să-i vedem.

— Easy, aici nu-i destul de lucru pentru toţi. De ce nu-ţi găseşti altceva de făcut?

— Mie-mi place să vin aici, Lobey.

— Friza şi cu mine putem avea grijă de turmă.

— Dar nu mă de…

— Cară-te, Easy.

A mai mormăit ceva şi eu am luat o piatră cu piciorul şi

am cumpănit-o. El părea uimit, apoi s-a îndepărtat cu stângăcie. Imaginaţi-vă, să sar eu aşa la Easy.

Câmpul şi turma ne-au rămas numai Frizei şi mie. Era bun şi minunat, cu flori pe care nu le mai ţin minte înapoia povârnişurilor când alergam. Dacă existau şerpi veninoşi, se transformaseră în panglici de purpură, niciodată încolăcindu-se. Şi, ah! ce de muzică am cântat.

Ceva a ucis-o.

Se ascunsese într-un crâng de sălcii leneşe, copacii aceia care se apleacă mai jos decât plânsul, iar eu o căutam şi o strigam şi zâmbeam… iar Friza a ţipat. Acela a fost singurul sunet pe care l-am auzit de la ea în afara râsului. Caprele au început să behăie.

Am găsit-o sub copac, cu faţa în noroi.

Pe când caprele behăiau, pajiştea s-a spart în bucăţi sub zgomotul lor iritat. Eram tăcut, dezorientat, uimit de disperarea mea.

Am purtat-o înapoi în sat. Îmi amintesc faţa lui La Dire când am intrat în piaţă, cu trupul moale în braţe.

— Lobey, ce Dumnezeu… Cum a… Oh, nu? Lobey, nu!

Aşa că Easy şi Micul Jon au preluat iarăşi turma. Eu mergeam şi şedeam la intrarea grotei-izvor, îmi ascuţeam lama, îmi rodeam unghiile, mă culcam şi mă gândeam singur pe piatra cea lată. Atunci am început.

Odată Easy a venit să-mi vorbească:

— Hei, Lobey, ajută-ne la capre. S-au întors leii. Nu-s mulţi, dar ne-ai fi de folos. S-a aşezat pe vine, continuând să mă domine cu aproape jumătate de metru, a dat din cap semnificativ, bietul Lobey, apoi şi-a trecut degetele păroase pe gâtul meu. Avem nevoie de tine. Tu ai nevoie de noi. Ne ajuţi să-i căutăm pe cei doi copii care lipsesc?

— Pleacă.

— Bietul Lobey.

Totuşi a plecat.

Mai târziu, a venit Micul Jon. S-a învârtit vreun minut, gândindu-se ce să zică. Până când i-a venit o idee, a trebuit să se ducă după un tufiş, s-a simţit ruşinat, şi nu s-a mai întors.

A venit şi Lo Hawk:

— Hai să vânăm, Lo Lobey. A fost zărit un taur la vreo doi kilometri spre sud. Se zice că are coarne cât braţul tău.

— Mă simt mai degrabă non-funcţional astăzi, am spus. Ceea ce nu-i un subiect de glumă cu Lo Hawk. S-a retras, pufnind. Pur şi simplu, n-am fost în stare să-i suport maniera arhaică.

Totuşi, când a venit La Dire a fost diferit. Precum am zis, ea e foarte învăţată, şi foarte înţeleaptă. A venit şi s-a aşezat să citească o carte, de cealaltă parte a stâncii, ignorându-mă vreme de-o oră. Până m-a înnebunit.

— Ce faci aici? am întrebat-o în cele din urmă.

— Probabil ceea ce faci şi tu.

— Adică?

Părea serioasă.

— De ce nu-mi spui tu?

Am revenit la macetă.

— Îmi ascut sabia.

— Eu îmi ascut mintea. Trebuie făcut ceva care le cere un tăiş la amândouă.

— Hă?

— Acesta e un mod nearticulat de a întreba despre ce-i vorba?

— Hă? am zis iarăşi.

— Da. Ce e?

— Să ucidem ceea ce a ucis-o pe Friza.

A închis cartea.

— Ne ajuţi?

M-am aplecat înainte, frământându-mi picioarele şi mâinile, am deschis gura… şi-atunci La Dire a tremurat cu lacrimi în ochi. Am plâns. După atâta vreme, m-a surprins. Mi-am pus fruntea pe piatră şi am urlat.

— Lo Lobey, a spus ea, ca şi Lo Hawk, numai că suna altfel. Apoi m-a mângâiat pe păr, ca Easy. Numai că era altfel. Pe când îmi recăpătam calmul i-am simţit deopotrivă compasiunea şi stânjeneala. Nu ca ale Micului Jon; altfel.

Stăteam întins pe-o parte, cu picioarele şi mâinile frângându-se, plângând tăcut întors spre golul din mine. La

Dire mi-a frecat umărul, şoldul diform, deschizându-mă cu delicateţe şi cu cuvinte:

— Hai să vorbim despre mitologie, Lobey. Sau mai bine ascultă. A fost foarte greu să ne asumăm raţionalitatea acestei lumi. Iraţionalul constituie o problemă la fel de grea. Îţi aduci aminte de legenda Beatles-ilor? Îţi aminteşti cum Ringo şi-a părăsit iubita, Maureen. Deşi ea se purta drăgăstos. El era singurul Beatles care nu cânta, aşa susţin formele vechi ale legendei. După noaptea unei zile grele, el şi ceilalţi Beatlesi au fost sfârtecaţi de fete în delir, dar el şi ceilalţi Beatlesi s-au întors, până la urmă laolaltă, cu marele rock şi marele roll. Mi-am pus capul în poala lui La Dire. Ea a continuat: Ei bine, acest mit este versiunea unei istorii mult mai vechi care nu e atât de bine cunoscută. Nu există discuri pe 45 sau 44 de turaţii din vremea acelei istorii mai vechi. Au mai rămas doar câteva versiuni scrise, iar interesul tinerilor pentru citit scade vertiginos. În povestea cea veche, Ringo era numit Orfeu. Şi el a fost sfâşiat de fete în delir. Însă detaliile diferă. El şi-a pierdut iubita – în versiunea respectivă, se numea Euridice – iar ea a plecat direct în marele rock şi marele roll, unde Orfeu a trebuit să intre ca s-o aducă înapoi. El s-a dus cântând, pentru că, în această versiune, era cel mai mare cântăreţ, iar nu cel care tace. În mituri, lucrurile se transformă mereu în opusul lor, pe măsură ce o versiune înlocuieşte alta.

— Cum a putut pătrunde în marele rock şi mare roll? Acolo e vorba de moarte şi viaţă.

— A fost acolo.

— A adus-o înapoi?

— Nu.

Am privit chipul bătrân al lui La Dire apoi mi-am întors capul spre copaci. Atunci a minţit. Nu s-a dus de-adevăratelea. Probabil că s-a ascuns în pădure câtva timp şi a inventat o poveste atunci când s-a întors.

— Poate, a zis La Dire.

Am privit-o din nou.

— O vroia înapoi, am rostit. Ştiu că o vroia înapoi. Dar dacă s-ar fi dus undeva unde ar fi existat o şansă cât de

mică s-o recapete, nu s-ar fi întors fără ea. De-asta ştiu că trebuie să fi minţit. Adică, a minţit despre drumul la marele rock şi marele roll.

— Viaţa este ritm, a spus ea în vreme ce mă ridicam. Orice moarte este ritm oprit, o sincopă înainte ca viaţa să se reia. Mi-a ridicat maceta. Cântă ceva. Mi-a întins mânerul. Fă muzică.

Mi-am dus lama la buze, m-am răsucit întorcându-mă pe spate, m-am încolăcit în jurul strălucitoarei şi primejdioasei lungimi, şi am lins sunetele. Eu nu vroiam, dar se forma în golul limbii mele, iar răsuflarea o purta în cuţit.

Încet; mai încet, am închis ochii, simţind fiecare notă în patrulaterul omoplaţilor şi feselor apăsate de stâncă. Notele ieşeau, urmând doar măsura respiraţiei mele, iar mai de departe era numai însufleţirea muşchilor degetelor de la mâini şi de la picioare care începuseră să se convulsioneze pentru dansul mai rapid, mai apropiat al bătăilor mii. Bocetul a început să tremure.

— Lobey, când erai copil, băteai piatra cu picioarele, scoţând un ritm de dans. Bate toba, Lobey!

Am lăsat melodia să se iuţească, apoi am şfichiuit-o cu o octavă mai sus, ca s-o pot stăpâni. Asta înseamnă numai degetele de la mâini.

— Bate toba, Lobey!

M-am zguduit pe picioare şi am început să lovesc cu tălpile în stâncă.

— Bate toba!

Am deschis ochii suficient de mult pentru a zări cum o zbugheşte păianjenul vampir. Muzica râdea. Gram după gram, triluri şi iodlere, iar La Dire râdea şi ea pentru mine văzându-mă cum cânt, cocoşat, în timp ce sudoarea îmi tremura pe ceafă şi-mi picura între omoplaţi, în vreme ce eu, imobil de la mijloc în sus, îmi legănam şoldurile, bătând ritmuri încrucişate cu degetele de la picioare şi călcâie, cu lama macetei în sus ca să înţep soarele, cu altă sudoare scurgându-mi-se şiroaie după urechi, alunecând printre venele încordate ale gâtului.

— Bate, Lo Ringo al meu, cântă Lo Orfeu al meu, striga

La Dire. Oh, Lobey! Aplauda fără încetare.

Apoi, când singurul sunet rămas a fost propria-mi respiraţie, frunzele şi izvorul, ea a încuviinţat din cap, zâmbind:

— Acum ai jelit aşa cum trebuie.

Am privit în jos. Pieptul îmi lucea, burta se contracta, se relaxa şi iar se contracta. Praful de pe picioare devenise noroi.

— Acum eşti aproape gata să faci ceea ce trebuie făcut. Du-te, vânează, paşte capre, cântă. În curând, Le Dorik va veni după tine.

Orice sunet din mine a îngheţat. Odată cu respiraţia şi bătaia inimii, cred, o sincopă înainte ca ritmul să reînceapă.

— Le Dorik?

— Du-te. Bucură-te înainte de a-ţi începe călătoria.

Înfricoşat, am clătinat din cap, m-am întors şi am fugit de la gura peşterii.

Le…

Deodată mica bestie rătăcitoare a dispărut, lăsându-mi în poală – oh, oroare – un monstruos maimuţoi diform, cu cap de om. „Unde îţi este sufletul, să-l călăresc!”

(Aloysius Bertrand – *Piticul)*

TRĂIEŞTE! Eşti în generaţia PEPSI!

(Slogan publicitar – *Reclamă)*

…Dorik!

O oră mai târziu, pândeam, ascuns, în preajma kuştii. Paznicul kuştii, Le Dorik, nu se afla prin preajmă. O chestie albă (îmi aminteşte de femeia care a fost mama lui Easy şi l-a lepădat înainte să moară) s-a târât până la gardul electrificat ca să-şi lase balele. Probabil va muri curând. Am auzit râsul lui Griga, fără să-l văd; fusese Lo Griga până la şaisprezece ani. Dar ceva – nimeni n-a ştiut dacă era genetic sau nu, i-a mâncat minţile din cap şi hohotele de râs au început să i se reverse dintre buze şi gingii. Şi-a pierdut Lo-ul şi a fost băgat în kuşcă. Le Dorik era probabil înăuntru acum, punând mâncare, doftoricind unde leacurile mai puteau fi de folos, ucigând dacă cineva nu mai putea fi tratat. Atât de multă tristeţe şi groază se închideau acolo; era greu să-ţi aminteşti că sunt oameni. Nu purtau nici un titlu de puritate, dar erau oameni. Chiar şi Lo Hawk s-ar ofensa pentru o glumă pe seama celor din kuşcă, la fel ca pentru unii cetăţeni titraţi.

— Nu *ştii* ce li se făcea când eram eu copil, tinere Lo. Nu i-ai văzut niciodată târâţi din junglă când puţini reuşeau să supravieţuiască. N-ai văzut felul barbar în care acţionau indivizi complet standard, cu raţiunea zdruncinată de spaimă. Multora dintre cei pe care-i numim azi Lo şi La nu li s-ar fi permis să trăiască, dacă s-ar fi născut cu cincizeci de

ani mai devreme. Fii bucuros ca tu eşti fiul unor timpuri mai civilizate.

Da, erau oameni. Dar nu e pentru prima oară când m-am întrebat cum s-ar simţi cineva să păzească asemenea oameni la fel ca Le Dorik?

M-am întors în sat.

Lo Hawk şi-a ridicat ochii de la arbaleta pe care-o încorda. Aşezase cartuşele pe pământ în faţa uşii, ca să le controleze capsele.

— Ce mai faci, Lo Lobey?

Am apucat un cartuş cu piciorul şi l-am studiat.

— Ai prins taurul ăla?

— Nu.

Am încercat marginea cartuşului cu vârful cuţitului. Era bun.

— Hai să mergem, am spus.

— Mai întâi, verifică restul.

Cât timp am făcut-o, el a terminat de încordat arbaleta, a intrat şi a luat încă una pentru mine; apoi am coborât de-a lungul râului.

Aluviunile colorau apa în galben. Curentul era puternic şi repede, îndoind ferigile şi ierburile lungi, pieptănându-le de pe mal. Am ţinut-o de-a lungul malului umed cale de vreo trei kilometri.

— Ce a ucis-o pe Friza? l-am întrebat într-un târziu.

Lo Hawk s-a lăsat pe vine ca să examineze o buturugă zgâriată: urme de colţi.

— Tu ai fost acolo. Ai văzut. La Dire doar bănuieşte.

Ne-am întors de la râu. Rugii de mure zgâriau carâmbii lui Lo Hawk. Eu nu am nevoie de încălţări. Pielea mea este groasă şi tare. Nici Easy sau Micul Jon nu au nevoie.

— N-am văzut nimic, am zis. Ea ce bănuieşte?

Un şoim albinos ţâşni dintr-un copac şi se îndepărtă rotindu-se. Nici Friza nu avusese nevoie de încălţări.

— Ceea ce a omorât-o pe Friza era non-funcţional, ceva din ea care era non-funcţional.

— Friza a fost funcţională, am rostit. A fost!

— Vorbeşte mai încet, băiete.

— Ţinea turma laolaltă, am continuat mai potolit.

— Putea pune animale să facă tot ceea ce dorea. Putea să îndepărteze lucrurile primejdioase şi să le apropie pe cele minunate.

— Prostii, a comentat Lo Hawk, păşind prin noroi.

— Fără nici un gest sau cuvânt, putea să mute animalele oriunde dorea, sau oriunde doream eu.

— Ai ascultat tâmpeniile lui La Dire.

— Nu. Am văzut. Putea să mişte animalele, aşa cum a făcut cu piatra.

Lo Hawk a încercat să spună ceva. Apoi l-am văzut adunându-şi gândurile.

— Care piatră?

— Piatra pe care a ridicat-o şi-a aruncat-o.

— Care piatră, Lobey?

Aşa că i-am spus povestea.

— Şi era funcţională, am conchis. Păzea turma, nu-i aşa? Ar fi putut s-o păzească, chiar şi fără mine.

— Numai că nu s-a putut păzi pe ea însăşi, a spus Lo Hawk. A pornit mai departe.

Am continuat tăcuţi printre lăstarii şoptitori, în timp ce eu cugetam. Apoi pe trei tonuri diferite s-a auzit:

— Yaaaaaa…

Frunzele s-au dat la o parte şi au apărut brusc tripleţii Bloi. Unul din ei a sărit la mine şi am avut braţele pline cu un puşti de zece ani, isteric, cu părul roşu.

— Hei, ai grijă, am rostit cu înţelepciune.

— Lo Hawk, Lobey! Acolo…

— Ai grijă, te rog, am adăugat, evitând un cot.

…Acolo! Lovea şi bătea cu piciorul în stânci. Asta am primit-o de la cel aflat lângă şoldul meu.

— Acolo unde? a întrebat Lo Hawk. Ce s-a întâmplat?

— Acolo aproape de…

— … De casa veche lângă locul unde tavanul pivniţei cade…

— … Taurul a apărut şi…

— Şi era îngrozitor de mare şi a călcat…

— … A călcat pe casa veche care…

— Noi ne jucam înăuntru…

— Staţi aşa, am spus şi l-am lăsat jos pe Bloi-3.

— Unde s-a întâmplat toată povestea asta?

S-au întors tustrei şi au arătat printre copacii pădurii.

Hawk şi-a legănat arbaleta.

— E-n regulă, a rostit.

— Voi, băieţi, întoarceţi-vă în sat.

— Ia spune-mi! l-am prins pe Bloi-2 de umăr. Cât de mare era?

Clipea mut.

— N-are nimic, am spus. Duceţi-vă, şi gata.

M-au privit pe mine, pe Lo Hawk şi pădurea. Apoi s-au dus.

În consens mutual, ne-am întors dinspre râu prin golul din frunziş pe unde se rostogoliseră copiii.

O scândură, ruptă la un capăt, zăcea pe cărare chiar în faţa noastră, pe când ne apropiam de luminiş. Am păşit peste ea şi printre ramurile de sumac.

Pe pământ se aflau împrăştiate o mulţime de alte scânduri sfărâmate.

O suprafaţă de un metru pătrat din fundaţie fusese înfundată, şi doar una din cele patru grinzi de susţinere mai stătea în picioare.

Bucăţi din acoperişul de paie erau azvârlite ca nişte coji prin ogradă. Cu mult timp în urmă, Carol plantase câteva flori în această grădină, când, vrând să scăpăm de sat, ne mutasem aici în vechea casă acoperită cu paie care fusese atât de tihnită, ea plantase gardul viu cu flori portocalii pufoase. Ştiţi din care, nu?

M-am oprit lângă urma unei copite despicate, unde petalele şi frunzele fuseseră strivite într-o mandală întunecată în nămol. Piciorul mi se potrivea cu uşurinţă în amprentă. Câţiva copaci fuseseră dezrădăcinaţi. Alţii fuseseră rupţi la o înălţime mai mare decât a mea.

Era uşor să vezi din ce parte intrase în luminiş. Tufişurile, viţele şi frunzele fuseseră călcate spre înăuntru. Pe-acolo pe unde plecase, totul se îndoise în afară.

Lo Hawk pătrunse în poieniţă, legănându-şi cu

nonşalanţă arbaleta.

— De fapt nu eşti chiar atât de nonşalant, nu-i aşa? am întrebat.

M-am uitat iarăşi la semnele distrugerii.

— Trebuie să fie enorm.

Lo Hawk mi-a aruncat o căutătură plină de ace şi zgârcituri.

— Ai mai vânat cu mine.

— Aşa e. Nu poate să fi plecat demult dacă tocmai a speriat copiii, am adăugat.

Hawk s-a îndreptat în pas de pândă către locul unde vegetaţia se îndoise.

M-am repezit după el.

Făcusem zece paşi prin pădure când am auzit şapte copaci prăbuşindu-se undeva: trei – pauză – apoi încă patru.

— Bineînţeles, dacă este atât de mare poate, probabil, să ajungă foarte departe, foarte repede, am spus.

Alţi trei copaci.

Apoi un răget, un sunet nemuzical cu o tonalitate metalică, nici turbare nici patos, ci zgomot, scăpat din plămâni mai mari decât toate foalele unei topitorii, un sunet lung, care prindea ecou în vreme ce frunzele se clătinau sub adierea unui vânt lin.

Sub verde şi argintiu, am pornit iarăşi prin poienile reci, periculoase.

Pas, şi răsuflare, şi pas.

Apoi în copacii din stânga…

A apărut dintr-un salt, şi acel salt ne-a împroşcat cu umbră, ramuri şi bucăţi de frunze.

Învârtindu-şi coapsa pe un picior anterior, tocmai aici şi unul posterior, tocmai la dracu, acolo, privi spre noi cu un ochi injectat, căprui, cu colţurile aidoma unei scoici. Globul lui ocular trebuie să fi fost cât capul meu.

Nările negre, umede, scoteau aburi.

Era foarte nobil.

Apoi şi-a scuturat capul, rupând crengi, s-a încordat cu pumnii înfipţi în pământ – erau mâini cu degete păroase şi cornoase de grosimea braţului meu acolo unde ar fi trebuit

să aibă copitele anterioare – a mugit, s-a dat înapoi şi a ţâşnit îndepărtându-se.

Hawk a tras cu arbaleta. Săgeata a fâlfâit ca un ac curajos între blănile de pe flancul său. Se năpustea.

Când mi-am revenit, scoarţa copacului de care mă izbisem îmi mesteca spinarea.

— Vino, mi-a azvârlit Hawk, fugind în direcţia în care galopase taurul cu mâini de om.

Iar eu l-am urmat pe bătrânul acela nebun, alergând să răpună fiara. Ne-am căţărat printr-un clivaj de stâncă veşnic spartă (fusese spartă şi ultima dată când venisem să hoinăresc pe-aici printre copaci într-o după-amiază plină de stropi de soare şi adieri de vânt cu mâna Frizei într-a mea, pe umărul meu, pe obrazul meu). Am sărit pe o porţiune de cărămidă brăzdată de muşchi, care pava pădurea pe ici, pe colo. Am alergat înainte şi…

Unele lucruri sunt atât de mici încât nu le observi. Altele sunt atât de mari încât te izbeşti de ele înainte de a şti ce sunt. Era o gaură în pământ, în coasta muntelui, în care aproape am picat. Era intrarea neregulată a unei grote, largă de vreo douăzeci de metri. Nici măcar n-am ştiut că se afla acolo până ce n-a răsunat din ea urletul.

Taurul a răcnit pe neaşteptate din deschiderea dintre stânci, copaci şi cărămidă, delimitându-i forma cu răgetul său.

Când ecoul a pierit, ne-am furişat pe buza fărâmiţată şi am privit înăuntru. Dedesubt am văzut sclipirile razelor pe piele, învârtindu-se în adâncuri. Apoi s-a ridicat pe picioarele dinapoi, agitându-şi ochii şi pumnii păroşi.

Hawk a sărit îndărăt, chiar dacă ghearele erau, încă, la cinci metri mai jos.

— Tunelul ăsta nu dă în grota-izvor? am şoptit. Dinaintea unui lucru atât de mare, trebuie să şopteşti.

Lo Hawk a aprobat din cap.

— Se zice că unele tunele sunt înalte de treizeci de metri. Altele numai de trei metri. Asta e una din cele mai mari arteriole.

— Mai poate să iasă? O întrebare prostească.

De cealaltă parte a găurii, au apărut capul cu coarne şi umerii. Acolo intrarea fusese tăiată în pantă. El o urcase. Acum se uita la noi, pândind. A mugit o dată, scoţând o limbă ca o pânză roşie acoperită cu spume.

Apoi a sărit la noi peste gaură.

Nu ne-a ajuns, dar am zbughit-o în spate. El s-a agăţat de buza intrării cu degetele unei mâini – am văzut strungi negre sfărâmându-se în jurul acelor unghii – şi cu un braţ. Braţul plesnea de jur-împrejur pământul, căutând ceva de care să se ţină.

Din spate l-am auzit pe Hawk strigând (alerg mai repede ca el). M-am întors ca să văd mâna aceea ridicându-se deasupra lui!

A fost complet mototolit la pământ. Mâna a mai plesnit de câteva ori *(Buum-Buum! Buum!),* apoi ghearele au alunecat, trăgând o mulţime de pietre şi tufişuri şi trei copăcei, jos, jos, jos.

Lo Hawk nu murise (a doua zi au descoperit că-şi rupsese o coastă, dar asta abia mai târziu). A început să se ghemuiască. Semăna cu un gândac lovit. Semăna cu un copil bolnav, foarte bolnav.

L-am prins de umeri tocmai când începuse să-şi recapete respiraţia.

— Hawk! Eşti cumva…

Nu putea să mai audă din pricina urletului din puţ. S-a sculat totuşi în capul oaselor clipind din ochi. Sângele a început să i se prelingă din nas. Fiara îl plesnise cu palma uşor curbată. Lo Hawk se aruncase jos, şi din fericire cele mai importante părţi ale sale, precum capul, suferiseră mai mult din pricina comprimării aerului decât a loviturii propriu-zise.

— Hai să plecăm de-aici! şi am început să-l târăsc către copaci.

Când am ajuns acolo, clătina din cap.

— … nu, aşteaptă, Lobey… i-am auzit vocea răguşită în timpul unei pauze între urlete.

Pe când îl sprijineam de un pom, m-a prins de încheietura mâinii.

— Grăbeşte-te, Hawk. Poţi să mergi? Trebuie să plecăm de aici. Uite, o să te car…

— Nu! Răsuflarea care-i fusese stoarsă îi revenea treptat.

— *Hai,* Hawk! Gluma-i glumă, dar eşti rănit, şi chestia aia este mult mai mare decât ne-am imaginat noi. Probabil că a suferit o mutaţie din cauza radiaţiei din nivelurile inferioare ale grotei.

M-a strâns iarăşi de încheietura mâinii.

— Trebuie să stăm. Trebuie să-l omorâm.

— Crezi că o să iasă şi o să facă rău satului? Deocamdată nu s-a prea îndepărtat de grotă.

— Asta… A tuşit şi apoi spuse: Asta n-are nici o legătură. Eu sunt vânător, Lobey.

— Uite ce-i…

— Şi trebuie să te învăţ să vânezi.

A încercat să se desprindă de trunchi.

— Numai că mi se pare că va trebui să înveţi de unul singur.

— Ce?

— La Dire spune că trebuie să fii gata pentru călătorie.

— O, pentru numele… Apoi i-am aruncat o privire, înregistrându-i toate colţurile, vârsta, siguranţa şi durerea de pe faţă.

— Ce trebuie să fac?

Răcnetul taurului a tunat din acoperişul surpat al grotei-izvor.

— Du-te acolo. Vânează fiara şi ucide-o.

— Nu!

— Fă-o pentru Friza.

— Cum? am întrebat.

A dat din umeri.

— La Dire ştie. Trebuie să înveţi să vânezi, şi să vânezi bine.

— Şi eu sunt pentru încercarea bărbăţiei şi tot tacâmul. Dar…

— E vorba despre altceva, Lobey.

— Dar…

— Lobey! Vocea i se cuibărise înceată şi fermă în gâtlej.

— Sunt mai bătrân decât tine şi ştiu mai multe despre povestea asta. Ia-ţi maceta şi arbaleta şi intră în peşteră. Du-te!

Am stat şi m-am gândit la o droaie de lucruri. Precum: curajul este o mare tâmpenie. Şi cât de surprins eram că încă din copilărie îl înconjurasem pe Lo Hawk cu atâta teamă şi respect. De asemenea, câte lucruri meschine pot însoţi vigoarea, decizia şi acţiunea, precum spaima, debusolarea şi plictiseala curată.

Fiara a mai răcnit o dată. Mi-am împins arbaleta în sus pe braţ şi mi-am aranjat mânerul macetei la şold.

Dacă eşti pe cale să faci ceva prostesc – o facem cu toţii – mai bine să fie un lucru curajos şi nebunesc.

L-am bătut pe Lo Hawk pe umăr şi am plecat spre puţ.

De partea aceasta, buza era ascuţită şi peretele abrupt. M-am deplasat către latura lăsată, unde existau terase naturale de rădăcini, pământ şi zidărie. Am înconjurat râpa şi am coborât, agăţându-mă.

Soarele lovea peretele de vizavi, făcând muşchiul să strălucească. Mi-am luat mâna de pe stânca umedă şi am păşit peste un pârâiaş uleios, al cărui curcubeu se pierdea sub umbra mea. Undeva, în sus pe tunel, copitele tropăiau pe piatră.

Am înaintat. În plafonul înalt, existau multe crăpături, ici-colo luminând pe podea o creangă cu frunze ţepene, ori buza unei gropi adâncă de câţiva centimetri, metri, dar putea ajunge până la cele mai adânci nivele ale grotei-izvor, aflate la mii de metri dedesubt.

Am ajuns la o bifurcaţie, am cotit la stânga pe sub boltă, şi după vreo trei metri parcurşi în beznă, m-am împiedicat şi m-am rostogolit pe câteva trepte mici, printr-o baltă (mâna mea bălăcindu-se prin întuneric), apoi peste nişte frunze uscate (îşi urlau propriul lor urlet sub mine), şi am aterizat la capăt sub un snop de raze, cu genunchii şi palmele pe pietriş.

Tropăit!

Tropăit!

Am sărit în picioare şi m-am îndepărtat de lumina

denunţătoare. Fire de praf se învolburau în razele piezişe unde căzusem. Apoi s-au oprit.

Stomacul meu era ca o pungă de apă clipocind deasupra intestinelor. A merge către acel sunet – tăcuse acum şi aştepta – nu mai însemna a merge în vreo direcţie. Mai degrabă ridică un picior, apleacă-te înainte, pune-l jos. Bravo! Acum, ridică-l pe celălalt, apleacă-te înainte…

După o sută de metri, am văzut deodată altă lumină deoarece ceva foarte mare a acoperit-o brusc. Apoi a descoperit-o.

Clac! Clac! Clac!

Un fornăit.

Trei paşi puteau să-l ducă foarte departe.

O mulţime de *clacuri!*

M-am aruncat la perete, îngropându-mi faţa în nămol şi rădăcini.

Dar zgomotul se îndepărta.

Am înghiţit toate lucrurile amare care mi se ridicaseră în gât şi m-am dezlipit de perete.

Cu un mers grăbit ce s-a transformat într-o fugă uşoară, l-am urmărit sub bolţile ruinate.

Sunetele veneau din dreapta.

Am pornit într-acolo, printr-un tunel în pantă atât de scund încât din apropiere i-am auzit coarnele zgâriind plafonul. Pietre, pojghiţe şi licheni bătrâni cădeau zornăind pe umerii săi mătăhăloşi, apoi pe pământ.

Rigola de pe marginea tunelului acoperise piatra cu mâl fluorescent. Firicelul de apă se preschimbă în pârâu, pe măsură ce panta sporea până când lumina spumegândă s-a luat la întrecere cu mine în stânga.

O dată copitele sale au traversat pesemne o placă metalică din pardoseală, fiindcă jumătate de duzină de scântei portocalii au ţâşnit din locul unde păşise, luminându-l până la jumătate.

Era numai cu treizeci de metri înaintea mea.

Din nou scântei, când dădu un colţ.

Am simţit piatră sub tălpi, apoi metal neted şi rece. Am trecut de câteva frunze, purtate aici de cine ştie ce vânt, pe

care copitele sale le aprinseseră. Se zvârcoleau cu şerpişori de foc, lucind în jurul picioarelor mele. Iar pentru câteva clipe, întunericul s-a umplut cu toamnă.

Am ajuns la colţ şi l-am ocolit.

Mi-a mugit drept în faţă.

Piciorul său a izbit la un metru de piciorul meu, iar scânteile i-au luminat ochii sângerânzi şi nările lucioase.

Mâna i se ridică între ochi şi mine, apoi coborî. M-am rostogolit înapoi, apucându-mi maceta.

Palma sa – de data asta întinsă, Hawk – a răsunat pe placa de metal unde stătusem. După aceea a căzut din nou către locul unde eram acum.

M-am lăsat pe spate, cu mânerul armei proptit în podea şi vârful aţintit în sus. Foarte puţini oameni, sau tauri, pot bate un cui cu pumnul. Din fericire.

M-a smucit de pe podea, înfipt în palma lui, şi am fost zgâlţâit în toate părţile, ţinându-mă de macetă cu mâinile şi picioarele şi ţipând la nesfârşit.

Şi el răcnea, împungând cu coarnele tavanul de unde cădeau o mulţime de lucruri. M-a azvârlit vreo şapte metri. Lama a ieşit, fluierul era plin cu sângele său, iar eu m-am izbit de perete şi m-am rostogolit pe jos.

Umărul lui drept a lovit peretele din dreapta. S-a clătinat. Umărul lui stâng a lovit peretele din stânga, iar umbra lui tremurândă se proiecta imensă pe plafonul care picura.

A venit înspre mine, în vreme ce mi-am tras genunchii peste o mulţime de pietre, m-am ridicat rapid în picioare (ceva se scrântise), şi am încercat să mă uit la el, pe când continua să crească de la un pas la altul.

Lângă mine, în zid exista un grilaj de aproape un metru înălţime, cu barele strâmbe. Probabil era un orificiu de drenaj. Am plonjat înăuntru şi am picat aproape un metru şi jumătate până la o podea înclinată.

Deasupra mea era beznă şi o mână care înhăţa şi bâjbâia prin întuneric. O puteam auzi râcâind peretele. Am lovit puternic în sus, iar lama a izbit ceva care se mişca.

Roaaaaaa…!

Sunetul s-a tocit înapoia pietrei, dar în partea mea au

început să răsune pocnetele seci ale palmei sale care plesnea metodic.

Am plonjat în faţă. Panta se accentuă şi pe neaşteptate am alunecat mult şi foarte repede, zgâriindu-mă rău. M-am oprit brutal în nişte ţevi.

Am rămas întins acolo cu ochii închişi, cu vârful arbaletei neconfortabil sub umăr şi mânerul macetei înţepător între bare şi coapsă. Apoi locurile care mă dureau mi-au amorţit.

Dacă te relaxezi total şi ţii ochii închişi, pleoapele se întredeschid lent. Când, în sfârşit, m-am relaxat, lumina mi-a umplut ochii de jos în sus ca laptele turnat în castroane.

Lumină?

Am clipit.

Lumină sură după grilaj, cenuşiul în care se transformă razele soarelui atunci când vin de după multe colţuri. Însă eu eram cu cel puţin două nivele mai jos. Zăceam lângă intrarea unui alt orificiu de drenaj aidoma celui prin care sărisem.

Apoi undeva, răcnetul unui taur stârni ecouri printre pietrele adâncurilor.

M-am ridicat, ţinându-mă de bare, cu coatele usturându-mă, umerii juliţi, şi simţind o durere în coapsă. Am privit în camera de dedesubt.

Cândva la capătul acestui grilaj, existase un planşeu, dar cea mai mare parte a lui căzuse de demult. Acum camera avea înălţime dublă şi gratiile se aflau la cel puţin cinci metri deasupra actualei podele.

Încăperea era rotundă cu diametrul de şaptezeci-optzeci de metri. Pereţii erau placaţi cu piatră, ori erau chiar stâncă goală, şi se ridicau în lespezi gri către lumina îndepărtată. Se zăreau mai multe intrări boltite spre tuneluri întunecate.

În centru se găsea o maşină.

În timp ce o priveam, a început să zumzăie melancolică şi câteva şiruri de lumini s-au aprins pe un ecran, au rămas aşa, s-au schimbat în altele. Era un calculator din vremurile vechi (când voi stăpâneaţi Pământul, voi spectre şi amintiri); puţinele rămase, chicoteau încă şi flecăreau prin

grota-izvor. Auzisem despre ele, dar acesta era primul pe care-l vedeam.

Ceea ce mă deşteptase…

(Oare adormisem? Şi oare o visasem, amintindu-mi acum în vreme ce imaginea pulsatoare îmi rămânea pe retine, pe Friza?).

…fusese vaietul fiarei.

Cu capul în jos, pielea zbârlită pe ghebul umerilor, perlat de apa care cădea din tavan, şi-a făcut loc în încăpere, târşâindu-şi încheieturile degetelor unei mâini; cealaltă – cea pe care o rănisem de două ori – era lipită de burtă.

Un patruped (unul cu mâini) şchiopătând pe trei picioare.

A clipit, uitându-se prin cameră, şi a gemut iarăşi, tonul său urcând repede de la patos spre furie. S-a întrerupt cu o pufnitură, apoi a privit împrejur şi a ştiut că eram acolo…

Iar eu voiam tare mult să nu fi fost.

M-am lăsat pe vine în spatele grilajului şi m-am uitat în spate, în sus şi în jos, dar n-am putut întrezări nici o ieşire. Vânează, spusese Lo Hawk.

Vânătorul poate fi o creatură destul de jalnică.

Şi-a legănat iarăşi capul, adulmecând aerul pentru a mă găsi, cu mâna rănită tremurându-i convulsiv pe pântec.

(Nici vânatul nu-i mai breaz).

Calculatorul a fluierat câteva note dintr-o melodie străveche, un fel de cor din *Carmen.* Taurul-fiară l-a privit nedumerit.

Cum să-l vânez?

Mi-am luat arbaleta şi am ţintit printre gratii. N-avea nici un efect dacă nu-l loveam în ochi. Şi nu se uita în direcţia corespunzătoare.

Am lăsat arbaleta şi am apucat maceta. Am dus-o la gură şi am suflat. Sângele bolborosi prin găuri. Apoi nota a ţâşnit şi s-a învârtit prin încăpere.

El a ridicat capul şi m-a pironit cu privirea.

Arbaleta se înălţă; am ţintit printre gratii, am apăsat trăgaciul…

Năpustindu-se înainte, cu coarnele tremurând, se mărea şi se mărea şi se mărea întruna în rama de piatră. M-am

retras în timp ce răgetul m-a acoperit şi am închis ochii înaintea imaginii: ochiul său scurgându-se în jurul săgeţii. A prins barele în spatele cărora mă ascunsesem.

Metalul scrâşni pe piatră, stânca se smulse din stâncă. Iar apoi, rama deveni mult mai mare decât fusese. El azvârli gratiile îndoite de-a curmezişul camerei, izbindu-le de zid şi rostogolind bucăţi de pietre.

Apoi s-a întins şi mi-a prins picioarele şi mijlocul în pumn, şi am fost vânturat deasupra feţei sale mugind (partea stângă oarbă şi sângerândă). Camera se arcuia sub mine şi capul îmi era zgâlţâit de la un umăr la altul în vreme ce încercam să ţintesc cu arbaleta; o săgeată s-a rupt pe piatră, departe de copita sa. Alta a lovit afurisit de aproape de săgeata pe care i-o înfipsese Lo Hawk în flanc. Aşteptând un zid de piatră care să-mi zdrobească ţeasta, am aşezat pe bâjbâite altă săgeată în canelura arbaletei.

O pânză de sânge îi acoperea obrazul. Pe neaşteptate, sângele s-a înteţit. Săgeata a lovit şi a dispărut complet în râul orb de sânge şi limfă. I-am văzut celălalt ochi înceţoşându-se ca şi cum cineva ar fi suflat peste el cu praf de var.

Mi-a dat drumul.

Nu m-a azvârlit, ci pur şi simplu m-a lăsat să cad. M-am prins de părul de pe încheietura mâinii sale. Îmi scăpa printre degete, şi am lunecat pe antebraţele sale până la îndoitura cotului.

Apoi braţul a început să-i coboare. M-am întors încet. Dosul palmei i-a lovit podeaua, iar picioarele posterioare îi ţăcăneau pe piatră.

A fornăit, iar eu m-am lăsat să alunec pe antebraţul lui către mână, prinzându-mă de firele de păr ca să încetinesc. M-am rostogolit din palma lui şi m-am îndepărtat, clătinându-mă.

Muşchiul răsucit din coapsă îmi pulsa.

Am păşit înapoi, dar n-am putut să merg mai departe.

S-a legănat deasupra mea, şi a scuturat capul, împroşcându-mă cu ochiul său distrus. Era uriaş. Era *încă* puternic, murind. Şi era enorm. Furios, m-am clătinat în

ritmul lui, cu pumnii încleştaţi lângă şolduri, cu limba încremenită în gură.

Era mare şi frumos şi încă şedea acolo sfidându-mă în timp ce murea, bătându-şi joc de vânătăile mele. Fir-ai să fii, fiară, cine ar putea fi mai mare decât...

Un braţ s-a îndoit, apoi un picior posterior, şi s-a prăbuşit departe de mine, năruindu-se.

În pumnii de întuneric care erau nările sale a tunat şi a mugit ceva, dar mai domol, tot mai domol, tot mai domol. Coastele i s-au ridicat ca să-i încreţească flancul, s-au ridicat ca să cadă iarăşi, am luat arbaleta şi şchiopătând până la lacrimile de sânge ale buzelor lui, am potrivit săgeata de graţie. Le-a urmat pe celelalte două în creierul său.

Mâinile i-au zvâcnit un metru în sus, apoi au căzut *(Buum! Buum!)* destinzându-se.

Când a rămas nemişcat, m-am aşezat lângă calculator şi m-am rezemat de carcasa lui. În interior chicăia ceva.

Eu aveam dureri. Mari.

Respiraţia nu mai era deloc o chestie simplă. În plus, cine ştie când pe parcursul evenimentelor, îmi muşcasem obrazul. Iar când mi se întâmplă asta, mă enervează aşa de tare, încât îmi vine să plâng.

Am închis ochii.

— A fost foarte impresionant, a rostit cineva aproape de urechea mea dreaptă. Mi-ar fi plăcut să te văd la lucru cu o *muleta.* Ole! Ole! Mai întâi *veronica,* apoi *paso dublo*[3]!

Am deschis ochii.

— Asta nu înseamnă că nu ţi-am apreciat arta mai puţin sofisticată.

Am întors capul. Lângă urechea mea stângă era un difuzor mic. Calculatorul a continuat împăciuitor:

— Dar voi sunteţi nişte indivizi îngrozitor de nesofisticaţi. Toţi. Tânăr, însă *très charmant*[4]. Ei bine, te-ai luptat până aici. Doreşti să mă întrebi ceva?

— Da, am zis.

---

[3] Termeni de coridă.

[4] Foarte simpatic – în franceză, în original.

Apoi mi-am tras sufletul câteva clipe.

— Cum ies de aci?

În perete existau o mulţime de bolţi, o mulţime de variante.

— Asta e o problemă. Ia să văd.

Luminile au clipit deasupra genunchilor şi a dosului palmelor mele.

— Ei. Desigur, dacă ne-am fi întâlnit înainte să intri, ţi-aş fi putut arunca o bandă de calculator şi tu ai fi ţinut-o de un capăt, iar eu aş fi derulat-o după tine pe măsură ce îţi croiai drum spre centru, prin labirint, ca să-ţi înfrunţi soarta. Aşa însă, ai ajuns aici şi m-ai găsit aşteptând. Ce doreşti, eroule?

— Vreau să mă duc acasă, am spus.

Calculatorul a ţâţâit.

— Altceva.

— Chiar vrei să ştii?

— Încuviinţez din cap cu simpatie, a spus.

— O vreau pe Friza. Dar a murit.

— Cine a fost Friza?

M-am gândit. Am încercat să spun ceva. Odată cu expiraţia a ieşit un hârâit care ar fi putut suna ca un suspin.

După un moment, cu delicateţe:

— Să ştii că ai intrat în labirintul greşit.

— Zău? Atunci tu ce faci aici?

— Am fost montat aici cu multă vreme în urmă de oameni care nici măcar n-au visat că tu o să vii. Armonie Psihică şi Asociaţii de Răspunsuri Anormale şi Incoerente[5] ăsta era domeniul meu. Iar tu ai apărut, vânând prin amintirile mele după fata ta pierdută.

Da, probabil că vorbeam cu mine însumi. Eram foarte obosit.

— Cum îţi place acolo? a întrebat PHAEDRA.

— Unde?

— Acolo la suprafaţă. Îmi aduc aminte de vremea când existau oameni. Ei m-au făcut. Apoi au plecat toţi, lăsându-

---

[5] În original: Psychic Harmony and Entangled Deranged Response Associations (PHAEDRAS).

ne singuri aici. Acum ai apărut tu să le iei locul. Trebuie să fie cam greu, mergând pe dealurile şi prin junglele lor, luptându-te cu umbrele mutante ale florei şi faunei lor, vânat de imaginaţiile vechi de un milion de ani.

— Ne străduim, am zis.

— Fundamental, nu sunteţi dotaţi pentru aşa ceva, a continuat PHAEDRA. Dar cred că trebuie să epuizaţi labirintele vechi înainte de a putea trece la cele noi. E greu.

— Dacă asta înseamnă să ne batem cu monştri… am arătat cu bărbia către cadavrul de pe piatră.

— Ei bine, a fost distractiv. Îmi lipsesc *revueltas*-urile[6], fecioarele avântându-se peste coarne şi rotindu-se în aer ca să aterizeze pe spinarea asudată, apoi sărind în nisip! Omenirea a avut stil, puişor! S-ar putea să-l căpătaţi şi voi. Dar momentan şarmul vostru este ceva foarte fraged.

— Unde au plecat, PHAEDRA?

— Acolo unde a plecat şi Friza ta, cred. În dosul capului meu, în interiorul metalului răsunau note muzicale. Dar tu nu eşti om şi nu le apreciezi regulile. N-ar trebui să încerci. Aici, jos, noi încercăm să urmărim ce faceţi de câteva generaţii, şi s-a răspuns la întrebări pe care nici nu ne-am gândit să le punem. Pe de altă parte, am stat şi-am aşteptat secole pentru ceea ce ar putea să pară drept cei mai evidenţi şi fundamentali biţi de informaţie despre voi: cine sunteţi, de unde veniţi şi ce faceţi aici. Te-ai gândit vreodată că ai putea s-o capeţi înapoi?

— Pe Friza? m-am ridicat. Unde? Cum?

Îmi reveneau în minte afirmaţiile criptice ale lui La Dire.

— Te afli în labirintul greşit, a repetat PHAEDRA. Iar eu nu-s fata care să te ducă în cel adecvat. Joacă-te cu Puştiul Moarte puţintel şi poate o să reuşeşti să-l îmbrobodeşti destul ca să-ţi pui piciorul în uşă, degetul în dulceaţă, şi doi cenţi înăuntru, aşa cum se face.

M-am aplecat înainte, rămânând în genunchi.

— PHAEDRA, tu râzi de mine.

— Ia-ţi picioarele la spinare, a zis PHAEDRA.

— În ce parte?

---

[6] Piruetele toreadorului.

— Iarăşi! N-ai întrebat fata care trebuie. Aş fi vrut să te pot ajuta, dar nu ştiu. Mai bine ai pleca odată. Când soarele coboară şi mareea se ridică, locul ăsta se întunecă, iar spiriduşii şi fantomele se adună ţipând.

M-am ridicat în picioare cu greu şi am privit gurile tunelurilor. Poate cu puţină logică? Fiara-taur intrase pe acolo. Eu am ieşit prin acelaşi loc.

Întunericul nesfârşit răsuna de răsuflarea mea şi de apa picurând. M-am împiedicat de prima treaptă. M-am sculat şi am început să urc. Mi-am julit umărul la ultima treaptă, am orbecăit prin jur şi până la urmă mi-am dat seama că intrasem într-un coridor mult mai mic care nu *părea* să ducă undeva.

Am luat maceta şi am suflat ultimele picături de sânge. Acum, unduindu-se o dată cu mine melodia lăsă note de piatră precum fulgii de mică, îndeajuns până la apariţia luminii.

M-am poticnit.

Am şchiopătat, am înjurat, apoi am pornit mai departe, singur cu singuraticele şi minunatele sunete.

— Hei…

— Lobey, tu…

— … tu eşti acolo? Voci tinere se auziră dinapoia pietrelor.

— Da! Da, eu sunt!

M-am întors spre zid şi m-am sprijinit cu mâinile de stâncă.

— Ne-am întors…

— … ca să ne uităm, şi Lo Hawk…

— … ne-a spus să coborâm în grotă şi să te căutăm…

— … pentru că se gândea că te-ai putea rătăci.

Mi-am pus maceta înapoi în teacă.

— Perfect. Aşa şi este.

— Unde te afli?

— Chiar aici, de cealaltă parte a acestui… Pipăiam iarăşi pietrele, de astă dată deasupra capului. Degetele mele au găsit o deschizătură. Era largă de aproape un metru.

— Staţi aşa!

M-am săltat, m-am căţărat pe margine, şi am văzut o lumină palidă la capătul unui tunel puţin mai lat de un metru. A trebuit să mă târăsc prin el, pentru că altfel nu era loc de mers.

La celălalt capăt, am scos capul şi am privit în jos la feţele ridicate ale tripleţilor Bloi. Stăteau într-o pată de lumină venită de pe acoperiş.

Bloi-2 şi-a frecat nasul cu dosul palmei şi a pufnit.

— Oho, făcu Bloi-1.

— Erai acolo.

— Mai mult sau mai puţin.

Am sărit lângă ei.

— Fir-ar să fie! a spus Bloi-3.

— Ce ţi s-a întâmplat? Eram pătat cu ochi de taur, eram zgâriat, şi lovit, şi şchiopătam.

— Haideţi, am spus.

— Pe unde se iese?

Imediat după colţ se găsea intrarea cea mare în grotă. Ne-am alăturat lui Lo Hawk la suprafaţă.

Şedea (amintiţi-vă, avea o coastă ruptă despre care nimeni n-a ştiut decât a doua zi) sprijinit de un arbore, cu braţele încrucişate. A ridicat din sprâncene şi mi-a pus întrebarea la care aştepta un răspuns.

— Da, am zis. L-am omorât. Mare scofală. Eram destul de obosit.

La Hawk i-a zorit pe puşti s-o ia înaintea noastră, spre sat. Pe când treceam prin bălăriile înalte, am auzit deodată trosnete de tulpini.

Aproape că m-am aşezat pe el.

Era doar un mistreţ. Urechea lui îmi atingea cotul. Asta-i tot.

— Hai, zâmbi Lo Hawk, ridicându-şi arbaleta.

N-am mai spus nimic altceva până nu am prins şi nu am omorât porcul. Săgeata lui Lo Hawk l-a năucit, dar a trebuit să-l tai aproape în jumate înainte de a se hotărî să moară. După *el toro?* Floare la ureche! Stropiţi cu sânge până la umeri, ne-am târât până la urmă picioarele înapoi, prin spini, prin seara fierbinte.

Capul mistreţului cântărea peste douăzeci de kilograme. Lo Hawk îl căra în spinare. Tăiasem cele patru jamboane, le legasem împreună, iar eu purtam câte două pe fiecare umăr, ceea ce însemna încă o sută douăzeci de kilograme. Singurul mod în care-am fi putut lua totul cu noi era să-l fi avut pe Easy acolo. Ajunsesem aproape de sat când Lo Hawk a zis:

— La Dire a observat tărăşenia aia cu Friza şi animalele. A văzut şi alte chestii despre tine şi alţii din sat.

— Ha? Despre mine? am întrebat. Ce-i cu mine?

— Despre tine, Friza şi Dorik, paznicul kuştii.

— Asta-i o prostie. Mersesem în spatele lui. Acum l-am ajuns din urmă. El m-a privit peste colţii mistreţului.

— V-aţi născut cu toţii în acelaşi an.

— Dar eram… diferiţi.

Lo Hawk a privit înainte, apoi în jos. După aceea s-a uitat spre râu. M-a evitat.

— Eu nu pot să fac nimic asemănător cu animalele ori cu piatra.

— Poţi să faci alte lucruri. Iar Le Dorik are alte calităţi.

Tot nu mă privea. Soarele cobora în spatele dealurilor arămite. Râul era cafeniu. El tăcuse. Pe când norii fugeau pe cer, am rămas iarăşi în urmă, am pus carnea jos şi m-am lăsat în genunchi ca să mă spăl în apa mocirloasă.

Ajuns în sat, i-am spus lui Carol că dacă pregătea jamboanele, îi dădeau jumătate din partea mea.

— Sigur că da, a încuviinţat, dar îşi pierdea vremea cu un cuib de pasăre pe care-l găsise.

— Imediat. Şi grăbeşte-te, odată!

— E-n regulă. E-n regulă. De ce te zoreşti în halul ăsta?

— Uite, o să şlefuiesc colţii pentru tine şi o să fac un vârf de suliţă pentru copil, sau altceva, dacă-l iei de *pe mine!*

— Bine, eu… uite ce-i, oricum nu-i copilul tău. Este…

Eu însă alergam deja către pâlcul de copaci. Cred că eram încă indispus. Picioarele mele gonesc destul de repede.

Era întuneric când am ajuns la kuşcă. Din spatele gardului, nu se auzea nici un sunet. O dată, ceva s-a

poticnit de sârmă şi a scâncit. Scântei şi o umbră rapidă. Nu ştiu din ce parte a venit. Dinspre coliba lui Le Dorik nu se simţea nici o mişcare. Poate că Dorik stătea înăuntrul kuştii ocupat cu vreun proiect. Uneori ei se împerechează acolo, ba chiar şi nasc. Câteodată, descendenţii sunt funcţionali. Tripleţii Bloi se născuseră în kuşcă. Nu aveau gât, iar braţele le erau lungi, dar acum împliniseră zece ani, şi erau rapizi şi inteligenţi. Iar Bloi-2 şi Bloi-3 îşi utilizează picioarele aproape la fel de bine ca mine. I-aş fi dat lui Lo Bloi-3 câteva lecţii despre lama mea, dar fiind copil, prefera să culeagă fructe cu fraţii săi.

După o oră petrecută în întuneric, cugetând despre ce intra şi ce ieşea din kuşcă, m-am întors în sat, m-am ghemuit în căpiţa de fân din spatele fierăriei şi am ascultat zumzetul ce venea din baraca energetică până când m-a adormit.

În zori, m-am întins, mi-am frecat nisipul nopţii din ochi, şi m-am dus la ţarc. Easy şi Micul Jon au ajuns acolo cu câteva minute mai târziu.

— Aveţi nevoie de ajutor la capre în dimineaţa asta?

Micul Jon şi-a împuns obrazul cu limba.

— Stai o secundă, a zis, şi s-a dus în colţ.

Easy s-a foit vizibil jenat.

Micul Jon s-a întors.

— Da, a zis.

— Sigur că avem nevoie de ajutor. Apoi a rânjit. Easy, văzându-i expresia, a zâmbit şi el.

Surpriză! Surpriză, micuţ ghem de spaimă din mine! Ei zâmbesc! Easy a ridicat prima bârnă a porţii din lemn, iar caprele au behăit şi şi-au pus bărbiile pe cea de-a doua traversă. Surpriză!

— Sigur, a spus Easy.

— Bineînţeles că avem nevoie de tine. Bine-ai venit înapoi! Mi-a tras una după ceafă, iar eu am încercat să-i dau una în şold şi am ratat. Micul Jon a ridicat cealaltă traversă, şi am mânat caprele prin piaţă, de-a lungul drumului şi apoi până la pajişte. Exact ca înainte. Nu, nu chiar exact.

Easy a spus-o primul, pe când cea dintâi căldură se furişă pe sub răcoarea dimineţii.

— Nu-i chiar ca-nainte, Lobey. Ai pierdut ceva.

Am scuturat de rouă frunzele joase de salcie, udându-mă pe faţă şi pe umeri.

— Pofta de mâncare, am rostit. Şi poate vreun kilogram.

— Nu-i vorba de pofta ta de mâncare, a zis Micul Jon, întorcându-se de la o buturugă.

— E altceva.

— Altceva? am repetat. Ziceţi, Easy, Micule Jon, în ce fel m-am schimbat?

— Ha? a întrebat Micul Jon. A zvârlit un băţ după o capră pentru a-i atrage atenţia. A dat greş. Am luat o pietricică pe care călcasem din întâmplare. Am nimerit-o. Capra şi-a întors ochii albaştri spre mine şi a alergat să vadă ce s-a întâmplat, dar pe la jumătatea drumului a observat altceva şi a încercat să-l mănânce.

— Ai picioare mari, a zis Micul Jon.

— Nu. Nu-i asta, am replicat.

— La Dire a observat la mine ceva diferit, ceva care este important, în acelaşi fel în care era la… Friza.

— Cânţi, a spus Easy.

Am privit lama perforată.

— Nu, am zis.

— Nu, am zis. Nu cred că-i asta. Te-aş putea învăţa şi pe tine să cânţi. E vorba despre un alt fel de a fi diferit la care se referea. Cred…

Târziu, după-amiază, am adus caprele înapoi. Easy m-a invitat la masă, iar eu am scos nişte şuncă şi am atacat proviziile de fructe ale Micului Jon.

— Vrei să găteşti?

— Nu, am zis.

Aşa că Easy s-a dus până la colţul barăcii energetice şi a strigat către piaţă:

— Hei, cine vrea să gătească cina pentru trei domni care au muncit din greu, şi care pot asigura hrană, distracţie şi conversaţie inteligentă… Nu, tu mi-ai mai gătit odată. Hai, fetelor nu vă îngrămădiţi! Nici tu. Cine te-o fi învăţat cum să

condimentezi mâncarea? E-hei, îmi aduc aminte de tine, Lizzy Stricnină. O.K. Da, tu. Vino!

S-a întors cu o fată drăguţă, chealǎ. O mai văzusem prin preajmă, însă de-abia sosise în sat. Nu-i vorbisem niciodată şi nu ştiam cum o cheamă.

— El e Micul Jon, el e Lobey, iar eu sunt Easy. Vrei să ne mai zici o dată numele tău?

— Spuneţi-mi Nativia.

Nu, nu mai vorbisem cu ea. E o ruşine că situaţia continua de douăzeci şi trei de ani. Vocea nu-i venea din laringe. Nici nu cred că avea vreunul. Sunetul pornea mult mai de jos şi era murmurat, de parcă ar fi ieşit dintr-o peşteră cu clopoţei.

— Poţi să mă numeşti cum doreşti, am rostit.

A râs şi zurgălăii au clinchenit.

— Unde-i mâncarea, şi hai să căutăm un loc pentru vatră.

Am găsit un cerc de stânci ceva mai jos, lângă pârâu. Urma să facem rost de ustensile de bucătărie de la baracamente, dar Nativia avea o tigaie mare, aşa că n-a mai trebuit să împrumutăm decât scorţişoară şi sare.

— Hai, a zis Micul Jon când s-a întors de la malul apei.

— Lobey, trebuie să ne distrezi. Noi o să conversăm.

— Da’ de… Apoi mi-am spus: *Ei, şi ce dacă.*

M-am întins pe spate, şi am început să cânt la macetă. Ei îi plăcea, pentru că mi-a surâs continuu cât timp a lucrat.

— N-ai copii? s-a interesat Easy.

Nativia ungea tigaia cu o bucată de slănină.

— Unul în kuşcă, jos la Live Briar. Doi cu un bărbat, în Ko.

— Călătoreşti mult, nu-i aşa? a întrebat Micul Jon.

Eu cântam o melodie mai lentă, care venea de foarte departe, şi ea mi-a zâmbit în timp ce punea carnea tăiată bucăţi în tigaie. Grăsimea dansa pe metalul încins.

— Călătoresc. Zâmbetul şi vântul şi ironia din vocea ei erau încântătoare.

— Ar trebui să găseşti un bărbat care călătoreşte şi el, a sugerat Easy. El are o mulţime de sfaturi casnice pentru fiecare. Uneori mă calcă pe nervi.

Nativia a strâns din umeri.

— Am făcut-o, o dată. Nu ne-am înţeles niciodată asupra direcţiei de mers. Puştiul lui e în kuşcă. Pe tip îl chema Lo Angel. Un bărbat minunat. Pur şi simplu niciodată nu se putea hotărî unde vroia să meargă. Iar când se hotăra, niciodată n-a fost în direcţia unde voiam eu. Nu…

A întors carnea care se rumenea.

— Îmi plac bărbaţii buni, stabili, aşezaţi care să fie acolo atunci când mă-ntorc.

Am început să cânt un imn vechi – *Bill Bailey Won't You Please Come Home*[7]*.* Îl învăţasem de la un 45, când eram copil. Şi Nativa îl cunoştea, pentru că a râs tocmai pe când tăia o piersică.

— Asta-s eu, a zis. Bill La Bailey. Aşa mă poreclise Lo Angel.

A aşezat carnea într-un inel de jur-împrejurul tigăii. A adăugat apoi nucile şi legumele, cu puţină apă sărată, iar capacul a zăngănit deasupra.

— Cât de departe ai călătorit? am întrebat, aşezându-mi cuţitul pe burtă şi întinzându-mă. Deasupra, dincolo de frunzele de arţar, asfinţitul rănise un vest, iar estul şi noaptea îl adumbreau.

— Voi călători în curând. Vreau să aflu unde ar merita să plec.

A împins şi fructele în tigaie.

— Odată am mers până la Metropolă. Am fost chiar în subteran, ca să explorez grota-izvor.

Easy şi Micul Jon au amuţit.

— E ceva călătorie, am comentat. La Dire spune că eu trebuie să călătoresc pentru că sunt diferit.

Nativia a aprobat.

— De-asta călătorea şi Lo Angel, a spus, punând încă o dată capacul la loc. Aburii aromaţi au scăpat afară, împrăştiindu-se.

Am înghiţit în sec.

— Cei mai mulţi călători erau diferiţi. El zicea mereu că şi eu sunt diferită, dar n-a vrut niciodată să-mi zică în ce fel.

A împins legumele lângă carne şi a umplut centrul cu

---

[7] Bill Bailey, nu vrei să te-ntorci acasă, te rog?

fructe tăiate. Apoi presără scorţişoară peste toată afacerea. O parte din pulbere a căzut în flăcările care lingeau marginea tigăii şi au înflorit scântei. Capacul s-a lăsat din nou.

— Da, am zis. Nici La Dire n-a vrut să-mi spună.

Nativia m-a privit surprinsă.

— Vrei să spui că nu ştii?

Am clătinat din cap.

— O, dar poţi… S-a oprit. La Dire face parte dintre bătrânii aşezării, nu-i aşa?

— Da.

— Poate că are un motiv să nu-ţi spună. Am vorbit cu ea doar puţin ieri. Este o femeie foarte înţeleaptă.

— Da, am încuviinţat, rostogolindu-mă pe-o parte. Haide, dacă ştii, spune-mi.

Nativia părea nesigură.

— Ei bine, mai întâi, spune-mi tu. Adică, ce-a zis La Dire?

— A spus că ar trebui să plec într-o călătorie, să ucid ceea ce a omorât-o pe Friza.

— Friza?

Friza era şi ea diferită. Am început să-i istorisesc povestea. După un minut, Easy a râgâit, şi-a bătut pieptul şi s-a plâns că e flămând. În mod clar, nu agrea subiectul. Micul Jon a trebuit să se ridice şi când s-a îndreptat către tufişuri, Easy s-a luat după el, mormăind:

— Cheamă-mă când terminaţi. Mă refer la cină.

Nativia însă ascultă cu atenţie şi apoi puse câteva întrebări despre moartea Frizei. Atunci când i-am spus că trebuie să fac o plimbare cu Le Dorik, a aprobat.

— Ei bine, acum totul pare mai clar.

— Zău?

A aprobat iarăşi.

— Hei, tipilor, cina e… gata?

— Atunci nu poţi să-mi spui…

A negat din cap.

— N-ai înţelege. Eu am călătorit mai mult decât tine. E vorba de faptul că o mulţime de oameni diferiţi au murit în ultima vreme, aşa ca Friza. Doi, jos la Live Briar. Iar anul

trecut am mai auzit despre trei. Trebuie făcut ceva. Ar putea foarte bine să pornească de aici. A ridicat iarăşi capacul de pe tigaie.

Easy şi Micul Jon, care se plimbaseră de-a lungul pârâului, au venit în fugă.

— Elvis Presley! a răsuflat Micul Jon.

— Ce frumos miroase!

S-a lăsat pe vine lângă foc, salivând.

Glandele adenoide ale lui Easy au început să hârâie. La pisici, asta se numeşte a „toarce”.

Vroiam să întreb mai multe, dar nu doream să-i supăr pe Easy şi Micul Jon. Bănuiam că mă purtasem urât faţa de ei, dar n-au făcut caz de asta atâta vreme cât nu mai insistam.

O frunză rulată cu şuncă, legume şi fructe condimentate înăuntru, m-a făcut să nu mă mai gândesc la ceea ce nu era în stomac, şi mi-am dat seama că o bună parte din melancolia mea metafizică se datora foamei. Întotdeauna e-aşa.

Apoi, iarăşi conversaţie, mâncare şi distracţie. Ne-am culcat chiar acolo, lângă pârâu, întinşi pe ferigi. Către miezul nopţii, când s-a făcut rece, ne-am strâns laolaltă. Aproape cu o oră înaintea zorilor, m-am trezit.

Mi-am tras capul din subţioara lui Easy (şi capul pleşuv al Nativiei s-a mutat imediat, luându-mi locul) şi m-am ridicat în întunecata lume. O folosea drept pernă. Am tras-o cu delicateţe de sub obrazul lui. A pufnit, s-a scărpinat, a rămas nemişcat. Am pornit printre copaci, în direcţia kuştii.

O dată m-am uitat în sus la crengi şi la firele ce legau baraca energetică de gard. Sârmele, negre de deasupra, sau sunetul pârâului, sau amintirile m-au prins. La jumătatea drumului, am pornit să cânt. Cineva a început să-mi ţină hangul, fluierând. M-am oprit. Fluieratul, nu.

Atunci unde este? Într-un cântec?

(Jean Genet – *Ecranele*)

Dumnezeu i-a spus lui Abraham: „Ucide-mi un fiu”.
Abe a zis: „Doamne, vrei să râzi de mine neapărat!”

(Bob Dylan – *Autostrada 61 revizitată)*

Dragostea e ceva care moare, iar când e moartă putrezeşte şi devine sol fertil pentru o nouă dragoste.
…dragostea nu moare niciodată…

(Pär Lagerkvist – *Piticul)*

— Le Dorik? am întrebat. Dorik?
— Salut, a venit o voce din întuneric. Lobey?
— Lo Lobey, am spus. Unde eşti?
— Chiar înăuntrul kuştii.
— Aha. Ce-i cu mirosul ăsta?
— Albiciosul! a spus Dorik. Fratele lui Easy. A murit. Sap un mormânt. Ţi-l aminteşti pe fratele lui Easy…
— Mi-l amintesc, am încuviinţat. L-am văzut pe lângă gard ieri. Părea destul de bolnav.
— Creaturile de felul lui nu durează niciodată mult. Vino şi ajută-mă să sap.
— Gardul…
— E deconectat. Sări peste el.
— Nu-mi place să intru în kuşcă, am şovăit.
— Când eram copii, nu te formalizai să te strecori aici. Haide, trebuie să mişc piatra asta. Dă-mi un picior de ajutor.
— Asta a fost pe vremea când eram copii, am zis.

— Când suntem mici facem o mulţime de lucruri pe care nu mai trebuie să le mai facem acum. E treaba ta. Tu să sapi.

— Friza obişnuia să vină aici şi să m-ajute, îmi spunea totul despre tine.

— Friza obişnuia să… Să spună?

— Ei, unii dintre noi o puteam înţelege.

— Da, am încuviinţat. Unii dintre noi puteam. Am apucat plasa de sârmă lângă stâlp, dar n-am început să mă caţăr.

— De fapt, a zis Le Dorik, întotdeauna mi-a părut rău că nu veneai pe aici. Ne distram. Mă bucur că Friza nu se comporta ca tine. Noi obişnuiam să…

— … să faceţi o mulţime de lucruri, Le Dorik. Da, ştiu. Uite, nimeni nu s-a obosit să-mi spună că tu nu eşti o fată până când am împlinit paisprezece ani. Dacă te-am jignit, îmi pare rău.

— M-ai jignit. Dar mie nu-mi pare rău. Nimeni nu s-a preocupat să-i spună Frizei că nu eram un băiat. Lucru de care mă bucur. Cu toate astea, nu cred că ar fi pus-o la inimă aşa ca tine.

— Venea des aici?

— Tot timpul când nu era cu tine.

Am sărit pe deasupra sârmei şi mi-am dat drumul de partea cealaltă.

— Unde-i bolnavul ăla afurisit pe care încerci să-l muţi?

— Aici…

— Nu mă atinge, i-am zis. Arată-mi.

— Aici, a repetat Le Dorik în întunecime.

Am prins colţul pietrei încastrate în pământ. Nişte rădăcini s-au rupt, solul a oftat şi eu am tras piatra afară.

— Apropo, ce mai face copilul? l-am întrebat.

Trebuia s-o fac. Şi la naiba, Le Dorik, oare de ce următoarele cuvinte au fost tocmai acelea pe care speram din răsputeri să nu le aud?

— Care dintre ei?

Lângă stâlp era un hârleţ. L-am apăsat îndesat în mormânt. La naiba cu Le Dorik.

— A mea şi a Frizei, a continuat el după o clipă, va fi

probabil verificată de doctori la anul. Are nevoie de mult antrenament special, dar e destul de funcţională. Probabil nu va căpăta niciodată un La, însă cel puţin nu va trebui să intre aici.

— Nu la ea m-am referit. Hârleţul a izbit încă o piatră.

— Doar nu mă-ntrebi despre cel care-i numai al meu. Propoziţia conţinea două sau trei ace de gheaţă. Le Dorik mi le-a trimis în obraz, aproape cu intenţie. Vrei să zici al tău şi al meu. De parcă n-ai şti, bastard androgin ce eşti! E aici pentru toată viaţa, dar e fericit. Vrei să-l vezi…

— Nu. Încă trei lopeţi pline cu clisă. Hai să-l îngropăm pe albicios şi să plecăm de aici.

— Unde mergem?

— La Dire a spus că tu şi cu mine trebuie să facem un drum împreună, ca să distrugem ceea ce a ucis-o pe Friza.

— Aha! a zis Le Dorik. S-a dus până la gard şi s-a aplecat. Ajută-mă.

Am ridicat cadavrul umflat, făcut parcă din cauciuc şi l-am cărat la groapă. S-a rostogolit peste marginea ei, căzând cu un zgomot înăbuşit.

— Trebuia să aştepţi până veneam după tine, a zis Le Dorik.

— Da. Dar nu pot aştepta. Vreau să merg acum.

— Dacă vrei să merg cu tine, trebuie să aştepţi.

— De ce?

— Uite, ce-i Lobey, a rostit Dorik, eu sunt paznicul kuştii şi trebuie s-o păzesc.

— Puţin îmi pasă dacă tot ce-i în kuşca aia se mucegăieşte şi putrezeşte. Vreau să plecăm!

— Trebuie să pregătesc un nou paznic, să verific instalaţiile educaţionale, să mă asigur de rezervele de hrană şi de regimurile speciale, de întreţinerea adăpostului…

— La naiba, Dorik, haide!

— Lobey, am trei copii aici. Unul e al tău, unul aparţine unei fete pe care ai iubit-o şi unul este al meu. Doi dintre ei, dacă sunt iubiţi şi îngrijiţi cu perseverenţă şi răbdare, s-ar putea să iasă într-o zi.

— Doi dintre ei, da? Deodată răsuflarea mi s-a pierdut în piept şi parcă nu mai reuşea să mă ajute. Dar nu al meu. Eu plec.

— Lobey!

M-am oprit, călare pe gard.

— Uite, Lobey, tu trăieşti în lumea adevărată. A venit de undeva şi se duce undeva şi se schimbă. În ea există bine şi rău, un fel de a te purta şi un fel de-a nu o face. Niciodată n-ai vrut să accepţi asta, chiar de când erai copil, dar până când n-ai s-o faci, n-o să fii prea fericit.

— Tu vorbeşti despre mine din vremea când aveam paisprezece ani, am spus.

— Vorbesc despre tine cel de acum. Friza mi-a povestit multe…

Am sărit gardul şi am pornit-o către copaci.

— Lobey!

— Ce-i? am întrebat fără să mă opresc.

— Ţi-e frică de mine.

— Nu.

— O să-ţi arăt…

— Te pricepi destul de bine la arătat lucruri oamenilor în întuneric, nu-i aşa? De-asta eşti diferit, este? i-am strigat peste umăr.

Am traversat pârâul şi am luat-o în sus către stânci, înfuriat ca un Elvis. Nu m-am îndreptat spre pajişte, ci am ocolit către locurile mai râpoase, plesnind frunzele şi dând bobârnace rămurelelor în vreme ce străpungeau întunericul. Apoi am auzit pe cineva venind prin umbră, fluierând.

Aici nu se află decât nebuni; puţini sunt cei care cunosc această lume şi care ştiu că cine încearcă să acţioneze în felurile altora nu fac niciodată nimic, pentru că oamenii nu au niciodată aceleaşi păreri. Ei nu ştiu că individul care este socotit înţelept ziua, niciodată nu va fi considerat nebun noaptea.

(Niccolo Machiaveli – *Scrisoare către Francesco Vittori)*

Experienţa îi revelează în fiece obiect, în fiece eveniment, prezenţa unui altceva.

(Jean-Paul Sartre – *S. Genet, actor şi martir)*

M-am oprit. Foşnetele frunzelor uscate sub picioare şi a ferigilor lovite de un umăr s-au apropiat din spate, s-au oprit. Marginea dealurilor începuse să se albească.

— Lobey?

— Ţi-ai schimbat părerea?

Un suspin.

— Da.

— Haide, atunci. Am pornit-o la drum. De ce?

— S-a întâmplat ceva.

Dorik n-a spus ce anume. Eu n-am întrebat.

— Dorik, am rostit puţin mai târziu, simt pentru tine ceva foarte aproape de ură. Se apropie de ură în aceeaşi măsură în care ceea ce am simţit pentru Friza se apropia de iubire.

— Nimic nu e destul de aproape ca să-ţi faci probleme acum. Eşti prea egocentric, Lobey. Sper să evoluezi.

— Şi ai de gând să-mi arăţi cum? l-am întrebat. În întuneric?

— Îţi arăt chiar acum.

Dimineaţa se infiltra stacojie. Odată cu lumina, ochii mei au devenit surprinzător de grei, pietre în cap.

— Ai muncit toată noaptea, am preluat eu iniţiativa. Eu însumi n-am dormit decât câteva ore. De ce nu ne-am odihni?

— Aşteaptă până o să fie destulă lumină ca să ştii că sunt aici. Părea un răspuns ciudat. Dorik era o siluetă cenuşie lângă mine.

Când estul a devenit îndeajuns de roşu, iar restul cerului era cel puţin azuriu, am început să caut un loc unde să mă trântesc. Eram epuizat şi de fiecare dată când mă uitam la soare, lumea înota prin lacrimi de oboseală.

— Aici, a zis Dorik. Ajunsesem la o mică scobitură în poalele stâncii. Ne-am vârât în ea. Ne-am întins cu maceta între noi. Îmi amintesc o clipă de lumină aurie de-a lungul braţului şi al spatelui curbat către mine înainte de a adormi.

Am atins mâna care îmi atingea faţa, am ţinut-o strâns destul timp ca să-mi deschid ochii sub ea. Pleoapele s-au deschis brusc.

— Dorik?

Nativia se uita în jos la mine.

Degetele mele s-au întrepătruns cu ale ei, aşezându-se ca într-un hamac. Părea înfricoşată, iar răsuflarea ei printre buzele desfăcute a oprit-o pe a mea.

— Easy! a strigat în susul povârnişului. Micule Jon! Aici e!

M-am sculat.

— Unde-a plecat Dorik…?

Easy a apărut în salturi, urmat de Micul Jon.

— La Dire, a spus Easy. La Dire vrea să te vadă… Înainte de-a pleca. Ea şi Lo Hawk trebuie să-ţi vorbească.

— Hei, l-a văzut careva pe Le Dorik? Ciudat că a fugit…

Apoi am văzut expresia Micului Jon, sfărâmându-se prin trăsăturile sale miniaturale, precum nişte fisuri în stânca neagră.

— Le Dorik e mort, a zis el. Asta vroiau să-ţi spună.

— Cum?

— Înainte de răsăritul soarelui, chiar înăuntrul kuştii, a zis Easy. Zăcea lângă mormântul pentru fratele meu, Albiciosul. Îl ţii minte pe frate-miu…

— Da, da, am zis. L-am ajutat să-l sape… Înainte de răsărit? Nu se poate. Soarele răsărise când ne-am culcat, chiar acolo.

Apoi am întrebat:

— Mort?

Micul Jon a aprobat din cap.

— Ca Friza. În acelaşi fel. Aşa a spus La Dire.

M-am ridicat, strângând cu putere maceta.

— Dar nu se poate! Cineva zicea, *Aşteaptă până o să fie destulă lumină ca să ştii că sunt aici.* Le Dorik a fost cu mine după răsăritul soarelui. Atunci ne-am întins aici, ca să dormim.

— Ai dormit cu Le Dorik *după ce* Le Dorik era mort, a întrebat Nativia uimită.

Consternat, m-am întors în sat. La Dire şi Lo Hawk m-au întâmpinat la grota-izvor. Am vorbit puţin împreună; i-am urmărit cugetând la lucruri pe care eu nu le pricepeam, la consternarea mea.

— Tu eşti un vânător bun, Lo Lobey, a spus Lo Hawk într-un târziu, şi, chiar dacă puţin supradimensionat de la talie în jos. Un frumos specimen de om. Te aşteaptă multe primejdii, dar eu te-am învăţat destule. Aminteşte-ţi când vei hălădui pe buza nopţii sau pe marginea dimineţii. Aparent, moartea lui Le Dorik îl convinsese că exista o doză de adevăr în presupunerile lui La Dire, deşi n-am înţeles nici una din părţile argumentului şi nici legătura dintre ele. Nu m-au luminat cu nimic.

— Foloseşte ceea ce te-am învăţat, ca să ajungi acolo unde te duci, a continuat el, ca să supravieţuieşti şi ca să-ţi croieşti drum îndărăt.

— Tu eşti diferit, a rostit La Dire. Ai văzut că este periculos să fii astfel. De asemenea, este foarte important. Am încercat să te instruiesc într-o perspectivă asupra lumii suficient de amplă pentru a cuprinde faptele pe care le vei face precum şi semnificaţia lor. Ai învăţat multe, Lo Lobey. Foloseşte şi ceea ce te-am învăţat eu.

Neavând nici cea mai mică idee unde merg, m-am întors şi m-am îndepărtat cu pas şovăitor, încă uimit de moartea

lui Dorik înainte de răsăritul soarelui. După cât se părea, tripleţii Bloi pescuiseră toată noaptea crabi-orbi la gura pârâului din grota-izvor. Se întorseseră când era încă întuneric, legănându-şi lanternele şi glumind în timp ce se îndepărtau de râu. Dorik zăcea în spatele sârmei într-o reţea de umbre, încercuit de luminile lor, cu faţa în jos pe marginea mormântului! Trebuie să fi fost la câteva clipe după ce plecasem eu.

M-am învârtit prin rugii de mure, îndreptându-mă, aşa cum formele se limpezesc pe fundul unui şuvoi când îndepărtezi pentru o clipă bulbucii: dacă Le Dorik, mort, a mers cu mine o bucată de drum („Îţi arăt acum, Lobey”), dacă a mers prin zori şi s-a încovrigat pe o piatră sub lumina noului răsărit de soare, atunci şi Friza ar fi putut să călătorească cu mine. Dacă aş fi putut găsi ceea ce-i ucisese pe aceia dintre noi care eram diferiţi, dar a căror diferenţă ne dădea o realitate dincolo de moarte!

Acum cânt un cântec încet pe lamă pentru a-l jeli pe Dorik; şi darabana tălpilor mele pe pământ, continuând călătoria. După câteva ore de asemenea bocet, căldura mă lăcuise cu sudoare ca într-un dans funerar.

Pe când ziua se apleca peste dealuri, am trecut de primele flori roşii, inflorescenţe mari cât faţa mea, aidoma unor baloane de sânge cuibărite în ghimpi, adesea crescând din piatră seacă. Oprirea nu era indicată acolo. Erau carnivore.

M-am aşezat pe un scaun sfărâmat din granit în după-amiaza ce se îngălbenea. Un melc de dimensiunea arătătorului meu îndoit îşi holba ochii la o băltoacă mare cât palma. O jumătate de oră mai târziu, coborând un perete de canion, pe când galbenul murise sub violet, am văzut o crăpătură în stâncă: altă deschidere în grota-izvor. Am hotărât să înnoptez acolo, şi am intrat.

Miroase încă a oameni şi moarte. Ceea ce e bine. Animalele periculoase o evită. M-am furişat cu grijă înăuntru, umblând în patru labe. Sub picioare pământul deveni muşchi, apoi ciment. Afară era noapte, o dantelă sonoră de greieri şi viespi tânguitoare, pe care n-aş fi făcut-

o pe cuţitul meu, creştea întunecată.

După puţin timp am atins o şină metalică, m-am întors, şi am urmărit-o cu mâinile… până-ntr-un loc unde fusese acoperită de pământ căzut peste o crenguţă şi frunze, apoi în jos, pe o pantă lungă. Eram gata să mă opresc, să mă ghemuiesc lângă peretele grotei, unde era mai uscat, şi să dorm, când şina s-a despărţit.

M-am ridicat în picioare.

Când am chiuit din macetă, din dreapta a venit un ecou prelung: într-acolo, coridorul continua fără obstacole. Din stânga însă s-a auzit o rezonanţă înfundată: un soi de cameră. Am luat-o spre stânga. Şoldul meu a atins tocul unei uşi.

Brusc, înaintea mea s-a luminat o cameră. Circuitele-senzor erau încă sensibile. Pereţi cu grilaje, pupitru din sticlă albastră, lămpi de alamă, dulapuri şi un ecran de televizor încastrat în perete. Mijind din ochi m-am apropiat de el. Când ecranele funcţionează, e plăcut să le priveşti culorile: alcătuiesc modele, iar acestea nasc muzică în mine. Câţiva indivizi care fuseseră să cerceteze grota-izvor îmi vorbiseră despre ele (focul serii şi copiii captivaţi, adunaţi în jurul flăcării şi aventurierului), şi cu doi ani în urmă, fusesem să văd unul într-o zonă bine explorată. Aşa învăţasem despre muzică.

Televiziunea în culori e în mod sigur mult mai distractivă decât metoda genetică de reproducere teribil de riscantă pe care o preluasem noi. Eh, asta-i! Este o lume frumoasă.

M-am aşezat pe pupitru şi am încercat butoanele până când unul a ţăcănit. Ecranul s-a luminat, a clipit şi s-a umplut de culori.

Erau paraziţi, aşa că am găsit butonul de volum şi l-am închis… astfel încât să pot auzi muzica din culori. Tocmai când îmi ridicasem lama la buze, s-a întâmplat ceva.

Un hohot de râs.

Mai întâi am crezut că aşa era melodia. Dar era o voce râzând. Iar pe ecran, în pâlpâiri haotice, am văzut o faţă. Nu era imaginea unui chip, ci părea ca şi cum eu distingeam doar punctele particulare de melodie/nuanţă

care formau figura, ignorând restul. Aş fi recunoscut acele trăsături în orice vălmăşag vizual: chipul Frizei.

Glasul era al altcuiva.

Friza s-a dizolvat. I-a luat locul altă figură: a lui Dorik. Din nou, râsul ciudat. Apoi, Friza de o parte a ecranului, şi Dorik de alta. În centru: băiatul care râdea la mine. Imaginea s-a luminat, s-a completat, şi n-am mai zărit restul camerei. În spatele său, străzi în ruină, grinzi ieşind din sfărâmăturile zidurilor, buruieni zvârcolindu-se, totul luminat în verde pâlpâitor, cu soarele alb pe cerul reticular. Pe un stâlp de iluminat înapoia băiatului se cocoţase o creatură cu aripioare şi branhii albe, zgâriind rugina cu un picior roşu. Pe bordură era un hidrant îmbrăcat în lumină şi cocleală.

Băiatul, un roşcovan – mai roşcat decât Bloi-şii, mai roşu decât inflorescenţele golite de sânge – râdea cu privirea lăsată în jos. Genele sale erau aurii. Pielea transparentă părea fluorescentă sub lumina verde, dar ştiam că în lumina normală ar fi fost la fel de palidă ca Albiciosul murind.

— Lobey, râse el, iar buzele sale au dezvelit dinţii mici – mult prea mulţi. Precum botul rechinului, poate, pe care-l văzusem în cartea lui La Dire: şir după şir de ace de fildeş. Lobey, cum o să mă găseşti, ei?

— Ce…? şi m-am aşteptat ca iluzia să dispară odată cu vocea mea.

Dar băiatul cel gol stătea cu un picior în rigola plină cu buruieni unduitoare şi continua să râdă. Doar Friza şi Dorik dispăruseră.

— Unde eşti?

A ridicat privirea, iar ochii lui nu aveau alb, doar auriu şi căprui sclipitor. Mai văzusem câţiva ochi de-ăştia înainte. E totuşi înfricoşător să te uiţi la nişte ochi de câine pe o faţă de om.

— Mama mi-a zis Bonny William. Acum toţi îmi spun Puştiul Moarte.

S-a aşezat pe bordură, sprijinindu-şi mâinile pe genunchi.

— O să mă cauţi, Lobey, ca să mă omori aşa cum i-am omorât eu pe Friza şi Dorik?

— Tu? Tu, Lo Bonny William…

— Nu, Lo. Puştiul Moarte. Nu, Lo Puştiul.

— I-ai omorât? Dar… de ce? Disperarea îmi luase vocea şi şopteam cuvintele.

— Pentru că erau diferiţi. Şi eu sunt mai diferit decât voi toţi. Mă speriaţi, iar când sunt speriat – din nou râzând – ucid. A clipit din ochi. Tu nu mă cauţi, să ştii. Eu te caut pe tine.

— Ce vrei să spui?

Şi-a scuturat claia de păr stacojiu de pe fruntea albă.

— Eu te aduc aici la mine. Dacă nu te-aş fi vrut, nu m-ai fi găsit niciodată. Pentru că eu te vreau, nu ai nici o posibilitate de a mă evita. Eu pot vedea prin ochii oricui din această lume, din oricare lume unde au fost strămoşii noştri vreodată: aşa că ştiu o mulţime despre lucruri pe care nu le-am atins, nici nu le-am mirosit în viaţa mea. Ai pornit la drum neştiind unde sunt, dar alergând către mine. Vei sfârşi, Lo Lobey – şi-a ridicat capul – fugind de căminul meu verde, râcâind nisipul ca o capră oarbă ce încearcă să nu lunece de pe marginea unui horn, şi…

— … de unde ştii despre…

— … vei cădea şi-ţi vei rupe gâtul. A clătinat spre mine un deget încovoiat ca al Micului Jon.

— Vino la mine, Lo Lobey.

— Dacă te găsesc, mi-o dai înapoi pe Friza?

— Ţi l-am înapoiat deja pe Le Dorik pentru puţin timp.

— Poţi să mi-o dai înapoi pe Friza?

— Tot ce ucid păstrez. În propria mea kuşcă. Râsul său umed aducea ca apa gâlgâind printr-o ţeavă rece.

— Puştiule Moarte?

— Ce-i?

— Unde eşti?

Sunetul s-a frânt pe acele de fildeş.

— De unde vii, Puştiule Moarte? Unde te duci?

Degetele lungi s-au împletit ca nişte frânghii de in prinzând în capcană galbeni. A împins buruienile din rigolă cu vârful piciorului.

— Mi-am prăjit copilăria pe nisipurile unei kuşti din

deşertul ecuatorial, fără vreun paznic care să mă iubească. La fel ca tine, sprinten în jungla ta, am fost bântuit de amintirile celor care trăiseră sub acest soare înainte ca părinţii părinţilor noştri să vină. Să preia aceste corpuri, iubiri şi spaime. La început mi-am salvat câţiva tovarăşi, aducându-le apă în acelaşi fel cum Friza a aruncat piatra – o, da, am văzut-o. Am făcut asta pentru o perioadă. Apoi o vreme, am ucis pe oricine era pus în kuşcă împreună cu mine şi am luat apa direct din trupurile lor. Mă duceam la gard şi mă uitam peste dune, către palmierii oazei unde lucra tribul nostru. Pe atunci nu mă gândeam să părăsesc kuşca, pentru că aidoma mirajelor din depărtări, eu vedeam prin ochii întregii lumi, vedeam ceea ce tu şi Friza şi Dorik vedeaţi, precum văd ce se petrece în tot acest braţ al galaxiei. Când ceea ce am zărit m-a speriat, am închis ochii văzători. Asta li s-a întâmplat Frizei şi lui Dorik. Când sunt curios în legătură cu ce se vede prin acei ochi, când curiozitatea învinge teama, îi deschid iarăşi. Aşa s-a întâmplat cu Dorik.

— Eşti tare, i-am spus.

— De acolo vin, din deşert, unde moartea se răsuceşte în oasele măcinate ale Pământului. Şi acum? Înaintez mai departe, tot mai departe în ocean. Ridicându-şi acum ochii, părul său roşu a plutit în verdele mişcător.

— Puştiule Moarte, l-am strigat iarăşi; era, mult mai departe. De ce ai fost în kuşcă? Pari mai funcţional decât jumătate din Lo-ii şi La-ele din satul meu.

Puştiul Moarte şi-a întors capul şi m-a privit cu coada ochiului. A râs batjocoritor.

— Funcţional? Să te naşti în deşert, un roşcat cu piele albă şi cu branhii? Gura lui lacomă, miniatura de rechin s-a estompat. Am clipit. Nu mă puteam gândi la nimic, aşa că am luat hârtii dintr-un fişet, le-am împrăştiat sub pupitru, şi m-am întins, obosit şi uluit.

Îmi amintesc că am ridicat o pagină şi am silabisit un paragraf. La Dire mă învăţase destul ca să citesc etichetele discurilor, când, pentru o vreme, căutasem prin arhivele satului:

Evacuaţi nivelele superioare cu toată graba. Sistemul de alarmă va indica radiaţia la nivelele standard. Dispozitivele de detecţie mai adânci simt amplasate...

Nu pricepeam majoritatea cuvintelor. Am rupt în două hârtia cu degetele de la picioare, apoi am rupt-o în patru cu degetele de la mâini şi am lăsat bucăţile să-mi cadă pe burtă înainte de a lua maceta pentru a-mi cânta ca să adorm.

Ce este, atunci, nobila abstracţiune? Înseamnă a lua mai întâi elementele esenţiale ale lucrului de reprezentat, apoi restul în ordinea importanţei (astfel încât oriunde ne oprim să fi obţinut mereu mai mult decât lăsăm în urmă) şi, folosind orice expedient, să gravăm ceea ce dorim pe minte, ignorând acurateţea strict literară a unui atare expedient.

(John Ruskin – *Pietrele Veneţiei)*

O poezie este o maşină de făcut alegeri.

(John Ciardi – *Cum semnifică un poem)*

Câteva ore mai târziu, puteau fi două, dar şi douăsprezece, m-am rostogolit de sub pupitru şi m-am sculat, mormăind, crescând, scărpinându-mă. Când am ieşit pe hol, lumina s-a stins.

Nu m-am înapoiat pe drumul pe care venisem, ci am mers înainte. La nivelele superioare existau o mulţime de spărturi. Aveam să merg până ce zăream dimineaţa şi atunci să ies. Peste aproape o jumătate de oră, am văzut o fâşie cam de un metru din ea (dimineaţa) în tavan, îndărătul frunzelor negre, şi am sărit într-acolo. Puternice mai erau coapsele astea!

M-am căţărat pe pământ sfărâmicios şi rugi cultivaţi, m-am poticnit de o viţă, dar până la urmă a fost bine. Ceea ce înseamnă că am evitat să spun „în întregime”. Afară era rece şi umed. Cam la cincizeci de metri, sclipea marginea clipocitoare a unui lac. Am mers prin hăţiş către plajă. Stânca bolovănoasă se transformă în pietriş, apoi în nisip. Era un lac mare. Pe un braţ al ţărmului, totul dispărea în stuf şi mlaştină. Dincolo de el se întindea o câmpie. Habar n-aveam unde mă aflam. Dar nu vroiam să intru în

mlaştină, aşa că am luat-o în cealaltă parte.
Un şuier, încă unul, un pocnet!
M-am oprit.
Alt şuierat. În junglă, se ducea o bătaie. Lupta ajunsese în punctul în care unul dintre adversari este aproape epuizat: activitatea se desfăşura în rafale intermitente. (Hissssss!). Curiozitatea, foamea, dracul m-au împins înainte cu maceta ridicată. M-am căţărat pe o stâncă şi am privit într-un luminiş.
Atacat de flori, un dragon murea. Inflorescenţele îi ornau solzii; ţepii îi încurcaseră picioarele. Pe când mă uitam, a încercat să le sfâşie cu dinţii, dar ele se retrăgeau, greble de mărăcini peste pielea sa, sau îi şfichiuiau ochii galbeni, lăcrămoşi.
Şopârla (de două ori mai mare ca Easy şi însemnată pe piciorul stâng posterior cu o cruce acoperită cu coajă) încerca să-şi protejeze sistemul extern branhii/plămâni care-i fâlfâia în jurul gâtului. Plantele aproape îl imobilizaseră, dar când o floare s-a avântat ca să-i sfâşie respiraţia, dragonul a zgâriat şi a izbit cu o gheară liberă. Zdrobise destul de multe inflorescenţe şi petalele lor zăceau împrăştiate pe pământul răscolit.
Crucea mi-a spus că n-o să-mi facă rău (chiar înnebunită, şopârla care a fost obişnuită cu omul devine jalnică, rareori periculoasă) aşa că am sărit jos de pe stâncă.
O inflorescenţă târându-se să atace şi-a golit o băşică de aer la câţiva centimetri de piciorul meu.
— Ssssss… prin surprindere.
Am sfârtecat-o şi fluidul nervos (nervos în sensul că nervii îi sunt compuşi din materia respectivă) s-a revărsat verde pe pământ. Ghimpii mi-au biciuit picioarele. V-am pomenit însă deja despre pielea de-acolo. Trebuia să am grijă doar de abdomen şi de palme; cu picioarele era în regulă. Am prins cu piciorul o plantă târâtoare de pe umărul şopârlei şi am tras-o suficient de departe, dinţii pătaţi făceau clic-clic-clic, smulgându-se din pielea dragonului unde se înfipseseră, ca să-mi potrivesc lama dedesubt, s-o răsucesc… şi… harşt!

Nervii se scurseră pe pielea dragonului.

Florile comunicară într-un fel necunoscut şi se întoarseră către mine, una ridicându-se brusc pe cârcei şi săltând. „Ssssss...” I-am învârtit lama în creier.

Am strigat încurajator la dragon, i-am aruncat un zâmbet brav. El a gemut reptilian. Lo Hawk ar fi fost mândru dacă m-ar fi văzut.

Coama dragonului mi-a atins braţul; dinţii săi ronţăiau o floare, în timp ce cârceii îi atârnau pe la colţurile gurii. A mestecat puţin, a hotărât că nu-i place şi a scuipat ghimpii. Am mai desprins alte două: piciorul i s-a eliberat.

— Ssssss...

M-am uitat la dreapta.

Ceea ce a fost o greşeală, deoarece venea din stânga.

Asemenea greşeli sunt o povară. Lungă şi ţepoasă, planta mi-a înfăşurat glezna şi a încercat să mă răstoarne. Din fericire nu mergea aşa de uşor. Atunci şi-a afundat o mulţime de dinţi în gamba mea şi a început să mestece. M-am răsucit şi am smuls câteva petale albe (era albinoasă) care s-au desprins uşor. Croc, croc, continua să ronţăie pe gamba mea. Mâna cu sabia îmi era ridicată. Am coborât-o, dar s-a prins într-o reţea de rugi. Ceva mi-a zgâriat ceafa. Care nu are pielea atât de dură.

La fel ca (mi-au venit în minte): între omoplaţi, sub bărbie, între picioare, la subţiori, înapoia urechilor. Acum catalogam rapid toate locurile vulnerabile. Florile naibii se mişcau atât de încet încât aveai timp să gândeşti.

Apoi ceva lung şi fierbinte mi-a cântat lângă fluierele picioarelor. Petalele au zburat prin văzduh. Planta s-a oprit din mestecat şi a eructat nervos în josul gleznei.

Pinnnnng! lângă mâna mea, iar mâna s-a eliberat. M-am clătinat, am tăiat încă un trandafir sălbatic. O roză umflată a alunecat în jos pe piciorul dragonului, târându-se în căutarea unui ascunziş. Comunicau, da, iar comunicarea era *spaimă* şi *retragere.* Muzica, deci! Doamne, *muzica!*

M-am întors ca să privesc în sus pe stâncă.

Dimineaţa era îndeajuns de înaintată ca să înroşească cerul înapoia lui. El a zvârlit o ultimă floare stânjenitoare de

pe şopârlă, *„Sssssss... plop!”* şi şi-a încolăcit biciul. Mi-am frecat gamba. Dragonul gemea.

— E al tău? I-am arătat cu degetul peste umăr.

— A fost. A răsuflat adânc şi pieptul plat şi osos se lăsa odată cu răsuflarea, coastele închizându-se şi deschizându-se ca obloanele.

— Dacă vii cu noi, este al tău... oricum, să-l călăreşti. Dacă nu, este iarăşi al meu.

Fiara îşi freca branhiile de şoldul meu.

— Ştii să mânuieşti un bici pentru dragon? m-a întrebat străinul.

Am ridicat din umeri.

— Singura dată când am văzut vreunul a fost atunci când nişte păstori s-au abătut de la drumul lor cu vreo şase ani în urmă.

Ne urcasem cu toţii pe Beryl Face şi-i privisem, ducând turmele de şopârle înapoi prin Green-glass Pass[8]. Când Lo Hawk s-a dus să discute cu ei, l-am însoţit şi aşa am aflat despre marcare şi despre monştri blânzi.

Străinul a zâmbit.

— Ei bine, a fost şi s-a mai întâmplat odată. Cred că ne-am abătut cam cu douăzeci şi cinci de kilometri. Vrei o slujbă şi o şopârlă de călărit?

M-am uitat la florile rupte.

— Da.

— Ei bine, iată armăsarul tău, iar slujba este să-l duci într-o parte şi alta împreună cu turma.

— Aha. (Ia să vedem; mi-aduc aminte de păstorii cocoţaţi îndărătul cocoaşelor de pe umerii animalelor, cu picioarele vârâte sub subţiorile solzoase. Picioarele mele? Şi ţinându-se de cele două chestii ca nişte mustăţi albe care cresc dintre branhii. Tii... Hm? La treabă!).

Ne-am bălăcit prin nămol aproape cincisprezece minute cu instrucţiuni strigate, şi am învăţat de la tipul ăla înjurături pe care nu le auzisem niciodată. Către sfârşit, râdeau amândoi. Dragonul fusese acum ridicat şi se găsea pe plajă. Fără să vrea, mă azvârlise în apă, din nou.

---

[8] Trecătoarea de sticlă verde.

— Hei, chiar crezi că o să-nvăţ de-adevăratelea să călăresc chestia asta?

Cu o mână mă ajuta să mă ridic, cu alta ţinea mustăţile-hăţuri, cu a treia îşi reîncolăcea biciul, iar cu a patra îşi scărpina părul lânos.

— Nu te da bătut. Nici eu nu m-am descurcat mai bine prima dată. Hai, ridică-te!

M-am sculat, şi de data asta am stat preţ de o fugă şovăielnică în lungul ţărmului. De pe sol, pare destul de graţios, dar în realitate este ca şi cum te-ai clătina. Pe picioroange!

— Începi să-i prinzi şpilul.

— Mulţumesc, am spus. Ia zi, unde-i turma şi cine eşti tu?

Stătea până la glezne în clipocitul lacului. Acum dimineaţa era suficient de luminoasă ca să-i scânteieze picăturile cu care-l stropisem pe piept şi umeri. A zâmbit şi şi-a şters faţa.

— Păianjenul, s-a prezentat, dar nu ţi-am înţeles bine numele…?

— Lo Lobey.

Mă legănam vesel în spatele cocoaşei solzoase.

— Să nu spui Lo nimănui care păstoreşte, a zis Păianjenul. Nu-i nevoie.

— Nici măcar nu m-aş fi gândit la asta, dacă n-ar fi fost obiceiul satului meu, am răspuns.

— Turma e-n partea aia. A sărit pe dragon, înapoia mea.

Cu părul chilimbariu, cu patru mâini şi uşor cocoşat, Păianjenul avea doi metri de oase vârâte într-un metru optzeci de piele. Înghesuite. Totul legat cu muşchi lungi, subţiri. Pielea îi era roşie ca focul, dar un roşu brun totuşi strălucitor. Când râdea, părea că frunze uscate i se sfărâmau în piept. Am înconjurat lacul în tăcere. Şi, oh, ce muzică!

Turma, probabil vreo două sute cincizeci de dragoni care se văitau (aveam să aflu că era o manifestare de bucurie), se găsea într-o vâlcea dincolo de lac. Tinereţea le conferise o aură de romantism păstorilor în mintea mea. Erau pestriţi. Am înţeles de ce nu li se spune Lo, La sau Le, cel puţin doi

dintre ei… nici azi nu-mi dau seama cum se ţineau pe dragonii lor. Dar i-am abordat cu prietenie.

Unul era un puşti cu o minte adevărată: îţi dădeai seama după modul cum te privea cu ochiul său verde, după iscusinţa în mânuirea biciului, şi după siguranţa cu care mâna dragonii. Era însă mut. Oare asta m-a întristat şi m-a făcut să mă gândesc la Friza? Ai o treabă de făcut…

Albiciosul ar fi părut complet normal pe lângă celălalt tip. Avea nişte probleme glandulare care-l făceau să miroasă urât şi voia să-mi spună povestea vieţii lui (nu-şi putea controla mişcările gurii, astfel încât scuipa când se emoţiona).

Aş fi vrut ca Ochi-verde să poată vorbi în locul Puturosului. Vroiam să aflu pe unde fusese şi ce văzuse – ştia câteva cântece bune.

Dragonii se rătăcesc noaptea, de aceea trebuie adunaţi dimineaţa. Eu fusesem angajat în decursul unei asemenea acţiuni. La micul dejun am aflat de la Puturosul, că eram înlocuitorul cuiva care avusese un sfârşit neplăcut şi trist în după-amiaza precedentă.

— Aici supravieţuiesc oamenii cei mai ciudaţi, a meditat Păianjenul. Alţii, nu. Ea arăta mult mai „normală” decât tine. Dar acu, ea nu-i aici. Asta doar ca să afli.

Ochi-verde a clipit spre mine pe sub părul său negru, m-a văzut privindu-l, şi a continuat să-şi împletească biciul.

— Când o să se termine de gătit ouăle alea de dragon? a întrebat Cuţit, vârându-şi mâinile cenuşii prin pietrele vetrei.

Păianjenul i-a dat un şut şi păstorul a luat-o la fugă.

— Aşteaptă pân-o să mâncăm cu toţii!

După câteva minute, s-a târât înapoi ca să se frece de pietre.

— Cald, a mormăit rugător, când Păianjenul se pregătea să-i mai tragă un şut. Îmi place cald.

— Ţine-te departe de mâncare.

— Unde-i duci pe ăştia? am arătat spre turmă. De unde i-ai adus?

— Cresc în Mlaştina Fierbinte, cam la două sute de

kilometri vest de aici. Îi aducem pe drumul ăsta, prin Marea Metropolă până la Branning-at-sea. Acolo exemplarele sterile sunt sacrificate. Ouăle sunt luate din femele şi însămânţate, iar noi aducem ouăle înapoi şi le plantăm în mlaştină.

— Branning-at-sea? am întrebat. Ce fac cu ei acolo?

— Pe majoritatea îi mănâncă. Pe alţii îi folosesc la muncă. Îmi imaginez că este un loc destul de atrăgător pentru cineva născut în pădure. Eu am fost de-atâtea ori pe-acolo că mă simt ca acasă. Am o casă, o nevastă şi trei copii acolo, şi o altă familie în Mlaştină.

Am mâncat ouă, slănină de şopârlă prăjită şi pastă groasă de cereale, fierbinte şi săţioasă, cu multă sare şi ardei iute tocat. Când am terminat, am început să cânt la macetă.

Ce mai *muzică!*

Erau mai multe melodii deodată, multe identice, dar pornind în momente diferite. A trebuit să trag un fir melodic şi să-l cânt. După câteva note, l-am văzut pe Păianjen privindu-mă surprins.

— Unde-ai auzit chestia aia? m-a întrebat.

— Cred că tocmai am inventat-o.

— Nu fi prost!

— Îmi bântuia prin cap. E drept că foarte confuză.

— Mai cânt-o o dată.

Am făcut-o. De data aceasta, Păianjenul a început să fluiere una din celelalte melodii însoţitoare, astfel încât ele scânteiau şi se încrucişau.

Când am sfârşit, mi-a zis:

— Eşti diferit, nu-i aşa?

— Aşa mi s-a spus, am încuviinţat. Ia spune, care-i numele cântecului ăla? Nu prea seamănă cu muzica pe care-o ştiu!

— Este Sonata lui Koday pentru Violoncel Solo.

Vântul dimineţii a clătinat plantele.

— Cum? am întrebat.

În spatele nostru, dragonii se văitau.

— Ai scos-o din capul meu? se interesă Păianjenul. Nu se

putea s-o fi auzit, doar dacă n-am fredonat-o din nebăgare de seamă. Iar eu nu pot să fredonez un crescendo de trei coarde.

— S-o scot de la tine?

— Muzica asta îmi umblă prin minte de mai multe săptămâni. Am auzit-o vara trecută la un concert în Branning-at-sea, în noaptea înainte de a pleca să aduc ouăle muzicale în mlaştină. Apoi am descoperit un LP cu bucata asta în secţiunea muzicală din ruinele vechii biblioteci din Haifa.

— Am învăţat-o de la tine? şi deodată tot felul de întrebări mi s-au luminat: de pildă, cum ştia La Dire că eram diferit, sau cum a putut Nativia să spună că sunt diferit atunci când începusem să cânt *Bill Bailey.*

— Muzica, am rostit. Iată deci, de unde-mi luam muzica.

Am pus vârful macetei în pământ şi m-am sprijinit pe ea.

Păianjenul a ridicat din umeri.

— Nu cred că o iau în totalitate de la alţi oameni.

Am continuat, încruntându-mă.

— Diferit?

Mi-am plimbat degetul mare pe marginea lamei şi mi-am jucat degetele de la picioare peste găuri.

— Şi eu sunt diferit, a zis Păianjenul.

— Cum?

— Aşa. A închis ochii şi umerii i s-au strâns în efort.

Maceta mi-a zburat din mână, s-a smuls din pământ, şi s-a răsucit în aer. Apoi s-a înfipt, vibrând, într-un buştean de lângă foc. Păianjenul a deschis ochii şi a tras aer în piept.

Rămăsesem cu gura căscată. Aşa că am închis-o.

Toţi ceilalţi credeau că este foarte amuzant.

— Şi cu animalele, a adăugat Păianjenul.

— Cum?

— Cu dragonii. Până la un anumit punct îi pot ţine liniştiţi, mai mult sau mai puţin laolaltă, alungând în acelaşi timp făpturile primejdioase.

— Friza, am spus. Eşti ca Friza.

— Cine-i Friza?

M-am uitat la macetă. Melodia cu care jelisem era a mea.

— Nimeni, am răspuns. De acum nu mai e nimeni.
Melodia aceea era a mea!
Apoi am întrebat:
— Ai auzit vreodată de Puştiul Moarte?
Păianjenul a lăsat mâncarea, şi-a adus toate mâinile în faţă şi a înclinat capul. Nările sale lungi s-au lărgit până au devenit rotunde. Mi-am ferit privirea de spaima lui. Dar ceilalţi mă urmăreau, aşa că a trebuit să mă uit iarăşi la el.
— Ce-i cu Puştiul Moarte? a întrebat Păianjenul.
— Vreau să-l găsesc şi... Mi-am zvârlit lama în aer şi am răsucit-o aşa cum făcuse el, dar folosindu-mă de mână. Am prins-o din cădere cu piciorul... Ei bine, vreau să-l găsesc. Povesteşte-mi despre el.
Au râs. A început Păianjenul, apoi a venit desfundat, dinspre Puturosul, un şuierat gros din partea lui Cuţit, grohăituri şi cotcodăceli de la ceilalţi, sfârşindu-se în ochiul verde al lui Ochi-verde, o lumină care a dispărut pe când îşi întorcea privirea.
— N-o să-ţi fie uşor, a zis Păianjenul în cele din urmă, dar – s-a ridicat de lângă foc – te îndrepţi în direcţia bună.
— Spune-mi despre el, am repetat.
— O să vorbim şi despre imposibil, dar nu când trebuie să lucrăm.
S-a ridicat, a căutat într-un sac de pânză şi mi-a aruncat un bici.
L-am prins din zbor.
— Lasă-ţi securea, mi-a spus Păianjenul. Ăsta cântă când zboară.
Şfichiul său mi-a şuierat deasupra capului.
Toţi s-au dus la armăsarii lor, iar Păianjenul a scos din sac un căpăstru şi scări care se potriveau destul de bine pe cocoaşe şi solzi, încătărămându-se în jurul picioarelor anterioare; am înţeles de ce mă făcuse să călăresc la început fără şa. Cu harnaşament, mersul pe dragon era aproape frumos.
— Îndreptaţi-i pe-aici, a strigat el, iar eu i-am imitat pe păstorii din preajmă care începuseră manevra.
Dragonii se vânzoleau în lumina soarelui.

Biciuri unse pocneau şi scânteiau peste solzi şi întreaga lume a fost prinsă în legănarea ritmică a animalului dintre picioarele mele, copaci şi dealuri şi bolovani şi rugi, cu toatele urmând melodia şi mişcarea precum o mulţime ce ar începe să aplaude şi să bată din picioare; jungla, publicul meu, aplauda ritmul şopârlelor.

Văitându-se. Ceea ce însemna că erau fericite.

Sâsâind uneori. Ceea ce însemna „atenţie”!

Mormăind, suduind şi strigând. Ceea ce însemna că şi păstorii erau fericiţi.

În dimineaţa aceea am învăţat incredibil de multe lucruri, învârtindu-mă printre creaturi; cinci sau şase din ele erau conducătorii, iar restul îi urmau. Ţine-i pe conducători în direcţia bună şi nu ai nici o problemă. Dragonii au tendinţa de a merge drept. Te ascultă mai repede dacă îi loveşti pe coapsele picioarelor posterioare. Ulterior am aflat că ganglionii nervoşi de acolo sunt mai mari decât creierul.

Unul dintre dragonii conducători ţinea morţiş să se întoarcă şi să necăjească o femelă supraponderală (avea o tumoare ovariană care o încărca permanent cu ouă sterile, mi-a explicat Păianjenul) şi ne străduiam din răsputeri să-i ţinem despărţiţi. Mi-am pierdut o groază de timp (imitându-l pe Ochi-verde), acoperind marginea turmei ca să întorc din drum animalele care erau atrase de tot felul de lucruri din direcţii nesemnificative.

Începusem să deprind meseria, când vreo douăzeci de dragoni s-au prins într-o mlaştină-mentă (o *mlaştină* cu nisipuri mişcătoare acoperită cu tufişuri imense de *mentă* bătute de vânturi, exact! Mlaştină-mentă). Păianjenul, de unul singur, a mânat restul turmei în jurul smârcului, plesnind din trei bice, în timp ce noi, ceilalţi cinci, ne-am bălăcit prin mentă, ca să scoatem dragonii înainte de a se împotmoli.

— N-ar trebui să mai fie multe de-astea, a strigat Păianjenul când călăream din nou împreună. În curând o să traversăm Metropola dacă nu ne-am deviat prea mult. Ne-am abătut mult spre vest.

Braţul mă durea.

Odată am prins douăzeci de secunde de călărie liniştită lângă Ochi-verde:

— Tipule, nu-i un mod cam stupid de-aţi pierde viaţa?

El a zâmbit.

Apoi doi dragoni foarte prietenoşi s-au strecurat, văitându-se, între noi. Sudoarea îmi intra în ochi şi-mi simţeam subţiorile uleioase. Şeaua îmi mai cruţa oarecum părţile dinăuntru ale coapselor; se jupuiau încet, nu repede. Abia mai puteam vedea şi mă mişcam mai mult după ureche, când Păianjenul a strigat:

— Înapoi! Metropola e-n faţă!

M-am uitat, însă un alt val de transpiraţie mi-a inundat ochii, iar canicula făcea să tremure totul. Am mânat dragonii. Panta s-a micşorat şi am început să coborâm.

Pământul se sfărâma sub ghearele lor. Fără vegetaţie ca să domolească temperatura, soarele ne înfigea ace de aur în cefe. Căldura radia din sol. În sfârşit, am ajuns pe nisip.

Dragonii au fost nevoiţi să încetinească. Păianjenul s-a oprit lângă mine ca să-şi şteargă sudoarea din ochi cu degetele mari.

— De obicei mergem pe Bulevardul McClellan, mi-a spus, în timp ce privea peste dune. Dar cred că suntem mai aproape de Strada Principală. Asta dă în McClellan câţiva kilometri mai încolo. O să ne oprim la intersecţie şi o să ne odihnim până la căderea nopţii.

Dragonii gâfâiau prin nisipurile oraşului. Creaturi de mlaştină, nu erau obişnuiţi cu uscăciunea de aici. În vreme ce brăzdau străvechiul loc, tăcut şi furios, cu sute de animale, îmi amintesc că am trecut printr-un moment de groază absolută, când m-am imaginat înconjurat, înghesuit de milioane de indivizi, strâmtorat de pereţi, mânjit de funingine, exasperat, urlând împreună cu teribila şi dispăruta rasă veche a planetei.

Mi-am pocnit biciul şi am alungat viziunea. Soarele îşi afunda razele în nisip.

Doi dragoni au început să se zgândărească şi i-am despărţit. Au hăpăit indignaţi către biciul meu, dar au ratat. Răsuflarea îmi rămăsese în gât. Cu toate astea, pe când cei

doi se-ndepărtau, mi-am dat seama că zâmbeam. Singuratici, ne-am văzut de drum prin lumina zilei, mulţumiţi şi îngroziţi.

Am ieşit din apele nocturne ale Adriaticii şi acum coborâm prin strâmtoare, către Pireu. La orizont, în dreapta şi stânga, munţi monstruos de frumoşi zgârie cerul. Dimineţile sunt relaxante pe vapor. Difuzoarele emit muzică pop franţuzească, englezească şi grecească. Soarele arginteazā puntea stropită cu furtunul şi arde peste coşuri. Mi-am cumpărat bilet pentru punte; noaptea trecută, plin de curaj am intrat într-o cabină şi am dormit excelent. Revenit afară astă-dimineaţă, mă întreb ce efect va avea Grecia asupra lui IE. Subiectul central al cărţii este mitul. Muzica este extrem de potrivită pentru lumea pe care plutesc. Îmi dădeam seama cât de bine se potrivea cu viaţa încapsulată a New Yorkului. Armoniile ei sfâşiate sunt chiar mai congruente cu restul lumii. Cum îl pot duce pe Lobey în centrul acestui haos strălucitor care propulsează asemenea sunete? Azi noapte am băut până târziu cu marinarii greci; în italiană stricată şi greacă aproximativă, am vorbit despre mituri. Taiki a aflat povestea lui Orfeu nu de la şcoală sau din cărţi, ci de la mătuşa sa din Eleusis. Unde să mă duc ca s-o aflu şi eu? Marinarii de vârsta mea vroiau să asculte muzică pop englezească şi franţuzească la tranzistoare. Cei mai în vârstă doreau cântecele tradiţionale greceşti. „Cântecele demotice!” a exclamat Demo. „Toţi tinerii din ele vor să moară cât mai repede posibil pentru că dragostea i-a dezamăgit!”.

„Nu şi Orfeu”, a zis Taiki, puţin misterios, puţin băut.

A mai vrut Orfeu să trăiască după ce a pierdut-o pe Euridice pentru a doua oară? Când a decis să privească înapoi a avut de făcut o alegere foarte modernă. Care este esenţa ei muzicală?

(*Jurnalul scriitorului* – Golful Corinthului, noiembrie 1965)

Călăresc dragoni minunaţi
pentru un minunat stăpân de dragoni,

un stăpân de dragoni minunaţi
şi turma sa de dragoni.

Ochi-verde cânta asta în minte, în timp ce descălecam. Pentru prima dată în viaţă, prindeam cuvintele la fel ce clar ca şi melodia. Surprins, m-am întors să-l privesc. Dar el îşi deshăma animalul.

Cerul era albastru transparent. Spre vest, norii mânjeau seara cu un galben murdar. Cărbunii ardeau în vatra încropită. Batt începuse deja să gătească.

— McClellan şi Principala, a spus Păianjenul. Am ajuns.

— De unde ştii? l-am întrebat.

— Am mai fost pe-aici.

— Aha.

Dragonii hotărâseră că poposeam de-a binelea. Mulţi se întinseseră pe jos.

Armăsarul meu (căruia, din nefericire îi pusesem un nume care nu se poate tipări, după o zi de utilizare numai porecla îi rămăsese şi de aceea, trebuie să-i spunem: Armăsarul Meu), mi-a adulmecat gâtul cu tandreţe, aproape răsturnându-mă, apoi şi-a lăsat bărbia pe nisip, a îndoit picioarele anterioare şi şi-a lăsat posteriorul să-i cadă pe unde o fi. Aşa procedează dragonii. Vreau să zic, aşa se aşează.

După zece paşi am crezut că n-o să mai merg niciodată. Mi-am legat biciul în jurul taliei, m-am apropiat de mâncare cât de mult am putut fără să calc pe cineva, şi m-am aşezat. Muşchii extenuaţi ai picioarelor îmi atârnau ca nişte burdufuri de apă. Merindele şi echipamentele erau strânse într-o parte. Păianjenul s-a întins pe ele cu o mână spânzurându-i peste margine. M-am uitat ţintă la mâna lui, aflată dincolo de foc; pur şi simplu din cauză că era în faţa mea. Şi am învăţat câteva lucruri despre Păianjen.

Mâna era mare, atârnată de o încheietură noduroasă. Pielea dintre degetul mare şi arătător avea crăpături, ca o piatră, iar cutele de la articulaţiile degetelor erau pline cu murdărie umezită de sudoare. Înainte de baza degetelor avea o bătătură ca o dungă, datorită lucrului cu dragonii. O

altă bătătură, pe degetul mijlociu, la prima falangă, pe partea dinspre arătător, provenea de la o unealtă de scris. La Dire avea o bătătură identică şi o întrebasem cândva despre ea. În al treilea rând, pe buricele degetelor sale (dar nu pe degetul mare de la mâna stângă) se vedeau mici pete netede şi lucioase; aşa ceva capeţi de la un instrument cu coarde, ghitara, vioară… poate violoncel? Uneori când cânt cu alţii, le observ. Aşadar, Păianjenul mână dragoni. Şi scrie… Şi cântă…

Pe când stăteam acolo, mi-am dat seama cât de greu era să respiri.

Am început să mă gândesc la copaci. Pentru o clipă am avut un coşmar că Batt o să ne dea ceva greu de mâncat, precum crabi cu crusta tare şi anghinară înăbuşită.

M-am rezemat de umărul lui Ochi-verde şi am adormit.

Cred că şi el dormea.

M-am trezit când Batt a ridicat capacul de pe oală. Mirosul mi-a deschis gura, mi-a intrat pe gâtlej, mi-a apucat stomacul şi l-a răsucit. Nu-mi dau seama dacă a fost o senzaţie plăcută ori dureroasă.

Şedeam pur şi simplu, mişcându-mi maxilarele, cu dureri în gât. M-am aplecat peste genunchi şi am prins nisip în pumni.

Batt punea tocana în castroane, oprindu-se din când în când ca să-şi scuture părul din ochi. M-am întrebat cât păr era în tocană. Fiţi pe pace, nu-mi păsa. Eram doar curios. A împărţit gamelele aburinde, iar eu mi-am aşezat-o pe a mea între picioarele încrucişate. A apărut o pâine arsă. Cuţit a rupt o bucată, şi miezul pufos a ieşit printr-o crăpătură aurie a cojii. Când am rupt şi eu, mi-am dat seama de oboseala din braţe şi umeri şi mi-a venit să râd. Eram prea obosit să mănânc, prea înfometat să adorm. Odată cu paradoxul, atât somnul cât şi mâncatul au părăsit categoria plăcerilor, unde le situasem dintotdeauna, şi au devenit obligaţii ale acestei slujbe trăsnite în care mă vârâsem. Mi-am muiat pâinea în sos, am dus-o la gură, am muşcat, şi m-am înfiorat.

Înfulecasem jumătate de gamelă până să-mi dau seama

că era prea fierbinte. Înfometat aşa cum eram de înfometat, înfometat până peste poate – e de speriat să fii atât de înfometat.

Ochi-verde îşi împingea ceva în gură cu degetul mare.

Acela a fost singurul lucru uman pe care l-am sesizat în timpul cinei, până când Puturosul a bolborosit:

— Mai daţi-mi!

Când mi-am luat a doua porţie, am reuşit să încetinesc suficient pentru a privi în jur. Poţi aprecia oamenii după modul cum mănâncă. Îmi aduc aminte de cina pe care ne-o gătise Nativia. Ehe, a mânca însemna cu totul altceva pe vremea aceea... Trecuse o zi, sau chiar două?

— Ştiţi, a mormăit Batt, privind cum se termina mâncarea, o să aveţi şi desert.

— Când? a întrebat Cuţit, terminându-şi a doua porţie şi ieşind din întuneric ca să caute pâinea.

— Mai întâi luaţi mâncare-mâncare, a spus Batt. Fiindcă o să mă ia dracul dacă o să-mi înfulecaţi aşa desertul. S-a aplecat, i-a luat castronul lui Cuţit şi l-a umplut, iar mâinile cenuşii s-au strâns pe marginea gamelei şi s-au retras din nou în umbră. Se auzi sunetul molfăitului tenace.

Păianjenul, liniştit până acum, a privit cu ochi de argint clipitori.

— Bună tocană, bucătarule.

Batt rânji larg.

Păianjenul care mână dragoni; Păianjenul care scrie, Păianjenul care are în minte muzica multiplă a lui Kodaly – un om de la care îţi făcea plăcere să primeşti un compliment.

M-am uitat de la Păianjen la Batt şi-napoi. Aş fi vrut să fi spus eu Bună tocană, fiindcă aşa era, şi fiindcă asta îl făcuse pe Batt să zâmbească. În realitate, cu cuvinte distorsionate de incredibilul şfichi al foamei, am rostit:

— Ce-ai la desert?

Cred că Păianjenul era o persoană mai mare ca mine. După cum am zis, genul acela de foame e de speriat.

Batt a luat cu cârpa un vas de ceramică de pe foc:

— Găluşti cu mure. Cuţit, dă-mi sosul cu rom.

Am auzit cum se schimbă ritmul respiraţiei lui Ochiverde. Iar mi-a lăsat gura apă. Am urmărit atent cum Batt punea găluştile şi garnitura de mure în castroane.

— Cuţit, ia-ţi degetele!

— … vroiam, doar să gust.

Dar mâna cenuşie s-a retras. Prin amurg, lumina focului a surprins o limbă lingând o buză.

Batt i-a înmânat o farfurie.

Păianjenul a fost servit ultimul. Totuşi, l-am aşteptat pe el să înceapă, acum când stomacurile ne erau căptuşite.

— Noapte… nisip… şi dragoni, a murmurat Puturosul.

— Da. Ceea ce era foarte exact.

Tocmai îmi scosesem lama să cânt, când Păianjenul a zis:

— Azi dimineaţă întrebai despre Puştiul Moarte.

— Aşa-i. Mi-am lăsat maceta în poală. Ai ceva de zis despre el?

Ceilalţi au tăcut.

— I-am făcut Puştiului o favoare, odată, a meditat Păianjenul.

— Când era în deşert? m-am interesat, întrebându-mă ce fel de persoană diferită putea fi şi în acelaşi timp să facă favoruri Puştiului Moarte.

— Tocmai ieşise din deşert, a răspuns Păianjenul.

— Fusese prins într-un oraş.

— Ce-i aia oraş? am întrebat.

— Ştii ce e un sat?

— Da. Eu vin dintr-un sat.

— Ştii şi ce este o metropolă. A descris un cerc cu mâna pe nisip. Ei bine, un sat creşte mare, tot mai mare, până ajunge oraş. Apoi oraşul creşte mare, tot mai mare până ajunge metropolă. Dar ăsta era un oraş pustiu. Asta înseamnă că era de foarte de demult, de pe vremea vechilor locuitori ai planetei. Nu mai creştea. Clădirile se năruiseră, canalizarea se prăbuşise şi frunze moarte alergau pe străzi, împrejurul postamentelor felinarelor. O centrală electrică părăsită, şobolani, şerpi şi magazine, cam astea sunt lucrurile dintr-un oraş. De asemenea, cei mai josnici şi mai murdari proscrişi din vreo duzină de specii,

care au o perfidie dincolo de orice inteligenţă. Dacă ar fi avut doar un dram de minte, ar fi devenit cu toţii lorzi somptuoşi şi decadenţi ai crimei, domnind peste întreaga lume în loc să se tăvălească în mormanul de deşeuri dintr-un oraş fantomă. Nişte fiinţe pe care nu le-ai pune nici măcar într-o kuşcă.

— Ce-ai făcut pentru el? am întrebat.

— I-am ucis tatăl.

M-am încruntat.

Păianjenul se scobi la un dinte.

— Era un vierme detestabil, cu trei ochi, gras de o sută patruzeci de kilograme. Ştiu că ucisese cel puţin patruzeci şi şase de oameni. A încercat să mă omoare de trei ori pe când tăiam frunza la câini prin oraş. O dată cu otravă, o dată cu o cheie franceză şi o dată cu o grenadă. De fiecare dată a ratat şi a lovit pe altcineva. A procreat vreo douăzeci de copii, totuşi cu mult mai puţini decât a asasinat. Odată, când eram pe bune cu el, mi-a dat una din fiicele lui. A tranşat-o şi a pregătit-o singur. Carnea proaspătă lipsea în oraş. Pur şi simplu n-a luat în consideraţie posibilitatea ca unul din numeroşii săi urmaşi din kuşti, pe care-l abandonase la aproape două mii de kilometri distanţă să-l urmărească din deşert. Nici nu şi-a imaginat că acel copil putea fi un geniu criminal, psihopat şi o creatură cu totul diferită. Puştiul şi cu mine ne-am întâlnit în oraş, unde taică-său trăia pe cât de bine se poate trăi în mormanul ăla de gunoi. Puştiul trebuie să fi avut vreo zece ani. Şedeam într-un bar, ascultând nişte tipi care se lăudau şi se dădeau mari. Într-un colţ, avea loc un meci de lupte. Învinsul urma să fie servit la cină. Deodată a intrat un roşcovan slăbănog şi s-a aşezat pe un morman de cârpe. Cea mai mare parte a timpului a privit ţintă în jos, astfel încât îi vedeai ochii prin văluri fine de aur. Pielea îi era albă ca laptele. A urmărit lupta, a ascultat lăudăroşeniile, şi o dată a făcut un desen în praf cu degetul de la picior. Când discuţiile au devenit plictisitoare, s-a scărpinat în cot şi s-a strâmbat. Când poveştile deveneau sălbatice şi fascinante, el rămânea nemişcat, cu degetele împreunate şi capul plecat. Asculta

ca şi cum ar fi fost orb. Când poveştile s-au terminat, a plecat. Atunci cineva a şoptit: *Ăsta este Puştiul Moarte!* şi toţi au amuţit. Avea deja o reputaţie.

Ochi-verde se apropiase puţin de mine. Peste Metropolă se lăsase frigul.

— Puţin mai târziu, când mă plimbam pe-afară, continuă Păianjenul, l-am văzut înotând în lacul din Parcul Urban.

— *Hei, Omule-păianjen,* m-a strigat din apă.

M-am îndreptat către el şi m-am aşezat pe vine la marginea bazinului.

— *Salut, puştiule.*

— *Trebuie să-l omori pe bătrânu' meu pentru mine.*

S-a ridicat din apă şi mi-a prins glezna. Am încercat să scap. Puştiul s-a lăsat pe spate până când faţa i-a fost acoperită de apă şi a vorbit bolborosind:

— *Trebuie să-mi faci serviciul ăsta mic, Păianjene. Trebuie.*

O frunză i se lipise de braţ.

— *Dacă zici tu, Puştiule.*

Şedea acum în picioare în apă, cu părul lipit pe faţă, costeliv, alb şi ud.

— *Da, aşa zic.*

— *Te superi dacă te-ntreb de ce?* I-am dat părul de pe frunte. Vroiam să văd dacă era real: degete reci pe glezna mea; păr ud sub mână.

A zâmbit, ingenuu ca un cadavru:

— *Nu mă supăr.* Buzele sale, sfârcurile, pielea de deasupra ghearelor se zbârciseră. *Există o doză mare de ură lăsată acestei lumi, Omule-păianjen. Cu cât eşti mai puternic, cu atât eşti mai receptiv la amintirile care bântuie munţii, râurile, mările şi junglele. Iar eu sunt puternic! Ah, noi nu suntem oameni, Păianjenule. Viaţa şi moartea, realul şi iraţionalul nu sunt aceleaşi cum erau pentru biata rasă care ne-a lăsat moştenire lumea asta. Ei ne numesc oameni tineri, mi-au spus chiar că, înainte ca părinţii părinţilor noştri să vină aici, noi nu eram interesaţi de dragoste, viaţă, materie şi mişcare. Dar ne-am găsit un nou cămin, şi trebuie să epuizăm trecutul înainte de a putea încheia cu*

prezentul. Trebuie să trăim până la capăt umanul, dacă e să ne mutăm în propriul nostru viitor. Trecutul mă îngrozeşte. De aceea trebuie să-l ucid – de aceea trebuie să-l omori pentru mine.

— *Eşti atât de legat de trecutul lor, Puştiule?*

A încuviinţat din cap.

— *Dezleagă-mă, Păianjenule.*

— *Şi ce se-ntâmplă dacă n-o fac?*

A ridicat din umeri.

— *Trebuie să vă ucid... pe toţi.* A oftat. *Sub ocean e atâta linişte... atâta linişte, Păianjenule.* A şoptit: *Ucide-l!*

— *Unde este?*

— *Se clatină ameţit pe stradă, în vreme ce sub clar de lună roiesc ca firele de praf în jurul capului său, cu călcâiul alunecându-i în şuviţa de apă de-a lungul canalului care vine, de sub zidul vechii biserici. Se opreşte şi se reazemă, gâfâind, de muşchiul...*

— *E mort,* am spus. Am deschis ochii. *Am dislocat o dală de beton din grinzi, astfel că a alunecat în jos...*

— *Ne-om revedea într-o zi.* Puştiul a zâmbit şi s-a împins înapoi în bazin. *Mulţumesc. Poate c-o să fac şi eu ceva pentru tine într-o zi, Păianjenule.*

— *Poate c-o să faci,* am încuviinţat. S-a scufundat în mâzga argintată. Eu m-am întors în bar. Tocmai pregăteam cina.

După o vreme, am rostit:

— Trebuie să fi trăit destul de mult în oraş.

— Mai mult decât mi-ar place să admit, a spus Păianjenul.

— Dacă numeşti asta trai.

S-a ridicat şi s-a uitat împrejurul focului.

— Lobey şi Ochi-verde, voi doi păziţi turma la primul planton. După trei ore îi sculaţi pe Cuţit şi pe Puturosul. Eu şi Batt facem ultimul schimb.

Ochi-verde s-a sculat de lângă mine. M-am ridicat şi eu, pe când ceilalţi se pregăteau de culcare. Armăsarul Meu moţăia. Luna era sus pe cer. Lumini fantomatice alergau pe spinările cocoşate ale animalelor. Cu picioarele numai

dureri, cu braţele ţepene, am urcat în spinarea Armăsarului şi împreună cu Ochi-verde am început să dăm ocol turmei. Am lovit biciul de fluierul piciorului.

— Cum ţi se par?

Nu aşteptam nici un răspuns, dar Ochi-verde şi-a frecat burta cu o mână soioasă.

— Flămânzi? Da, cred şi eu – cu atâta nisip în jur. L-am urmărit pe tânărul zvelt şi murdar legănându-se îndărătul cocoaşei solzoase.

— De unde eşti? l-am întrebat.

Mi-a zâmbit scurt.

M-am născut mamă nemăritată fără frate, soră sau tată.

L-am privit surprins.

La ape mă aşteaptă, sperând că voi veni, mama mea din Branning-at-sea.

— Eşti din Branning-at-sea? l-am întrebat.

A aprobat din cap.

— Deci te întorci acasă.

A încuviinţat iarăşi.

Am continuat să călărim în tăcere, până ce, am început să cânt cu degete obosite. Ochi-verde a cântat şi el după aceea, sub lună.

Am aflat că mama lui era o doamnă de vază în Branning-at-sea, înrudită cu mulţi lideri politici importanţi. El fusese trimis cu Păiajenul să pască dragonii timp de un an. Acum revenea la maică-sa, anul acela de peregrinare şi muncă slujindu-i ca un fel de rit de iniţiere. Erau o mulţime de lucruri pe care nu le înţelegeam în băiatul subţirel, cu părul ca o claie, atât de îndemânatic cu turma.

— Eu? l-am întrebat când m-a privit cercetător sub razele lunii. N-am vreme pentru farafastâcurile din Branning-at-sea. Aşa cum le descrii tu. M-aş bucura să vizitez aşezarea în tăcere. Dar am lucruri de făcut.

Întrebare mută.

— Mă duc la Puştiul Moarte ca s-o iau pe Friza şi să opresc ceea ce-i omoară pe diferiţi. Asta înseamnă, probabil, să-l opresc pe Puştiul Moarte.

A dat afirmativ din cap.

— Nu ştii cine este Friza, am zis. De ce aprobi?

A înclinat capul în mod ciudat, apoi s-a uitat pe deasupra turmei.

Diferit şi eu sunt
Aduc cuvinte noi când cânt.

Am încuviinţat şi m-am gândit la Puştiul Moarte.

— Îl urăsc, am spus. Trebuie să învăţ să-l urăsc mai mult, astfel încât să-l pot găsi şi ucide.

Nu există moarte, numai iubire.

Asta m-a luat pe nepregătite.

— Ce-ai spus?

N-a mai vrut să repete. Ceea ce m-a făcut să mă gândesc şi mai mult la cuvintele acelea. Părea trist înapoia murdăriei. La orizont, luna rotundă se acoperea cu nori. Fâşii de umbră prin coama băiatului se lăţeau peste întreaga lui figură. A clipit, apoi şi-a întors faţa. Ne-am terminat plantonul, aducând înapoi doi dragoni răzleţi. Luna, dezvăluită iarăşi, era o articulaţie osoasă, lustruită, înţepenită pe cer. I-am trezit pe Cuţit şi pe Puturos, care s-au ridicat şi s-au îndreptat către dragonii lor.

Doar tăciunii mai luminau. Şi pentru o clipă, când Ochi-verde s-a ghemuit să se uite la vreun model închipuit de cenuşă, lumina a căzut pe faţa lui cu un singur ochi. S-a lungit lângă foc.

Am dormit bine, dar înainte de zori m-a deşteptat ceva. Luna coborâse. Stelele luminau palid nisipul. Tăciunii se stinseseră. Un dragon a sâsâit. Doi se văitau. Linişte. Cuţit şi Puturosul se întorceau. Păianjenul şi Batt se sculau.

Am aţipit şi m-am trezit doar când o geană albastră lumina dunele răsăritene. Dragonul lui Batt a apărut de

după foc. Cel al Păianjenului îl urma greoi. M-am sprijinit în coate.

— Te-am trezit? a întrebat Păianjenul.

— Poftim?

— Cântam iarăşi din Kodaly.

— Aha. Puteam să-l aud venind peste nisipul rece.

— Nu. M-am ridicat în picioare. Erau gata să-şi reînceapă rondul.

— Stai o clipă. Merg cu tine. Vreau să te întreb ceva. Oricum m-aş fi sculat în curând.

N-a aşteptat, dar m-am aruncat pe dragonul meu şi l-am prins din urmă.

Râdea încetişor când am ajuns lângă el.

— Aşteaptă să mai treacă două-trei zile. N-o să-ţi mai vină să renunţi la ultimele minute de somn.

— Sunt prea obosit ca să dorm, am spus, deşi mişcarea începuse să-mi alunge febra musculară. Răcoarea îmi intrase în încheieturi.

— Ce voiai să mă întrebi?

— Despre Puştiul Moarte.

— Ce-i cu el?

— Mi-ai spus că l-ai cunoscut. Unde-l pot găsi?

Păianjenul tăcu. Armăsarul Meu a alunecat, apoi şi-a recăpătat echilibrul înainte ca Păianjenul să răspundă.

— Chiar dacă ţi-aş putea spune, chiar dacă asta te-ar ajuta cu ceva, de ce-aş face-o? Puştiul ar scăpa de tine, uite-aşa! A plesnit din bici şi nisipul a zburat în toate părţile. Nu cred că Puştiul ar aprecia faptul că eu mă apuc să spun tuturor celor care vor să-l omoare, unde să-l găsească.

— Nu cred că i-ar păsa, dacă e aşa de puternic precum zici. Mi-am trecut degetul mare peste muştiucul macetei.

Păianjenul a ridicat din câţiva umeri.

— Poate că nu. Dar, aşa cum ţi-am spus, Puştiul e prietenul meu.

— Te-a îmbrobodit şi pe tine, nu? E greu să fii tăios folosind un clişeu verbal. Eu am încercat.

— Cam aşa, a spus el.

Am şfichiuit din bici către un dragon care părea că vrea

să plece. A căscat, şi-a scuturat coama şi s-a întins în loc.

— Cred că într-un fel m-a prins şi pe mine. A zis că voi încerca să-l găsesc până când voi învăţa destule. Apoi aş încerca să fug.

— Se joacă şi cu tine, a zis Păianjenul.

Avea un surâs ironic.

— Chiar că ne are pe toţi la degetul lui mic. Aproape, a comentat el misterios.

M-am încruntat.

— Aproape nu înseamnă toţi.

— Ei bine, Păianjenul se uita în altă parte când vorbea, există câţiva pe care nu-i poate atinge, ca pe taică-su. Din pricina asta a trebuit să mă roage pe mine să-l omor.

— Cine?

— Ochi-verde e unul dintre ei. Mama lui Ochi-verde este alta.

— Ochi-verde? Repetând numele, pusesem o întrebare. Poate că n-a auzit-o. Poate că se hotărâse să nu-mi răspundă.

De aceea, am întrebat altceva:

— De ce a trebuit Ochi-verde să plece din Branning-at-sea? Noaptea trecută mi-a explicat ceva, dar n-am priceput totul.

— N-are tată, răspunse Păianjenul. Părea mai abordabil pe tema asta.

— Nu puteau să iniţieze o investigaţie asupra paternităţii? În satul meu vracii călători fac asta frecvent.

— N-am spus că nu ştiau cine e taică-su. Am spus că nu avea nici unul.

M-am încruntat.

— Te pricepi la genetică?

— Pot trasa o schemă a dominantei, am spus. Majoritatea indivizilor, chiar din cel mai nenorocit cătun, îşi cunoşteau starea genetică, chiar dacă n-aveau habar să socotească. Sistemul cromozomilor umani era atât de ineficient în faţa nivelului de radiaţii încât genetica însemna cunoştinţe esenţiale pentru supravieţuire. Mă întrebasem adesea de ce nu inventam o metodă mai compatibilă de reproducere,

care să se potrivească celor trei feluri ale noastre de diviziune sexuală, cred i-aţi răspunde. Din lene. Continuă, m-am adresat Păianjenului.

— Ochi-verde nu are tată, a repetat el.

— Parteogeneză? am întrebat. Nu se poate! Cromozomul care dă sexul e purtat de mascul. Femelele şi androginii au doar echipamentul genetic pentru a produce alte femele. El ar fi trebuit să fie fată, cu cromozomi haploizi şi sterilă. Şi în nici un caz nu-i fată. Am cugetat o clipă. Desigur, dacă ar fi pasăre, situaţia s-ar schimba. La păsări, femelele poartă cromozomul care dă sexul. M-am uitat către turmă. Sau la şopârle.

— Dar nu e, a zis Păianjenul.

Am aprobat.

— E uimitor, am rostit, privind îndărăt către foc unde dormea băiatul, uimitor.

Păianjenul a încuviinţat din cap.

— Când s-a născut, au venit înţelepţii de pretutindeni ca să-l examineze. Este haploid. Dar e destul de potent şi destul de bărbat, deşi o viaţă cam hărţuită l-a făcut cast.

— Păcat.

Păianjenul a repetat gestul dinainte.

— Dacă s-ar alătura în mod activ la orgiile solstiţiului, sau ar face unele gesturi împăciuitoare cu ocazia sărbătorilor autumnale ale recoltei, o mare parte din necazuri ar putea fi evitate.

Am înălţat o sprânceană.

— Cine poate şti dacă ia parte la orgii? Nu le ţineţi noaptea, în Branning?

— Da. Dar la Branning-at-sea a devenit o afacere mai mult formală, se desfăşoară cu însămânţare artificială. Prezentarea sămânţei – în special de către bărbaţii din familiile importante – se face cu multă publicitate.

— Sună foarte sec şi impersonal.

— Aşa şi este. Dar e eficient. Când un oraş are mai mult de un milion de oameni, nu poţi să stingi luminile şi să-i laşi pe toţi să alerge bezmetici pe străzi, aşa cum se face într-un sătuc. Au încercat-o de câteva ori. Pe vremea când

Branning-at-sea era mult mai mic, şi chiar atunci rezultatele au fost…

— Un milion de oameni? am spus.

În Branning-at-sea trăiesc un milion de oameni?

— La ultimul recensământ au fost trei milioane şase sute cincizeci de mii.

Am fluierat.

— O groază!

— Mai mult decât îţi poţi imagina.

M-am uitat la turma de dragoni; doar câteva sute.

— Cine vrea să participe la o orgie de însămânţare artificială? am întrebat.

— Într-o colectivitate mai mare, a răspuns Păianjenul, aşa trebuie făcute lucrurile. Până când va exista o compensare generală a rezervei genetice, nu putem face decât să amestecăm întruna genele. Ne-am dezvoltat însă şi spiritul de elan, mai evident în locuri precum Branning-at-sea decât prin dealuri. Cum poţi opri oamenii să nu aibă mai mult de un copil cu acelaşi partener? Într-o aşezare înapoiată, câteva nopţi de orgie rezolvă problema destul de bine. În Branning, lucrurile trebuie asigurate prin calcul matematic. Şi au apărut familii care ar fi foarte bucuroase să-şi dubleze numărul copiilor, dacă ar avea o şansă cât de mică. Oricum, Ochi-verde îşi vede doar de treburile lui, spunând din când în când lucruri neplăcute persoanelor nepotrivite. Faptul că este diferit şi imun la Puştiul Moarte, că provine dintr-o familie respectată, şi e destul de atent cu respectarea ritualurilor îl face un personaj controversat. Toţi dau vina pe naşterea partenogenetică.

— Asta nu-i privită cu ochi buni nici măcar acolo de unde vin eu, i-am spus Păianjenului.

— Înseamnă că structura lui genetică e identică cu a mamei lui şi asta nu-i bine. Dacă se întâmplă prea des, o să ne întoarcem cu toţii foarte rapid la marele rock şi marele roll.

— Vorbeşti ca unul din nebunii ăia pompoşi din Branning.

Se enervase.

— Deh! Aşa am fost învăţat.

— Gândeşte-te mai bine. De fiecare dată când spui asta, îl aduci pe Ochi-verde şi mai aproape de moarte.

— Cum?

— Au tot încercat să-l omoare. De ce crezi că a fost trimis departe?

— Ah, am zis. Atunci de ce se întoarce?

— Aşa vrea el.

Păianjenul a strâns din umeri.

— Nu poate fi oprit, dacă aşa vrea.

Am mormăit:

— Nu descrii în culori prea roz Branning-at-sea. Mulţi oameni, jumătate din ei nebuni, care nici nu ştiu cum să facă o orgie.

Mi-am luat lama.

— N-am timp de prostii de-astea.

Muzica se tânguia dinspre Păianjen. Am cântat sunete uşoare de fluier.

— Lobey.

M-am întors către el.

— Ceva se întâmplă, Lobey, ceva care s-a mai întâmplat înainte, când ceilalţi erau aici. Din pricina asta mulţi dintre noi suntem îngrijoraţi. Avem istoriile despre ceea ce s-a petrecut, ce-a rezultat când s-a întâmplat celorlalţi. Poate fi foarte grav. Am putea fi afectaţi cu toţii.

— Mă plictisesc vechile istorii, am replicat, istoriile lor. Noi nu suntem ei. Noi suntem noi, noi în lumea asta, în viaţa asta. Cunosc poveştile lui Lo Orfeu şi Lo Ringo. Ei sunt singurii despre care-mi pasă. Trebuie s-o găsesc pe Friza.

— Lobey…

— Nimic altceva nu mă interesează. Am scos o notă stridentă. Trezeşte-ţi păstorii, Păianjenule. Ai de mânat dragoni.

Am pornit în galop pe Armăsarul Meu. Păianjenul nu m-a mai strigat.

Înainte ca soarele să ajungă la apogeu, marginea Metropolei a despicat orizontul. Pe când îmi legănam biciul în căldura ce-şi slăbea puterea, am permutat ultimele

cuvinte ale lui Ochi-verde, ritmându-mi gândurile: dacă n-ar exista moarte, cum aş putea s-o câştig pe Friza? Dragostea era de-ajuns, dacă era înţeleaptă, coerentă şi îndrăzneaţă. Sau, gândindu-mă la La Dire, care ar fi făcut o corecţie (dragonii se căţărau cu ghearele de pe nisipul fierbinte pe dealurile înverzite), nu există moarte, numai ritm. Când nisipul s-a înroşit în spatele nostru, iar animalele deşelate, cu o călcătură mai sigură, au iuţit pasul, mi-am scos maceta şi am cântat.

Metropola rămăsese în spate.

Dragonii alergau acum cu uşurinţă. Un izvor dantela ţinutul deluros şi animalele s-au oprit ca să-şi afunde capetele în apă, târându-şi picioarele posterioare pe mal, prin iarbă, prin nisip, până la pământul negru. Apa clipocea de genunchii lor şi se murdărea de la plantele acvatice rupte. O muscă s-a aşezat pe o cracă, curăţându-şi prisma strivită a aripii (o aripă de dimensiunea piciorului meu) şi a gândit o muzică lineară, artropodică. I-am cântat-o, iar ea şi-a întors globurile roşii ale ochilor către mine şi a şoptit laude uimite. Dragonii şi-au dat capetele pe spate, gâlgâind.

Nu există moarte.

Numai muzică.

Când, hălăduind în lungul ţinutului bătut de vânt,
Fulgerul ca un toiag i-a lucit pe cap;
Aburii albaştri i s-au împrăştiat în inimă;
S-a zvârcolit în chinuri blestemate şi cumplite;
Când din sângele său au fost hrăniţi schilozii în cârje,
A căzut ca o grămadă de cenuşă pe câmpie.

(Thomas Chatterton – *Metamorfoze engleze)*

„Iată un gust bizar”, a spus Durcet. „Ei bine, Curval, ce crezi de asta?”
„Minunat”, a replicat Preşedintele. „Iată un individ care doreşte să se familiarizeze cu ideea morţii şi astfel să nu se mai teamă de ea, şi care întru acest scop nu a găsit un mijloc mai bun decât să o asocieze cu o idee libertină…”
…Cina a fost servită, ca de obicei au urmat orgiile, gazdele s-au retras la culcare.

(Marchizul de Sade – *Cele 120 de zile ale Sodomei)*

…fiecare bulă conţine un ochi de apă complet.

(Samuel Greenburg – *Bulele de sticlă)*

Apoi către pământul spart („Acesta” – Păianjenul şi-a oprit dragonul în după-amiaza roşiatică – „este pământul spart”). A aruncat un ciob de cremene peste buza prăpastiei. Piatra a chicotit în canion. Împrejurul nostru, dragonii îşi întindeau lung gâtul, uitându-se curioşi la granit, la stâncile cu Sibane, la hăuri, încetinind acum pasul. Norii ascundeau soarele. O ceaţă fierbinte curgea împrejurul stâncilor. Mi-am masat unul după altul muşchii, pentru a scăpa de amorţeală. Cea mai mare parte din

durere (surpriză!) dispăruse. Mergeam în slalom printre pietrele fabuloase.

Aici, dragonii au recuperat jumătate din timpul pierdut.

Păianjenul a spus că până la Branning-at-sea mai erau probabil patruzeci de kilometri. Vântul ne încălzea feţele. Sticla se insinua în stânci. Cinci dragoni au început să se bată pe terenul argilos. Unul dintre ei era femela cu tumoare. Ochi-verde şi cu mine ne-am îndreptat spre ei din direcţii opuse. Păianjenul avea treabă în capul turmei; încăierarea se desfăşura spre coadă. Ceva îi speriase, şi se înghesuiau pe pantă. Nu ne-am dat seama că se întâmplase ceva în neregulă; era genul de lucru pe care Păianjenul (şi Friza) l-ar fi putut preîntâmpina (O, Friza, te voi găsi în ecoul tuturor pietrelor jeluitoare, tuturor copacilor slăvitori!). I-am urmărit.

Săreau printre bolovani. Am strigat după ei. Biciurile noastre şuierau. Nu puteam să-i depăşim în fugă. Speram că se vor opri ca să se bată din nou. I-am pierdut preţ de un minut, apoi le-am auzit şuieratul înapoia stâncilor, ceva mai jos.

Norii pătau cerul; apa poleia cărarea. Traversând stânca udă, am alunecat.

M-a azvârlit, şi m-am zgâriat la umăr şi la coapsă. Am auzit cum lama îmi zăngănea departe, pe pietre. Biciul mi s-a încolăcit în jurul gâtului. Preţ de un minut, m-am gândit că voi fi sugrumat. M-am rostogolit pe o pantă, încercând să mă prind de ceva şi m-am julit şi mai rău. Apoi am căzut peste margine. M-am agăţat cu ambele mâini şi picioare. Pieptul şi burta mi s-au izbit de piatră. Răsuflarea mi-a zburat pe undeva şi n-a mai vrut să revină multă vreme în plămâni. Când a făcut-o, a vuit prin gâtlej, şi s-a învârtit în pieptul meu învineţit. Coaste rupte? Doar durere. Apoi uruitul altei respiraţii. Lacrimile mi-au inundat vederea.

Mă ţineam cu mâna stângă de o piatră, iar cu dreapta de o viţă; piciorul stâng prinsese un copăcel deloc sigur în rădăcini. Piciorul drept mi se legăna în aer. Şi ştiam că era cale lungă până jos.

Mi-am şters ochii de umăr şi am ridicat privirea.

Deasupra mea era marginea cărării.

Deasupra ei, cerul mânios.

Un sunet? Vântul suflând pe undeva. Lipsit de muzică.

În vreme ce priveam, a început să plouă. Câteodată se întâmplă catastrofe dureroase. Apoi urmează un lucru mărunt sau chiar plăcut, şi plângi. Precum ploaia. Am plâns.

— Lobey.

M-am uitat iarăşi…

Îngenunchiat pe o muchie de piatră, la vreun metru deasupra mea, spre dreapta, şedea Puştiul Moarte.

— Puştiul…?

— Lobey, a spus, dându-şi părul ud de pe frunte. Consider că poţi rezista douăzeci şi şapte de minute înainte de a cădea în prăpastie din pricina epuizării. Aşa că o să aştept douăzeci şi şase de minute înainte de a face ceva ca să-ţi salvez viaţa. OK?

Am tuşit.

Văzându-l de-aproape, am bănuit că avea şaisprezece – şaptesprezece ani, posibil un tip de douăzeci, cu faţa de copil. Pielea îi era ridată la încheieturile mâinilor, pe gât şi sub braţe.

Ploaia continua să-mi pice în ochi, palmele mă usturau, iar lucrurile de care mă ţineam începuse să devină lunecoase.

— Ai găsit vreun western bun? A clătinat din cap. Păcat. Nimic nu-mi plac mai mult decât westernurile. S-a frecat cu degetul arătător sub nas şi a pufnit. Ploaia dansa pe umerii săi în vreme ce se aplecase să-mi vorbească.

— Ce este un western? am întrebat. Pieptul continua să mă doară. Şi chiar o să mă laşi… am tuşit din nou, să atârn aici douăzeci şi şase de minute?

— Este o formă de artă pe care Vechea Rasă, oamenii, au avut-o înainte de venirea noastră, a zis Puştiul Moarte. Da, o să te las. Tortura este de asemenea o artă. Vreau să te salvez în ultima clipă. În timp ce aştept, vreau să-ţi arăt ceva. A arătat în sus, către marginea drumului pe care mă rostogolisem.

Friza privea în jos.

Am încetat să respir. Durerea din piept mi-a explodat iar ochii larg deschişi mi-au ars sub ploaie. Faţa oacheşă, umeri înguşti şi uzi. Apoi am urmărit-o cum îşi întoarce capul, pietrişul îmi aluneca sub burtă, biciul rămăsese în jurul gâtului, cu mânerul atârnându-mi lângă coapsă, ca să prindă picăturile de ploaie în gură. S-a uitat îndărăt şi am văzut (sau am auzit?) uimirea ei la recăpătarea vieţii, şi nedumerirea în legătură cu ploaia, cu stâncile contorsionate, cu norii. Auzeam un ritm glorios înapoia ochilor de deasupra mea. Dacă ar fi putut vorbi, mi-ar fi strigat numele; apoi mă văzu, şi întinse mâna impulsiv către mine (i-am auzit oare spaima?).

— Friza!

Fusese un răcnet.

Voi şi eu ştim cuvântul pe care l-am urlat. Dar nimeni altcineva care ar fi auzit sunetul aspru îmbrâncit de plămânii mei, nu l-ar fi recunoscut.

Totul, înţelegeţi, s-a petrecut în clipa care-ţi trebuie pentru a deschide ochii în ploaie, a linge o picătură de pe buză, apoi a-ţi concentra atenţia asupra a ceea ce se întâmplă înaintea ta şi a-ţi da seama că e vorba despre cineva pe care-l iubeşti, care e gata să moară şi încearcă să-ţi strige numele. Asta e ceea ce a făcut Friza pe marginea drumului.

Eu continuam să urlu.

Iar Puştiul Moarte chicotea între noi.

Friza a început să privească în dreapta şi în stânga, căutând o cale de a ajunge până la mine. S-a ridicat, a dispărut, şi a revenit peste o clipă, îndoind un copăcel de pe marginea drumului.

— Nu, Friza!

Dar ea începuse să coboare, noroiul şi pietricelele ţâşnindu-i de sub picioare. Apoi, când ajunse chiar la capăt, profilul corpului ei arcuindu-se negru pe fundalul stâncii, a apucat mânerul biciului – nici cu mâinile, nici cu picioarele, ci mai degrabă aşa cum aruncase odinioară o piatră, aşa cum Păianjenul împinsese odată o bucată de ciment; a prins mânerul ce atârna lângă coapsa mea, l-a tras, l-a

ridicat, încordându-se până când ploaia luci pe ea şi l-a înnodat de copăcel deasupra primei ramuri. A pornit după aceea să urce înapoi: smucitura unui braţ, pauză de o clipă, smucitură, căţărându-se treptat către drum. Prin cap îmi trecea doar atât: iat-o trezindu-se după o moarte de nu ştiu câte zile cu doar o clipă de fericire înainte de a sări întru salvarea vieţii care se sfârşea sub ea. O făcea ca să mă scape. Vroia să mă ţin de bici şi să mă trag până la copac, apoi să escaladez copacul până la drum. Mă durea şi o iubeam, m-am ţinut bine şi n-am căzut.

Puştiul Moarte continua să chicotească. Apoi a arătat către vârful copacului îndoit.

— Rupe-te! a şoptit.

S-a rupt.

Friza a alunecat, azvârlind creanga, agăţându-se de stâncă pe când cădea, prinzând cureluşa de piele care atârna de gâtul meu, şi după aceea dându-i drumul.

I-a dat drumul pentru că ştia al naibii de bine că m-ar fi tras după ea.

— Beee-beee! a behăit Puştiul Moarte, imitând o capră. Apoi a chicotit din nou.

Mi-am izbit faţa de pământul argilos.

— Friza! Nu, nu puteţi înţelege ce am urlat.

Muzica ei i s-a spart odată cu creierii de stâncile canionului la treizeci de metri mai jos.

Stâncă. Piatră. Am încercat să devin stânca de care mă agăţasem. Am încercat să fiu piatră. Mai puţin distrus de dubla ei moarte, aş fi căzut. Dacă ar fi murit oricum altfel decât încercând să mă salveze, aş fi murit cu ea. Dar n-o puteam lăsa să eşueze.

Inima mea bătea rock. Inima mea bătea roll.

Amorţit, am atârnat pentru un timp interminabil, până când mâinile au început să-mi alunece.

— E-n regulă. Sus cu tine.

Ceva mi-a prins încheietura mâinii şi m-a tras în sus cu putere. Umerii îmi sunau ca nişte gonguri ale durerii sub urechi. Am fost târât orb peste pietriş. Am clipit din ochi şi am respirat. Cumva, Puştiul Moarte mă urcase pe terasa de

piatră, lângă el.

— Tocmai ţi-am salvat viaţa, a zis el. Nu eşti bucuros că mă cunoşti?

Am început să tremur. Eram pe cale să leşin.

— Eşti gata să ţipi la mine: «Ai omorât-o!«, a continuat Puştiul Moarte. De fapt am omorât-o iarăşi. Şi s-ar putea să fie nevoie s-o fac şi a treia oară înainte să pricepi…

M-am năpustit, aş fi căzut în prăpastie şi aş fi pierit. Dar el m-a prins cu o mână udă, puternică, şi m-a lovit cu palma celeilalte. Ploaia se oprise.

Poate că a făcut mai mult decât să mă lovească.

S-a răsucit şi a început să urce spre cărare. Am pornit după el.

Am suit.

Murdăria îmi intra sub degete. Era bine că-mi rodeam unghiile, întrucât altminteri nu mi-ar mai fi rămas nici una. De pe terasa de piatră era posibil să te caţeri înapoi. Puştiul Moarte sărea şi sălta. Eu m-am târât.

Există o stare unde fiecare acţiune urmăreşte un scop. Te mişti, respiri, opreşti pentru a te odihni, porneşti iarăşi cu un singur lucru în minte. Aşa l-am urmat pe Puşti. Mai mult pe brânci. Mai mult ţinându-mi răsuflarea. Nu sunt sigur pe unde am mers. Lucrurile nu s-au limpezit, până ce nu mi-am dat seama că înaintea mea erau două chipuri: roşcatul alb, ud leoarcă şi un ciuf de păr negru, soiosul Ochi-verde.

Stăteam întins pe o stâncă, odihnindu-mă, când i-am văzut în ceaţa oboselii şi a efortului.

Puştiul Moarte îşi ţinea braţul pe după umerii lui Ochi-verde, lângă prăpastie. În faţa lor, cerul unduia violent.

— Ascultă, partenere, zicea Puştiul Moarte, trebuie să ajungem la o înţelegere. Vreau să spun, doar nu crezi că am bătut drumul până aici doar ca să fur cinci dragoni de la prietenul meu Păianjenul? Asta-i numai ca să-l fac să simtă că sunt prin preajmă. Dar tu? Tu şi cu mine trebuie să ne înţelegem. Haploid? Eşti complet în afara puterilor mele. Te vreau. Te doresc foarte mult, Ochi-verde.

Păstorul murdar a ridicat din umeri sub apăsarea partenerului.

— Uite, a spus Puştiul Moarte şi a arătat spre cerul nebun.

Precum zărisem întâia oară faţa Puştiului pe ecranul sclipitor din grota-izvor, acum am văzut în norii destrămaţi o câmpie înconjurată de un gard din sârmă (o kuşcă?) înăuntrul căreia se afla un ac semeţ, înconjurat de montanţi şi suporţi. Mi-am dat oarecum seama de dimensiunile lui abia când am observat că blocurile de piatră, de lângă gard erau case, iar punctele care se mişcau împrejur erau bărbaţi şi femei.

— Sondă stelară, a explicat Puştiul. Ei sunt pe cale de a descoperi metodele pe care le foloseau oamenii pentru a merge de la o planetă la alta, de la o stea la alta. De zece ani sapă în ruine, gustând ideile vechi, lingând bucăţile de metal şi sârmă. E aproape gata. A fluturat din mână. Vălurindu-se acum, în locul câmpiei apăru o întindere de apă: un ocean. Pontoane de metal formau o staţie plutitoare. Ambarcaţiuni se deplasau în toate direcţiile. Macarale coborau un dulap metalic pe fundul oceanului.

— Dispozitiv de măsurat adâncimea, a urmat Puştiul. În curând, vom putea face mai mult decât să visăm de-a curmezişul mâlului de pe fundul oceanului – vom duce aceste corpuri până în esenţa lumii, aşa cum au făcut ei. Încă o fluturare a mâinii şi priveau sub pământ. Viermi segmentaţi, conduşi de femei cu căşti. Sfredelitori de piatră, funcţionând acum în locul pe care ei îl numesc Chile. Apoi un gest final şi ne uităm la mulţimi imense de oameni, toţi muncind, măcinând grâne, sau lucrând cu instrumente strălucitoare, ciudate şi complexe.

— Astea, a spus Puştiul Moarte, sunt faptele şi lucrurile tuturor bărbaţilor, femeilor şi androginilor din această lume care amintesc înţelepciunea celor vechi. Pot să-ţi dau bogăţia produsă de mâinile lor, a tuturor. (Ochiul verde al lui Ochi-verde s-a mărit.) Ţi-o garantez. Ştii că pot. Nu trebuie decât să mi te alături. Ce putere ai tu? a întrebat Puştiul Moarte. Ce-ai putea tu să faci cu diferenţa ta!? Să vorbeşti câtorva surzi, câtorva morţi, să pătrunzi minţile câtorva idioţi?

Deodată mi-am dat seama că Puştiul era foarte necăjit. Şi dorea ca Ochi-verde să-l aprobe.

Acesta a început să se îndepărteze.

— Hei, Ochi-verde! a urlat Puştiul Moarte. I-am văzut burta scobindu-se în vreme ce pieptul i se golea de aer. Ghearele i s-au încleştat.

Ochi-verde a aruncat o privire în spate.

— Stânca aia! Puştiul s-a îndreptat către un bolovan aflat la marginea peretelui de piatră. Schimb-o în ceva de mâncare.

Ochi-verde s-a frecat cu degetul murdar în spatele urechii.

— Se împlinesc douăzeci şi şapte de zile de când umbli cu turma asta de dragoni. Ai fost plecat din Branning-at-sea aproape un an. Schimbă buturuga aia într-un pat, precum acela în care dormeai la mama ta acasă. Eşti un Prinţ la Branning-at-sea, şi aici puţi a excremente de şopârlă. Fă din băltoaca aia, o baie din onix cu apă, cu cele cinci temperaturi comandate de un mâner cu cap de şobolan din aramă. Ai bătături pe palme şi picioarele tale se crăcănează, fiindcă te chinuieşti pe cocoaşa dragonului. Unde sunt dansatoarele care dănţuiau pentru tine pe dalele de jad ale terasei? Unde sunt cântăreţii care îţi încântau serile? Schimbă vârful ăsta de munte într-un loc demn de tine…

Cred că atunci Ochi-verde şi-a ridicat privirea şi m-a văzut. S-a îndreptat către mine, oprindu-se doar ca să-mi culeagă maceta care zăcea la poalele bolovanului, apoi a sărit lângă mine.

Pe marginea stâncii, Puştiul se înfuriase. Tremura, cu dinţii strânşi, cu pumnii încleştaţi pe burtă. Brusc, s-a răsucit şi a strigat ceva…

Tunet.

M-a şocat şi am tresărit. Ochi-verde nu l-a băgat în seamă şi a încercat să mă ajute să mă ridic. La marginea stâncii, Puştiul Moarte şi-a scuturat braţele. Fulgerul a strălucit orbitor din nori. Frunzele s-au decolorat din negru în culoarea levănţicii. Ochi-verde nici măcar n-a clipit. Din

nou tunet; apoi cineva a azvârlit găleţi cu apă.

Murdăria păstorului se transformase în noroi pe umerii lui Ochi-verde, pe când mă ajuta să cobor panta. Ceva nu era în regulă în interiorul meu. Lucrurile continuau să dispară acolo. Ploaia era rece. Tremuram. Mi se părea că-i mai uşor să mă odihnesc pur şi simplu, să nu mai rezist…

Ochi-verde mă zgâlţâia de umăr. Am deschis ochii în ploaie şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi caut lama. Ochi-verde o ţinea departe de mine; mă privea fix.

— A…? Ce…

Degetele de la mâini şi de la picioare mă furnicau.

— Ce s-a întâmplat?

Ploaia îmi înţepa urechile şi buzele.

Ochi-verde plângea, dezgolindu-şi dinţii albi. Ploaia îi brăzda murdăria de pe faţă, lipindu-i părul de ţeastă; continua să mă scuture de umăr, dezolat şi furios.

— Ce s-a-ntâmplat? l-am întrebat. Am leşinat…?

Ai murit! Se uita fix la mine, nevenindu-i să creadă, mânios şi şiroind. *Fir-ai să fii, Lobey! De ce a trebuit să mori?! Pur şi simplu ai renunţat. Pur şi simplu ai hotărât că nu merita şi ţi-ai lăsat inima să se oprească şi creierul să se golească! Ai murit, Lobey! Ai murit!*

— Dar acum nu-s mort…

Nu. M-a ajutat să mă ridic. *Muzica merge înainte. Haide.* Am încercat încă o dată să-mi iau maceta. M-a lăsat. Nu era nimic de măcelărit. Pur şi simplu mă simţeam mai bine ţinând-o. Ploua prea tare ca să cânt.

Ne-am găsit armăsarii văitându-se în torent şi răsfirându-şi veseli mustăţile. Ochi-verde m-a ajutat să încalec. Să călăreşti un dragon ud, chiar înşeuat, este la fel de greu ca şi cum ai călări un cutremur de pământ unsuros. În cele din urmă am găsit turma înaintea noastră, deplasându-se încet prin ploaia torenţială.

Păianjenul a călărit până la noi.

— Iată-vă! Credeam că v-am pierdut! Treceţi pe partea cealaltă şi feriţi-i de perele ghimpate. Îi îmbată şi nu mai pot fi stăpâniţi.

Am trecut în partea cealaltă şi i-am ferit de perele

ghimpate. Îmi tot repetam cuvintele în minte ca să-i povestesc Păianjenului cele întâmplate. Mestecasem vorbele, dar nu le puteam înghiţi sensul. La un moment dat, când presiunea neîncrederii ajunsese atât de mare încât nu mai reuşeam s-o stăpânesc, am dat pinteni dragonului şi am traversat panta noroioasă către Păianjen.

— Şefule, Puştiul Moarte călăreşte cu...

Făcusem o greşeală. Chipul care s-a întors nu era al Păianjenului. Părul roşu era aranjat elegant deasupra sprâncenei albe. Dinţii ca nişte ace au stăvilit tunetul care erupsese din spatele munţilor când el şi-a dat capul pe spate într-un râset damnat. Gol pe dragonul său, a fluturat deasupra capului o pălărie neagră şi argintie. Pe şolduri îi atârnau două pistoale vechi, cu plăselele lăptoase strălucind. Pe când dragonul său cabra (şi al meu dansa înapoi) am văzut, legate de picioarele sale desculţe, cu gheare, nişte fiare metalice cu ghimpi rotitori, pe care le-a înfipt în flancul animalului său, cu cruzimea unei flori.

Uluit, mi-am şters cu mâinile ploaia din ochi. Dar iluzia (cu temple marmorate lucind în ploaie) dispăruse. Punând căluş uimirii, am revenit la marginea turmei.

Jean Harlow? Pe Cristos, Orfeu şi Billy the Kid îi pot înţelege. Dar ce caută un tânăr scriitor de avangardă ca tine prins până în gât cu Marea Târfă Albă?
Bineînţeles, cred că este evident.

(Gregory Corso – *În conversaţie)*

Nu e vorba despre faptul că uneori dragostea greşeşte, ci despre faptul că ea este, în esenţă, o greşeală. Ne îndrăgostim atunci când imaginaţia noastră proiectează perfecţiuni inexistente asupra altei persoane. Într-o bună zi, fantasmagoria dispare, şi odată cu ea dragostea moare.

(Ortega y Gasset – *Despre dragoste)*

Epuizarea mă paraliza; rutina mă încarcera. Ploaia se oprise aproape cu o oră înainte să-mi dau seama. Şi ţinutul se schimbase.

Părăsisem stâncile. Tufe ude şi mărăcini cădeau sub ghearele dragonilor. În stânga, o fâşie de pământ cenuşiu mergea paralel cu noi, coborând într-o pantă lină. La un moment dat l-am întrebat pe Puturos:

— Urmărim până jos fâşia aia caraghioasă de piatră?

El a chicotit şi a împroşcat cu scuipat:

— Hei, Lobey, ăsta-i primul drum pavat pe care-l vezi. Este?

— Cam aşa ceva, am zis. Ce-i aia pavat?

Cuţit, care călărea în preajmă, a pufnit în râs. Puturosul a plecat să facă altceva. Asta a fost tot ce am auzit despre subiectul cu pricina. Trei-patru căruţe au trecut pe drum până când am priceput la ce se folosea blestemăţia aia. Foarte inteligent! Când a mai trecut una, mi-am amintit să mă holbez. Era după-amiază târziu. Mă simţeam atât de obosit încât toate minunile lumii ar fi putut să sară pe globii

mei oculari fără să lase vreo urmă.

Majoritatea căruţelor erau trase de animale cu patru sau şase picioare, care-mi erau vag cunoscute. Totuşi animalele noi nu sunt lucruri ciudate atunci când propria ta turmă poate odrăsli orice monstru. Cu toate astea, o căruţă m-a uluit.

Era joasă, din metal negru, şi nu avea nici o lighioană, înainte sau dinapoi. Torcea de-a lungul drumului, mergând de zece ori mai repede decât celelalte şi dispăruse în fum înainte de a avea timp s-o văd cu adevărat. Câţiva dragoni care nu băgaseră în seamă celelalte vehicule au tresărit acum şi au şuierat. În vreme ce priveam uluit după ea, Păianjenul mi-a strigat:

— E doar una din minunile din Branning-at-sea.

M-am întors ca să le liniştesc pe şopârlele nervoase.

Când m-am uitat din nou la drum, am văzut tabloul. Fusese pictat pe un postament mare montat lângă pavaj, astfel încât să-l poată zări. Era chipul unei tinere cu păr alb ca de vată, cu zâmbet copilăros şi umerii ridicaţi. Avea o bărbie mică, şi ochi verzi care priveau măriţi ca în faţa unei surprize plăcute. Buzele îi erau uşor întredeschise, dezvăluind dinţii mici, adumbriţi.

PORUMBIŢA SPUNE: „UNUL E *frumos?* NOUĂ SAU ZECE SUNT CU ATÂT *mai frumoşi!”*

Am silabisit reclama şi m-am încruntat. Batt se afla destul de aproape, aşa că am strigat:

— Hei, cine-i asta?

— Porumbiţa! a zbierat el, scuturându-şi părul de pe umeri. Vrea să ştie cine-i Porumbiţa! şi ceilalţi au râs şi ei. Pe măsură ce ne apropiam tot mai mult de Branning-at-sea, devenisem ţinta multor glume. M-am menţinut pe lângă Ochi-verde; el nu-şi bătea joc de mine. Întâia adiere de vânt a serii mi-a mângâiat omoplaţii şi ceafa, uscându-mi sudoarea înainte să curgă alta. Examinam atent solzii dragonului, când Ochi-verde s-a oprit şi a arătat în faţă. Am ridicat ochii. De fapt, i-am coborât.

Tocmai trecusem de creasta unui deal, şi ţinutul cobora spre… ei bine, dacă ar fi fost la doar douăzeci de metri,

putea fi o jucărie nemaipomenită. Dacă ar fi fost la douăzeci de kilometri era pur şi simplu măreţ. Drumuri pavate se uneau în acel vălmăşag de alb şi aluminiu, lângă apa purpurie. Cineva începuse să-l construiască, dar îi scăpase din mâini şi se construise singur. Existau scuaruri mari unde se legănau cactuşi şi palmieri; coline ocazionale, unde copaci şi pajişti înconjurau clădiri solitare; apoi mai multe cartiere de căsuţe înghesuite pe străzi întortocheate. Înapoia lor, ambarcaţiunile desprinse din docuri smălţuite străbăteau apa azurie.

— Branning-at-sea, a zis Păianjenul de lângă mine. Iată-l.

Am clipit. Soarele ne proiecta umbrele în faţă, ne încălzea cefele şi scăpăra în ferestrele înalte.

— E mare, am spus.

— Tocmai acolo, a arătat Păianjenul; n-am putut să-i urmăresc gestul pentru că erau prea multe lucruri de văzut, aşa că am ascultat.

— E locul unde ducem turma. Toată partea asta din Branning trăieşte din păstorit. Partea dinspre mare se ocupă cu pescuitul şi comerţul cu insulele.

Ceilalţi s-au adunat în jurul nostru. Obişnuiţi cu măreţia şi mizeria de dedesubt, au tăcut pe când coboram.

Am trecut pe lângă alt panou publicitar de pe marginea drumului. De astă dată, Porumbiţa era arătată dintr-un unghi diferit, făcând cu ochiul în amurg.

PORUMBIŢA SPUNE:

— DEŞI ZECE SUNT FRUMOŞI, NOUĂZECI ŞI NOUĂ SAU O SUTĂ SUNT CU ATÂT MAI FRUMOŞI!

Pe când priveam, luminile s-au aprins deasupra chipului de şapte metri înălţime. Expresia imensă nepăsătoare, ne-a sărit în ochi. Probabil că păream uimit, deoarece Păianjenul a arătat-o cu degetul mare şi a spus:

— O ţin luminată toată noaptea, ca trecătorii să poată citi ce are de spus. A zâmbit ca şi cum ar fi zis ceva oarecum deplasat, apoi şi-a încolăcit biciul. Diseară vom poposi acolo, pe platou, şi vom intra în Branning în zori.

Peste douăzeci de minute, noi adunam turma, iar Batt pregătea masa. Cerul era negru înapoia oceanului, albastru

deasupra noastră. Branning îşi împrăştia luminile, scânteietoare ca paietele căzute pe mal. Poate că datorită terenului mai puţin accidentat, sau calmului Păianjenului, dragonii şedeau perfect nemişcaţi.

Mai târziu, m-am întins, dar nu am dormit. Împreună cu Cuţit, eram de planton în schimbul doi când Ochi-verde mi-a zgâlţâit umărul cu piciorul, m-am sculat imediat; emoţia anticipatoare mă ţinuse treaz. Îi voi părăsi pe păstori; încotro urma să mă-ndrept?

Cuţit şi cu mine am înconjurat turma din direcţii opuse. Pe când călăream, cugetam: să mă rătăcesc fiind singur în pădure este o situaţie destul de confortabilă. Cu totul altceva e să fii rătăcit printre piatră, sticlă şi câteva milioane de oameni. Patru cincimi din turmă dormea. Câţiva se văitau către Branning, mai puţin luminos decât înainte, totuşi încă un ciur de lumină pe mare. Mi-am strunit armăsarul, ca să privesc la…

— Hei, Omule-cu-dragoni!

M-am uitat în josul malului.

Un cocoşat îşi oprise pe drum căruţa trasă de un câine.

— Salut ţie.

— Îţi duci şopârlele la Branning în zori?

A zâmbit, apoi a scormonit sub prelata din piele prinsă deasupra căruţei şi a scos un pepene.

— Ţi-e foame, păstorule?

L-a spart şi vroia să-mi arunce jumătate.

Am sărit jos din şea şi el s-a oprit. M-am îndreptat spre drum.

— Hei, îţi mulţumesc, Lo străine.

A râs.

— Eu nu am Lo.

Tocmai atunci câinele, uitându-se de la om la mine, a început să scâncească.

— Eu. Eu. Eu foame. Eu.

Cocoşatul mi-a dat jumătatea mea, apoi a mângâiat urechile câinelui.

— Tu ţi-ai mâncat porţia.

— O s-o mpart eu cu el, am zis.

Cocoşatul a clătinat din cap.

— Munceşte pentru mine şi eu îl hrănesc.

Şi-a spart bucata şi a aruncat-o animalului, care şi-a băgat botul în ea, clefăind. În vreme ce muşcam din pepenele meu, individul m-a întrebat:

— De unde eşti de fel, Omule-cu-dragoni?

I-am spus numele satului meu.

— Asta-i prima dată când vii în Branning-at-sea?

— Da. Cum ţi-ai dat seama?

— Oho! A zâmbit, dezvelind o mulţime de dinţi galbeni. Cândva, şi eu am venit pentru prima oară în Branning-at-sea. Sunt câteva lucruri care te deosebesc de nativii de aici, câteva chestii care te fac diferit…

— Diferit?

Şi-a ridicat mâna.

— N-am vrut să te supăr.

— Nu m-ai supărat.

Cocoşatul a chicotit încă o dată, pe când am mai muşcat o înghiţitură dulce.

— Ce-i diamant aici este rahat dincolo, a pronunţat el cu înţelepciune. Fără nici o îndoială că Porumbiţa a spus asta odată.

— Porumbiţa, am zis. Ea este La Porumbiţa, nu-i aşa?

A părut surprins.

— Lo, La şi Le te zăpăcesc aici. Nu. A râcâit coaja cu dinţii din faţă şi a aruncat-o. Diamant şi rahat. Bănuiesc că în satul tău se întâmpla la fel ca în al meu. Titlurile Lo, La şi Le sunt rezervate pentru normalii puternici şi acordate şi funcţionarilor puternici?

— Aşa se face.

— Se făcea. Aşa se făcea în Branning-at-sea. Acum nu se mai face. Se cunoaşte atât de puţin despre diferenţa de la sate, încât nimeni nu se înfurie dacă e numit în felul acesta.

— Dar eu sunt diferit, am spus. De ce m-aş înfuria? Asta e.

— Încă o dată, în Branning nu mai este aşa acum. A treia oară: diamant şi rahat. Sper doar ca manierele tale rurale să nu te bage în bucluc. Ale mele mi-au adus o grămadă de

burduşeli când am ajuns prima oară în Branning-at-sea, acum cincisprezece ani. Iar pe atunci, locul era mult mai mic decât acum.

A privit în josul drumului.

Mi-am amintit ce spunea Păianjenul despre titlurile date păstorilor.

— Care-i mersul acum? am întrebat. Vreau să zic, aici, în Branning-at-sea?

— Ei bine – cocoşatul şi-a sprijinit degetele mari în centură – există vreo cinci familii care controlează tot ce mişcă în oraş, deţin toate navele, iau chirii de la jumătate din locuinţe. Îţi vor plăti probabil salariul tău şi vor cumpăra dragonii ăia. Ei, împreună cu cincisprezece-douăzeci de celebrităţi, cum ar fi Porumbiţa, acceptă Lo sau La atunci când li te adresezi personal. Şi o să descoperi câţiva tipi destul de non-funcţionali, purtând aceleaşi titluri.

— Dar cum o să-i recunosc, dacă funcţionalitatea lor evidentă e lipsită de importanţă?

— O să-i recunoşti dacă o să dai peste ei, dar probabil că n-ai să dai. Poţi să-ţi petreci toată viaţa în Branning-at-sea şi să nu fii nevoit niciodată să te adresezi cuiva cu Lo sau La. Dar dacă o să dai titluri tuturora pe care-i întâlneşti sau te vei enerva când cineva nu ţi se adresează cu un titlu, o să fii considerat nebun, ori zănatic, ori, în cel mai bun caz, recunoscut drept un mârlan de la ţară.

— Nu mi-e ruşine de satul meu!

A înălţat din umeri.

— N-am zis aşa ceva. Încercam doar să-ţi răspund la întrebări.

— Da. Am înţeles. Dar ce spuneai despre diferenţă?

Cocoşatul şi-a împins obrazul cu limba.

— În Branning-at-sea, diferenţa este o chestiune personală. Ea reprezintă fundaţia acestor clădiri, grămezile de mărfuri de sub docuri, substanţa din care se hrănesc rădăcinile copacilor. Jumătate din locul acesta a fost construită pe ea. Cealaltă jumătate n-ar putea trăi în absenţa ei. Dar a vorbi despre ea în public înseamnă că eşti prost-crescut şi vulgar.

— Ei vorbesc despre ea, am arătat înapoi, către turmă. Mă refer la ceilalţi păstori.

— Şi sunt vulgari. Desigur, dacă stai tot timpul cu păstorii – iar dacă vrei, îţi poţi petrece toată viaţa cu ei – poţi să vorbeşti despre ea cât vrei.

— Dar eu sunt diferit... am început din nou.

După ce mi-o spusese o dată, răbdarea lui faţă de mine şi de subiectul respectiv luă sfârşit.

— ... totuşi cred că-i mai bine s-o ţin pentru mine, am încheiat.

— Nu-i o idee rea, a încuviinţat sever.

Cum însă aş fi putut să-i spun despre Friza? Cum puteam s-o caut dacă diferenţele noastre erau secrete?

— Dar tu? am întrebat, după o tăcere stingheritoare. Ce faci în Branning-at-sea?

Întrebarea i-a plăcut.

— Ah, am un local mic unde cei obosiţi se pot odihni, cei înfometaţi pot mânca, cei însetaţi pot bea, iar cei plictisiţi se pot veseli.

Şi-a sfârşit declaraţia, aruncându-şi mantia roşie peste umărul deformat.

— O să vin să te vizitez, am spus.

— Ei bine, a mustăcit cocoşatul, în localul meu nu intră prea mulţi păstori – e destul de rafinat. Dar după ce vei sta o vreme în Branning-at-Sea şi vei considera că te poţi purta corespunzător, vino cu ceva arginţi în pungă. Deşi ţi-i voi lua aproape pe toţi, ai să te simţi bine.

— Voi veni cu siguranţă, am încuviinţat. Mă gândeam la Puştiul Moarte. Călătoream în josul lungii nopţi. O căutam pe Friza. Cum te numeşti şi unde te pot găsi?

— Numele meu este Pistol, dar îl poţi uita. O să mă găseşti la Perla – numele localului meu.

— Sună fascinant.

— Cel mai fascinant loc pe care cei ca tine l-au văzut vreodată, a spus cu modestie.

— Nu pot să ratez aşa ceva. Ce cauţi la ora asta târzie pe drum?

— Ca şi tine: mă duc la Branning-at-sea.

— De unde vii?

— Prietene de pe alte meleaguri, manierele tale sunt incredibile. Fiindcă ai întrebat îţi răspund: vin de la prieteni care locuiesc în afara Branningului. Le-am dus cadouri şi am primit cadouri. Dar devreme ce nu sunt prieteni de-ai tăi, n-ar trebui să te interesezi de ei.

— Scuză-mă.

M-am simţit uşor enervat de această convenţionalitate pe care n-o înţelegeam.

— Nu pricepi chestiile astea, nu-i aşa? A lăsat-o mai moale. Dar când o să porţi pantofi şi o să-ţi acoperi buricul, ai să înţelegi. Îţi spun toate astea acum, însă un an petrecut în Branning-at-sea o să-ţi lămurească vorbele mele.

— Nu intenţionez să stau un an.

— Poate că nu. Sau poate că vei rămâne tot restul vieţii. Aşa e locul ăsta. Conţine multe minunăţii şi ele te-ar putea reţine.

— Sunt în trecere, am insistat. La capătul călătoriei mele se află moartea Puştiului Moarte.

M-a privit foarte ciudat.

— Îţi spun, băiete-din-pădure, uită vorba necioplită a păstorilor. Nu jura pe coşmaruri.

— Nu jur. Ciuma cu părul roşu călăreşte alături de turmă, ca să ne îmbolnăvească pe Ochi-verde şi pe mine.

Cocoşatul Pistol a hotărât că prostănacul (adică eu) era incorigibil. A râs şi m-a bătut pe umăr. Vulgaritatea lui, care-l împinsese să deschidă conversaţia, a ieşit iarăşi la iveală.

— Atunci noroc bun, Lo Faţă-murdară şi fie ca diavolul diferit să moară în curând, de mâna ta.

— De cuţitul meu, l-am corectat, scoţând maceta ca s-o vadă. Gândeşte-te la un cântec.

— Ce?

— Gândeşte-te la vreun cântec. Ce muzică se cântă în Perla ta?

S-a încruntat, iar eu am cântat.

Ochii i s-au mărit, apoi a râs. S-a sprijinit de căruţă şi s-a plesnit peste burtă. Lucrul dinlăuntrul meu care râde sau

plânge a râs cu el un timp. Am cântat. Dar când amuzamentul lui mi-a depăşit capacitate de înţelegere, am băgat maceta în teacă.

— Conducătorule de dragoni, mi-a explicat printre hohote, am doar două soluţii: să râd de ignoranţa ta, sau să cred că-ţi baţi joc de mine.

— Aşa cum ai zis şi tu. N-am vrut să te supăr. Dar aş dori să-mi explici care e poanta.

— Ţi-am explicat, de mai multe ori. Perseverezi. Păstrează-ţi diferenţele *pentru tine.* Ele sunt treaba ta, a nimănui altuia.

— E vorba doar de muzică.

— Amice, ce ai crede despre un om pe care abia l-ai întâlnit şi, după trei minute de conversaţie, ţi-ar declara adâncimea buricului său?

— Nu văd legătura.

Şi-a lovit fruntea cu degetele.

— Trebuie să-mi amintesc de propriile mele origini. Cândva, am fost la fel de ignorant ca şi tine, totuşi îţi jur că nu mai ţin minte când.

Alterna între veselie şi exasperare mai repede decât îl puteam urmări eu.

— Uite ce-i? a zis Pistol. Poţi s-o accepţi sau să pleci. Dar nu poţi continua să ignori obiceiurile celorlalţi oameni, să râzi de ceea ce este profan, şi să dispreţuieşti ceea ce este blestemat.

— Vrei, te rog, să-mi spui ce obiceiuri am ignorat sau am luat în derâdere? Am spus doar ceea ce gândeam.

Faţa lui de ţăran s-a înăsprit iarăşi (urma să mă obişnuiesc în Branning cu feţele aspre de ţărani).

— Vorbeşti despre Lo Ochi-verde ca şi cum ar călări lângă tine printre şopârle şi-l pomeneşti pe Puştiul Moarte de parcă ai fi stat tu însuţi în faţa pistolului său de cowboy.

— Şi unde – mă enervasem – crezi că-i Ochi-verde? Doarme lângă tăciunii de-acolo. Am arătat în sus, pe povârniş. Iar Puştiul Moarte…

Focul ne-a surprins şi ne-am întors. Stătea în picioare şi zâmbea. Şi-a împins spre ceafă borul pălăriei, iar părul roşu

s-a revărsat.

— Sal’tare, gagiilor, a chicotit. Umbrele ierbii şi stâncilor alergau pe pământ. Acolo unde flacăra îi plesnea pielea udă, se învolburau aburi.

— Ahhhhhh – ahhhh – ahhhh – iiiiii!

Era Pistol. A căzut peste căruţă, căscând gura. A închis-o ca să înghită în sec, apoi a căscat-o din nou. Câinele mârâia. Eu mă holbam.

Focul s-a înteţit, a pâlpâit, s-a micşorat. A rămas doar aroma frunzelor. Ochii îi pulsau de furie şi imagini întipărite pe retină. M-am uitat în jur. Bezna zvâcnea odată cu ochii. Pe povârnişul de lângă drum, cu lumina felinarului de pe stâlp mângâindu-i genunchii, stătea Ochi-verde. Şi-a frecat faţa cu încheieturile degetelor, alungându-şi oboseala. Puştiul Moarte plecase acolo unde dispărea de obicei.

Îndărătul meu căruţa a pornit.

Pistol încerca să se aşeze şi în acelaşi timp să mâne câinele. Am crezut că o să cadă. N-a căzut. S-au îndepărtat încet. Am urcat până lângă Ochi-verde. Mă privea… cu tristeţe?

În lumina de pe drum, umerii ascuţiţi ai obrajilor săi erau doar uşor îmblânziţi de tuleiele bărbii de adolescent. Orbita sa umbrită era imensă.

Ne-am întors la foc. M-am întins pe jos. Somnul mi-a astupat ochii, iar globurile de sub pleoape au explodat până în zori cu visuri uimitoare despre Friza.

Porumbiţa aripa şi-a frânt, s-au terminat cântecele de iubit.
N-am sosit aici pentr-un cânt; pe Porumbiţă
S-o ucid am venit.

(Jacques Brel – *La Colombe/Porumbiţa)*

Fulgerul şi tunetul elementelor îi încălzesc astfel încât are timp să se odihnească şi să cugete. Acolo există un dragon. Ei nu aud, nici el. Elementele au făcut vocea de neauzit. Acolo există un dragon.

(Hunce Voelker – *Călătoriile lui Hart Crane)*

Eu
mă gândesc la oameni suspinând după poezie, folosind-o,
Eu
nu ştiu la ce e bună…
„Oh, o să-ţi restitui plictiselile!”

(Joonne Kyger – *Porcii pentru Circe în mai)*

Ea mă însoţeşte serile.
Urechea mea este o pâlnie pentru orice voce… tril şi ciripit pe care le poţi concepe azi.
Ea mă însoţeşte dimineţile.

M-am întors mai devreme acasă. Au adus vin pentru Anul Nou.

În oraşul alb erau muzicanţi. Ţin minte că acum un an şi jumătate, după ce am terminat „The Fall of the Towers,” mi-am spus: ai douăzeci şi unu de ani, mergi pe douăzeci şi doi, eşti prea bătrân ca să te dai drept copil minune. Împlinirile tale sunt mai importante decât vârsta la care s-au petrecut; totuşi, imaginile tinereţii mă obsedează: Chatterton, Greenburg, Radiguet. După ce voi termina IE, sper să-l cauterizez. Billy the Kid va pleca ultimul. Se împleticeşte prin romanul ăsta abstract ca unul din copiii dementi din dealurile Cretei. Lobey o să te vâneze, Billy. Mâine, dacă vremea va fi bună, mă voi întoarce în Delos ca să cercetez ruinele din jurul Tronului Morţii, în centrul insulei aflate vizavi de necropola de peste apă, din Rhenia.

(*Jurnalul scriitorului* – Mikonos, decembrie 1965)

Pe parcursul istoriei umane, a fost clar recunoscută importanţa ritualului, căci tocmai prin acţiunile rituale omul îşi stabileşte identitatea cu puterile regeneratoare ale naturii şi trece, sau ajută la efectuarea trecerii sale în stadii mai înalte ale dezvoltării şi experienţei personale.

(Masters & Houston – *Varietăţile experienţei psihedelice)*

Luminile din Branning păreau galbene în spatele pâclei şi rugilor de mure, pe când noaptea se retrăgea albastră şi rănită prin frig. Soarele brăzda cerul estic, deşi stelele încă nu dispăruseră în vest. Batt a înteţit focul. Trei dragoni hoinăriseră până la drumul pavat, aşa că am călărit într-acolo şi i-am adus înapoi. Am mâncat, alternând între mormăieli şi tăceri.

Datorită apropierii faţă de ocean, dimineaţa era umedă.

Dincolo de Branning, bărcile pluteau aidoma unor hârtii către insule. Călăream, pe Armăsarul Meu, adormit de blânda cale zdruncinătoare. În dreapta şi în stânga se auzeau şuierături, atunci când îi împungeau, dar în curând dragonii tropăiau laolaltă în voie.

Păianjenul i-a văzut primul.

— Acolo sus. Cine sunt?

De-a lungul drumului fugeau oameni; îndărătul lor, alţii mergeau. Luminile de pe stâlpi, reglate pentru o lună mai timpurie şi o noapte mai lungă, s-au stins.

Uşor curios, am călărit până în fruntea turmei.

— Ei cântă, am strigat peste umăr.

Păianjenul părea stingherit.

— Poţi auzi muzica?

Am încuviinţat din cap.

Chipul Păianjenului rămăsese nemişcat; restul corpului i se mişca sub gât. Şi-a trecut biciul dintr-o mână în cealaltă; era un mod liniştit şi minunat de a fi nervos. I-am cântat melodia, deoarece sunetul nu ajunsese încă până la noi.

— Cântă împreună?

— Da, i-am spus. E un cor.

— Ochi-verde, a strigat Păianjenul. Stai lângă mine.

Am coborât maceta.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Poate, a zis Păianjenul. Acesta e imnul de familie al rudelor lui Ochi-verde. Ei ştiu că e aici.

M-am uitat întrebător.

— Vroiam să-l readucem în Branning în tăcere. Şi-a atenţionat dragonul cu o uşoară lovitură peste branhii. Mă întreb cum de-or fi aflat că vine în dimineaţa asta.

L-am privit pe Ochi-verde. El nu s-a uitat la mine. Urmărea oamenii de pe drum. N-am găsit altceva mai bun de făcut, aşa că am început să cânt. Nu vroiam să-i povestesc Păianjenului despre bărbatul din căruţa trasă de câine.

Vocile au ajuns până la noi.

În clipa aceea am hotărât că e mai bine să-i spun oricum. El n-a zis nimic.

Brusc, Ochi-verde şi-a îmboldit dragonul înainte. Păianjenul a încercat să-l oprească, dar mâinile i-au alunecat una după alta. Neliniştea se cocoţase pe sprâncenele sale de culoarea ambrei. Armăsarul lui Ochi-verde tropăia înainte.

— Crezi că n-ar trebui să meargă la ei? am întrebat.

— El ştie ce face. Mulţimea se îndesise pe drum. Sper…

I-am privit venind, amintindu-mi de Pistol. În toiul nopţii groaza sa trebuie să se fi întins peste Branning precum petrolul pe apă. Dragonii se înghesuiau spre drum; oamenii se înghesuiau către ei.

— Ce se va întâmpla?

— O să-l venereze, a spus Păianjenul, acum. Mai târziu, cine ştie?

— Cu mine, am zis. Vreau să spun ce-o să se întâmple cu mine?

A părut surprins.

— Trebuie s-o găsesc pe Friza. Nimic nu se schimbă. Trebuie să-l distrug pe Puşti. E acelaşi lucru.

Mi-am readus în memorie căutătura de pe faţa lui Pistol când a fugit de Puşti. Chipul Păianjenului – am observat cu stupoare – se crispase sub imperiul aceleiaşi spaime. Dar existau alte multe lucruri pe faţa aceea: puterea acţiona aceiaşi muşchi ca şi groaza. Da, Păianjenul era un om complex.

— Nu-mi pasă de Ochi-verde, sau de altcineva. Cuvintele mele erau învăluite în agresivitate. Eu mă duc după Friza şi o să mă întorc cu ea.

— Tu… a început, apoi largheţea lui m-a acceptat. Îţi doresc noroc.

S-a uitat iarăşi după Ochi-verde, legănându-se înaintea noastră către mulţime. O mare parte din el călărea cu băiatul acela. Nu mi-am dat seama ce parte a lui zăbovea cu mine.

— Ţi-ai făcut treaba, Lobey. Când o să predăm turma, vei fi plătit… S-a oprit. Îi venise o idee.

— Vino la mine acasă să-ţi iei banii.

— La tine acasă?

— Da. Casa mea din Branning-at-sea. A strâns biciul şi şi-a îngenuncheat dragonul.

Am trecut pe lângă un alt panou rutier. Femeia cu păr alb, buze reci şi ochi calzi mă privea meditativ.

PORUMBIŢA SPUNE: DE CE SĂ AI NOUĂZECI ŞI NOUĂ CÂND AICI SE GĂSESC NOUĂ MII?

Mi-am întors ochii de la ironia ei şi m-am întrebat câţi oameni roiau pe aici. Se înşiruiau pe tot drumul. Pe măsură ce-l recunoşteau pe tânărul păstor, cântecul lor se sfărâma în explozii de bucurie. Am pătruns în mulţime.

O junglă înseamnă o multitudine de copaci, plante agăţătoare şi tufişuri individuale; din trecere însă să le vezi ca pe o singură masă verde. Perceperea unei mulţimi se face în mod similar: mai întâi o faţă aparte aici (bătrâna care-şi frământă şalul verde), apoi acolo (băiatul care clipeşte, zâmbind cu un dinte lipsă) şi dincolo (trei fete cu gurile căscate, apărându-se una pe alta cu umerii). După aceea, colcăiala de coate şi urechi, limbi care râcâie cuvinte de pe cerul gurii şi le azvârlă afară: „... mişcă!" „Au! Ia-ţi..." „... nu pot să văd..." „Unde e? El este..." „Nu!" „Da..." în timp ce spinările dragonilor se unduiau printre desişurile de capete. Aclamau. Îşi fluturau mâinile prin aer, înaintea porţii. Treaba mea s-a sfârşit, m-am gândit. Oamenii îmi îmbrânceau armăsarul. „El e? Este..." Dragonii erau nefericiţi. Doar capacitatea Păianjenului de a-i calma îi făcea să înainteze paşnic. Ne-am înghesuit prin poarta de la Branning-at-sea. În momentul acela s-au petrecut o sumedenie de lucruri.

Nu le pricep pe toate. În primele ore, multe din ele au fost lucruri care s-ar întâmpla oricui care n-ar fi văzut niciodată mai mult de cincizeci de oameni adunaţi laolaltă, şi care acum era înghesuit prin alei, bulevarde şi pieţe pe unde se perindau mii. Turma de dragoni mă părăsise sau eu o părăsisem pe ea, împiedicându-mă de colo până colo cu gura căscată şi capul sus. Oamenii se loveau întruna de mine şi îmi spuneau: „Uită-te pe unde mergi!", adică exact ceea ce mă străduiam să fac; doar că încercam să privesc pretutindeni în acelaşi timp. Ceea ce ar fi fost greu chiar

dacă aş fi stat nemişcat. În timp ce mă uitam într-o parte, altcineva se furişa în spatele meu şi aproape mă dărâma. Iată câteva imagini pentru voi:

Muzica milioanelor se topise într-un zumzet ca atunci când urechile îţi ţiuie şi încerci să adormi. Într-un sat, vezi o faţă şi o cunoşti – îi ştii pe maică-sa şi pe taică-su, ştii ce munceşte, cum înjură sau râde, cum tărăgănează unele cuvinte şi evită altele. Aici un chip cască, altul se îmbuibă cu mâncare; unul ars cicatrice, altul suferă poate de iubire, altul ţipă: fiecare pierdut printre alte câteva mii, nici unul zărit de două ori. Începi să-ţi faci ordine în cap pentru a le găsi loc acestor feţe; un loc unde să depozitezi atâtea emoţii secundare. Când intri pe poarta lui Branning-at-sea, părăsind provincia, te retragi în vocabularul tău de provincial pentru a descrie ceea ce vezi: râuri de bărbaţi şi torente de femei, furtuni de voci, ploi de degete şi jungle de braţe. Dar asta nu-i cinstit faţă de Branning. Nu-i cinstit nici faţă de provinciali.

Mergeam pe străzile din Brenning-at-sea, legănându-mi cuţitul care nu mai cânta, holbându-mă la clădirile cu cinci etaje până am văzut blocurile de douăzeci şi cinci de etaje. M-am holbat la ele până am văzut un bloc cu atâtea etaje încât nu le-am putut număra, fiindcă de la jumătate în sus (în jur de nouăzeci), pierdeam şirul în vreme ce oamenii mă îmbrânceau.

Existau câteva străzi minunate unde copacii îşi foşneau frunzele deasupra zidurilor. Multe erau murdare; acolo, gunoiul se stivuise lângă trotuare, iar casele erau cutii înghesuite laolaltă, fără loc de mişcare pentru aer sau oameni. Oamenii stăteau nemişcaţi, aerul stătea nemişcat; unii şi alţii se împuţeau.

Pe ziduri se vedeau postere jupuite ale Porumbiţei. Aici existau şi altele necunoscute mie. Am trecut pe lângă nişte puşti care-şi dădeau coate în jurul unuia ce se încreţea deasupra unui gard. M-am înghesuit printre ei, ca să văd la ce se uită.

Două femei se holbau prosteşte din culorile învolburate. Textul: „ACESTE DOUĂ GEMENE IDENTICE NU SUNT LA

FEL”.

Tinerii chicoteau şi se îmbrânceau. În mod evident ceva îmi scăpa în legătură cu afişul. M-am întors către un băiat:

— Nu-mi pică fisa.

— Ce? Avea pistrui şi un braţ proteză. S-a scărpinat în cap cu degetele de plastic. Ce vrei să zici?

— Ce-i de râs în poza asta?

Mai întâi a fost uluit; apoi a rânjit.

— Dacă nu sunt la fel, a pufuit, înseamnă că-s diferite! Au hohotit cu toţii.

Râsetele lor erau tivite de chicotele acelea care îţi indică o veselie prefăcută.

M-am îndepărtat de ei. Am căutat muzica; n-am auzit nimic. După ce te opreşti de atâtea ori ca să asculţi, după ce cauţi – când trotuarele şi mulţimile nu-ţi mai suportă întrebările – asta înseamnă singurătate, Friza. Strângând cuţitul, am continuat să merg prin amurg, izolat ca şi cum aş fi fost pierdut într-o Metropolă.

Tonurile înăbuşite ale sonatei lui Kodaly pentru violoncel! M-am răsucit pe călcâie. Lespezile erau curate şi intacte. În colţ se vedeau câţiva copaci. Clădirile se ridicau mult deasupra porţii lor de alamă. Muzica mi se derula în minte. Clipind, am privit din poartă în poartă. Am ales. Clătinându-mă, am urcat treptele scunde de marmură şi am bătut cu mânerul macetei în zăvoare.

Zăngănitul s-a răspândit în josul străzii. Sunetul m-a speriat, dar am mai ciocănit o dată.

Înapoia porţii, uşa bătută în ţinte de alamă s-a deschis spre înăuntru. După aceea, încuietoarea a ţăcănit şi poarta însăşi a huruit, deschizându-se. Am pornit precaut pe aleea care ducea la uşa deschisă. Mi-am mijit ochii spre umbra din cadrul uşii, apoi am intrat, orbit de soare şi singur cu muzica.

Ochii mi s-au obişnuit cu lumina mai slabă. Ceva mai departe, în faţă, era o fereastră. Sus, în piatra întunecată, un dragon se răsucea prin mozaicurile de plumb.

— Lobey?

Dar am împotriva ta faptul că ai părăsit dragostea ta cea dintâi.

(Apocalipsa lui Ioan – Capitolul 2, versetul 4)

Necazul meu este că un atare subiect nu poate fi cercetat cu seriozitate fără a se precipita spre un centru, aflat dincolo de ceea ce eu, sau oricine altcineva, este capabil să scrie… Încercând să-l prezint doar în termeni de noţiuni morale este peste puterile mele. Speranţa mea de căpătâi este să-mi declar de la început subiectul şi ignoranţa.

(James Agee – *Scrisoare către Părintele Flye)*

Unde este ţara aceasta? Cum se poate ajunge acolo? Dacă s-a născut cineva îndrăgostit cu o aplecare filosofică inerentă, acel cineva va ajunge acolo.

(Plotin – *Inteligenţa, Ideea şi Fiinţa)*

Păianjenul şi-a ridicat ochii de la masa pe care citea.

— Bănuiam că trebuie să fii tu.

În umbră, îndărătul său, am văzut cărţile. La Dire avea câteva sute. Însă rafturile acestea se întindeau din podea la tavan.

— Vreau… să-mi iau banii. Ochii mei s-au întors către biroul lui.

— Stai jos, a spus Păianjenul. Doresc să-ţi vorbesc.

— Despre ce? am întrebat. Vocile noastre îngânau ecouri. Muzica aproape încetase. Trebuie să-mi urmez drumul ca s-o capăt pe Friza şi să-l găsesc pe Puştiul Moarte.

Păianjenul a încuviinţat.

— De aceea îţi sugerez să iei loc.

A apăsat un buton, iar firele de praf din aer au definit un con prelung de lumină, care a căzut pe un scaun din onix. M-am aşezat încet, ţinându-mi lama. Aşa cum, mai demult, el îşi trecuse dintr-o mână în alta biciul pentru dragoni, acum se juca frecând craniul decolorat, fragil al unui rozător.

— Ce ştii despre mitologie, Lobey?

— Doar poveştile pe care obişnuia să mi le spună La Dire, o bătrână din satul meu. Ea spunea tuturor copiilor poveşti, unele de mai multe ori. Iar noi ni le repetam unii altora până când se fixau în memorie. Între timp apăruseră deja alţi copii cărora ea să le povestească.

— Te întreb iarăşi, ce ştii despre mitologie?… Nu mă interesează ce mituri cunoşti, nici măcar de unde au provenit, ci de ce le avem, la ce le folosim?

— Nu… ştiu, am răspuns. Când am plecat din sat, La Dire mi-a povestit mitul lui Orfeu.

Păianjenul a ridicat craniul şi s-a aplecat înainte.

— De ce?

— Nu ş… Apoi m-am gândit. Ca să mă îndrume?

Nu găseam nimic altceva. Păianjenul a întrebat:

— La Dire era diferită?

— Era… Desfrânarea din râsul tinerilor care căscau gura la poster mi-a revenit în minte; n-o înţelegeam, totuşi am simţit cum mi se-nroşesc urechile. Mi-am amintit cum se străduiseră Easy, Micul Jon, şi Lo Hawk să alunge jalea mea după Friza; şi cum încercase La Dire, la fel… şi totuşi diferit.

Păianjenul a încuviinţat din cap şi a lovit cu încheieturile degetelor de birou.

— Înţelegi ce-nseamnă diferenţa, Lobey?

— Trăiesc într-o lume diferită, unde unii o au şi alţii nu. Eu însumi mi-am descoperit-o cu câteva săptămâni în urmă. Ştiu că lumea se îndreaptă către ea cu fiecare pulsaţie a marelui rock şi marelui roll. Dar n-o înţeleg.

Nerăbdarea de pe chipul încordat al Păianjenului se destinse într-un surâs.

— Prin aceasta eşti la fel ca noi toţi. Tot ceea ce ştie

oricare dintre noi este ceea ce nu este.

— Ce nu este? am întrebat.

— Nu-i telepatie şi nici telekinezie – deşi sunt fenomene întâmplătoare care devin tot mai pregnante pe măsură ce diferenţa sporeşte. Lobey, Pământul, lumea aceasta e a cincea planetă de la soare. Specia care stă pe două picioare şi hoinăreşte pe subţirea crustă umedă, se schimbă. Nu mai e aceeaşi. Unii oameni acceptă schimbarea, alţii închid ochii, îşi pun mâinile pe urechi şi reneagă lumea cu limbile lor. Majoritatea pufnesc, chicotesc, îşi bat joc şi arată cu degetul atunci când cred că nu-i vede nimeni – aşa au procedat oamenii de-a lungul istoriei lor. Noi le-am preluat planeta abandonată, dar cu fragmentele se întâmplă ceva nou, ceva ce măcar nu putem defini cu vocabularul pe care ni l-a lăsat umanitatea. Trebuie să-i iei în considerare importanţa exact aşa: este indefinibil şi eşti implicat, este minunat, de temut, profund, inefabil oricăror explicaţii şi opac la eforturile de a vedea prin el. Totuşi, îţi cere să faci călătorii, îţi defineşte punctele de oprire şi de plecare, te poate pune în mişcare folosind dragostea şi ura, ba chiar să cauţi moartea Puştiului Moarte…

— … sau mă face să cânt, am încheiat eu în locul său. Despre ce vorbeşti, Păianjenule?

— Dacă ţi-aş putea spune, sau tu ai putea înţelege din deducţiile mele, atunci şi-ar pierde orice valoare. Cu multe războaie, haosuri şi paradoxuri în urmă, doi matematicieni ai lor au încheiat o epocă şi au început alta pentru gazdele noastre, fantomele noastre numite Om. Unul a fost Einstein, care prin Teoria Relativităţii a definit limitele percepţiei umane, exprimând matematic cât de mult influenţează starea observatorului obiectul pe care îl percepe.

— O cunosc, am spus.

— Celălalt a fost Godel, un contemporan al lui Einstein, primul care a exprimat în mod matematic şi precis ţinutul vast aflat dincolo de limitele definite de Einstein: *În orice sistem matematic închis* – poţi citi: lumea reală cu implacabilele ei legi ale logicii – *există un număr infinit de teoreme adevărate* – poţi citi: „fenomene perceptibile,

măsurabile” – *care, deşi conţinute în sistemul original, nu pot fi deduse din el* – citeşte: „demonstrate cu ajutorul logicii obişnuite sau extraordinare”. Altfel spus: există mai multe lucruri în cer şi pe Pământ decât le visează filosofia ta, Lo Lobey-ule. În lume există un număr infinit de lucruri adevărate cărora nu ai cum să le certifici adevărul. Einstein a definit extinderea raţionalului. Godel a prins iraţionalul şi l-a fixat de peretele universului astfel încât să rămână acolo suficient de mult pentru ca oamenii să ştie unde a fost. Lumea şi umanitatea au început să se schimbe. Iar noi, am fost aduşi încet până aici din cealaltă parte a universului. Efectele vizibile ale teoriei lui Einstein au ţâşnit în susul unei curbe convexe, aplicaţiile ei fiind nenumărate în primul secol după ce fusese formulată, apoi atingând un plafon. Producţiile legii lui Godel au urmat o curbă concavă, coborând mai întâi, apoi urcând până la curba lui Einstein, pe care au intersectat-o şi au depăşit-o. În punctul de intersecţie, omenirea a fost capabilă să atingă limitele universului cunoscut cu nave şi forţe de proiectare care sunt încă disponibile pentru oricine ar dori să le folosească…

— Lo Hawk, am spus. Lo Hawk a făcut o călătorie în alte lumi.

— … iar când linia legii lui Godel s-a ridicat deasupra celei a lui Einstein, umbra ei a căzut peste un Pământ pustiu. Oamenii plecaseră altundeva, pe o lume ce nu aparţine acestui continuum. Noi am venit şi le-am luat corpurile şi sufletele – simple învelişuri abandonate aici la cheremul oricărui trecător. Metropolele, odinioară centre înfloritoare ale comerţului interstelar, se prăbuşiseră în nisipul pe care-l vezi azi. Cândva fuseseră mai mari ca Branning-at-sea.

M-am gândit o clipă.

— Trebuie să fi fost necesar mult timp, am rostit încet.

— Aşa e, a încuviinţat Păianjenul. Metropola pe care-am traversat-o are poate treizeci de mii de ani vechime. De când Vechii Oameni au plecat de aici, soarele a mai capturat alte două planete.

— Şi grota-izvor? l-am întrebat. Ce a fost grota-izvor?

— Nu ţi-ai întrebat niciodată bătrânii?

— Nu mi-a trecut prin minte, am spus.

— Este o reţea subterană de peşteri ce se întinde aproape pe întreaga planetă. La nivelele ei inferioare se găseşte sursa de radiaţie prin care satele, atunci când populaţia lor stagnează, pot programa un amestec aleator controlat de gene şi cromozomi. Totuşi procedeul n-a mai fost folosit de aproape o mie de ani, deşi radiaţia continuă să se afle acolo. Pe măsură ce noi, modelaţi pe tiparul omului, devenim creaturi tot mai complicate, ne vine greu să rămânem perfecţi: între normali apare mai multă variaţie, iar kuştile sunt pline de rebuturi. Şi aşa am ajuns la vremurile noastre, Lobey.

— Ce are toată chestia asta de-a face cu mitologia? Obosisem ascultându-i monologul.

— Reaminteşte-ţi prima mea întrebare.

— Ce ştiu eu despre mitologie?

— Şi vreau un răspuns godelian, nu unul einsteinian. Nu vreau să aflu ce se găseşte în interiorul miturilor, nici cum se îmbină şi se declanşează reciproc, după cum nu mă interesează nici focarele lor sclipitoare sau limitele şi originea lor. Le doresc forma, textura, vreau să ştiu ce simţi când te atingi de ele pe un drum întunecat, când le vezi retrăgându-se în ceaţă, cât de grele sunt atunci când îţi sar în spate. Vreau să ştiu cum te simţi la ideea de a purta trei, când deja eşti împovărat cu două. Cine eşti tu, Lobey?

— Eu sunt… Lobey? am întrebat. Cândva La Dire m-a numit Ringo şi Orfeu.

Păianjenul a ridicat capul. Degetele sale, care-i ţinuseră bărbia, s-au împreunat.

— Da, mi-am imaginat. Ştii cine sunt eu?

— Nu.

— Sunt Iscarioteanul lui Ochi-verde. Sunt Pat Garrett al Puştiului Moarte. Sunt Judecătorul Minos de la poartă, pe care trebuie să-l farmeci cu muzica ta înainte de a putea merge să-i ceri ceva Puştiului. Sunt orice trădător pe care ţi l-ai imaginat vreodată. Şi mai sunt un baron al dragonilor,

încercând să-mi întreţin două neveste şi zece copii.

— Eşti un om mare, Păianjenule.

A aprobat din cap.

— Ce ştii despre mitologie?

— Asta-i a treia oară când mă întrebi.

Mi-am ridicat lama. Mistuit de dragostea de a cânta serenade tăcerilor lui – muzica se oprise complet – am atins-o de dinţi.

— Muşcă prin carapacele înţelesurilor mele, Lobey. Ştiu mult mai multe decât tine. Cei vinovaţi au mângâierea cunoaşterii.

Întinse craniul deasupra mesei. Am crezut că o să mi-l ofere.

— Ştiu unde o poţi găsi pe Friza. Te pot lăsa să treci prin poartă. Deşi Puştiul Moarte s-ar putea să mă ucidă – vreau să ştii asta. El e mai tânăr, mai crud şi mai puternic. Doreşti să mergi mai departe?

Mi-am lăsat lama să cadă.

— E stabilit! am spus. Voi da greş! La Dire zicea că Orfeu a dat greş. Tu încerci să-mi spui că istoriile acestea ne arată exact ceea ce urmează să se întâmple. Mi-ai mai spus că suntem cu mult mai bătrâni decât credem: asta e întreaga schemă a unei realităţi pe care n-o pot schimba! Chiar acum îmi zici că am dat greş imediat ce-am început.

— Aşa crezi?

— Asta-i ceea ce mi-ai spus.

— Pe măsură ce suntem capabili să reţinem tot mai mult din trecutul nostru, durează tot mai mult ca să îmbătrânim. Lobey, totul se schimbă. Astăzi Labirintul nu mai are aceeaşi configuraţie precum la Knossos cu cincizeci de mii de ani în urmă. S-ar putea să fii Orfeu, s-ar putea să fii altcineva, care sfidează moartea şi câştigă. Ochi-verde s-ar putea duce la copac în seara asta, să se spânzure acolo, să putrezească şi să nu mai coboare niciodată. Lumea nu e la fel. Asta încercam să-ţi spun. E diferită.

— Dar…

— Astăzi există exact la fel de multă tensiune precum atunci când întâiul cântăreţ s-a deşteptat din cântecul său

pentru a descoperi valoarea sacrificiului concomitent. Tu nu ştii, Lobey. Totul ar putea fi o notă falsă, în cel mai bun caz o disonanţă trecătoare în armoniile marelui rock şi marelui roll.

Am căzut pe gânduri o vreme, apoi am spus:

— Vreau să fug de-aici.

Păianjenul a aprobat din cap.

— Un oarecare zidar a pus labrysul[9] cu două tăişuri pe pietrele din Pheistos. Tu porţi un cuţit cu două tăişuri care cântă. Cineva s-ar putea întreba dacă Tezeu n-a construit labirintul pe măsură ce rătăcea prin el.

— Nu cred, am bătut în retragere. Poveştile îţi dau o lege de urmat…

— … pe care poţi s-o încalci, ori s-o respecţi.

— Ele îţi conferă un ţel…

— … iar tu poţi să eşuezi întru acel ţel, să reuşeşti, sau să-l depăşeşti.

— De ce? am întrebat. De ce nu poţi ignora pur şi simplu vechile istorii? Voi continua să sondez oceanul, şi-l voi găsi pe Puşti fără ajutorul tău. Eu pot ignora poveştile acelea!

— Acum trăieşti în lumea adevărată, a zis Păianjenul cu tristeţe. A venit de undeva şi se duce undeva. Întotdeauna miturile stau în locurile cele mai greu de ignorat. Ele răvăşesc dragostea şi ura. Te sperii, găsindu-le atunci când te apuci, ori termini ceva.

A pus craniul pe masă.

— Ştii de ce Puştiul are nevoie de tine la fel de mult ca de Ochi-verde?

Am clătinat din cap.

— Eu ştiu.

— Puştiul are nevoie de mine?

— De ce crezi că te afli aici?

— Motivul este… diferit?

— Iniţial. Stai şi ascultă. S-a rezemat de spătarul scaunului. Eu am rămas locului. Puştiul poate schimba orice în domeniul inteligenţei sale. Poate transforma o stâncă într-un copac, sau un şoarece într-un petec de muşchi. Dar

[9] Secure cretană.

nu poate să creeze ceva din nimic. Nu poate să ia acest craniu şi să lase un vid. Ochi-verde poate. Şi de aceea, Puştiul are nevoie de Ochi-verde.

Mi-am amintit întâlnirea de pe munte, unde roşcovanul maliţios încercase să ispitească viziunea nesfârşită a prinţului-păstor.

— Celălalt lucru de care are nevoie este muzica, Lobey.

— Muzica?

— De aceea te vânează – sau te face să-l vânezi. El are nevoie de ordine. Are nevoie de şabloane, de relaţii, de cunoaşterea care apare când şase note o prezic pe a şaptea, când trei note se bat între ele şi definesc un mod iar o melodie defineşte o gamă. Muzica este limbajul pur al relaţiilor temporale şi co-temporale. El nu ştie nimic din toate acestea, Lobey. Puştiul Moarte poate comanda, însă nu poate crea, din care pricină are nevoie de Ochi-verde. Poate comanda, dar nu poate asigura ordinea. De aceea are nevoie de tine.

— Dar cum…?

— Nici vocabularul tău sătesc şi nici rafinamentul meu urban nu deţin termeni pentru aşa ceva. Diferit, Lobey. Lucrurile care trec într-o lume diferită au corolarele lor suprarealiste în prezent. Ochi-verde creează, dar este un efect colateral al altei trăsături. Tu primeşti şi concepi muzică: iarăşi doar o caracteristică indirectă a celui ce eşti…

— Cine sunt?

— Eşti… altceva.

Întrebarea mea ceruse imperios. Răspunsul său ascundea un chicotit.

— Însă el are nevoie de voi amândoi, a continuat Păianjenul. Ce ai de gând să-i dai?

— O să-i răsucesc cuţitul în burtă până când sângele va inunda găurile şi se va scurge prin muştiuc. O să-l urmăresc pe fundul oceanului până când ne vom prăbuşi amândoi pe nisip. Am…

Gura mi s-a deschis; brusc am inspirat atât de violent aerul întunecat încât m-a durut pieptul.

— Mi-e frică, am şoptit. Păianjenule, mi-e frică.

— De ce?

L-am privit, dincolo de pleoapele care clipeau egal peste ochii săi negri.

— Pentru că nu mi-am dat seama că sunt singur în treaba asta.

Mi-am lăsat mâinile să lunece pe plăsele.

— Dacă e să o capăt pe Friza, trebuie să mă duc singur – nu cu dragostea ei, ci fără. Tu nu eşti de partea mea.

Mi-am simţit vocea asprindu-se, dar nu de frică. Era tristeţea care se naşte în fundul gâtului şi te face să tuşeşti înainte de a-ncepe să plângi.

— Dacă ajung la Friza, nu ştiu ce o să fac, chiar dacă ar fi să o capăt pe ea.

Păianjenul m-a aşteptat să plâng. N-am vrut să-i dau această satisfacţie, aşa că după un timp a spus:

— Atunci cred că te pot lăsa să treci, dacă ştii cu adevărat lucrul acesta.

Mi-am ridicat privirea.

A încuviinţat din cap aprobator la întrebarea mea mută.

— Trebuie să te duci să vorbeşti cu cineva. Ţine.

S-a sculat. În cealaltă mână ţinea o pungă mică. A scuturat-o. Monezile au zornăit înăuntru. Mi-a azvârlit punga. Am prins-o.

— Cu cine?

— Cu Porumbiţa.

— Cea pe care-am văzut-o în poze? Dar cine…

— Cine este Porumbiţa? a completat Păianjenul. Porumbiţa este Elena din Troia, Star Anthim, Mario Montez, Jean Harlow.

A aşteptat.

— Şi tu? l-am întrebat. Eşti Iuda, şi Minos, şi Pat Garrett? Pentru ea cine eşti?

A pufnit dispreţuitor şi amuzat.

— Dacă Porumbiţa este Jean Harlow, eu sunt Paul Burn.

— Dar de ce…?

— Hai, Lobey. Pleacă.

— Plec, am spus. Plec. Eram nedumerit. Cam din aceleaşi

motive ca şi voi. Deşi nu *chiar* aceleaşi.

Îndreptându-mă către uşă, continuam să-l privesc pe Păianjen. Deodată a azvârlit craniul. A trecut pe lângă mine, s-a învârtit un moment, apoi s-a zdrobit de pietre; şi Păianjenul a râs. Era un râs prietenos, fără scânteieri malefice de solzi de peşte şi elitre de insecte; orbea prin strălucire râsetul Puştiului. M-a speriat însă de moarte. Am fugit afară. Pe una din trepte, mi-am înţepat glezna în bucăţi de oase. Uşa s-a trântit după mine. Soarele m-a pălmuit.

Părăseşte Creta şi vino în acest templu sfânt.

(Sappho – *Fragment)*

În dimineaţa asta m-am adăpostit de bura ploii într-o ceainărie, împreună cu docherii. Afară nori galbeni se îngrămădeau deasupra Bosforului. Am găsit un individ care ştia franceza, alţi doi care vorbeau greaca. Am discutat despre călătorii şi ne-am încălzit degetele pe paharele de ceai. Puse cap la cap, voiajurile noastre dădeau ocol globului. Radioul de deasupra plitei alterna repetate modulaţii turceşti, cu Aznavour şi Beatles. Lobey îşi începe ultima etapă a călătoriei sale. Nu pot să-l însoţesc. Când ploaia s-a oprit, am mers prin piaţa de peşte, unde peştilor li se trăgeau bronhiile şi se scoteau deasupra maxilarelor, astfel încât fiecare cap era încoronat cu o floare de sânge. O stradă cu case din lemn şerpuia peste deal în oraş. De curând un incendiu făcuse ravagii aici. Practic arseseră puţine locuinţe, dar bucăţi mari de tăciuni lucitori se lăfăiau pe pavajul unde copiii se jucau cu o coajă de portocală în noroi. I-am urmărit pe câţiva alergând un băiat roşcat. Chipul lui era ud, a alunecat pe noroi, apoi a scăpat fugind prin faţa mea. Călcâiele pantofilor îi erou tocite. Poate că la stilizare voi schimba părul Puştiului Moarte din negru în roşu. Am urmat zidul palatului opkapi, lovind cu piciorul în frunzele umede de pe stradă. M-am oprit în Sultanahmet Yammi. Arabescurile albastre se ridicau pe domul de deasupra mea. Era odihnitor. Peste o săptămână, o altă aniversare, şi pot începe procesul meticulos de aşezare a altui filigran peste palimpsestul romanului. Sub tălpile mele goale, pietrele erau reci. Arabescurile continuau să se desfăşoare, furându-ţi ochii. Afară mi-am pus bocancii şi am traversat Piaţeta. La etajul vechii ceainării aflate de cealaltă parte a parcului am stat într-un colţ departe de plită şi am încercat să-mi împing personajele spre sfârşitul lor. În

curând voi începe din nou. Ca să fie folositor, un sfârşit trebuie să fie nehotărât.

(*Jurnalul scriitorului* – Istanbul, martie 1966)

Care sunt aptitudinile tale? Îndrăzneşti tu să locuieşti în est, unde locuim noi? Îţi este teamă de soare? Când vei auzi noua viorea sorbindu-şi drumul printre bulgării de ţărână, oare vei fi hotărât?

(Emily Dickinson – *Scrisoare către K. S. Turner)*

Perla m-a surprins. Un milion de oameni reprezintă prea mult pentru a sorta un individ dintr-o mahala. Dar clasele instituţionalizate sunt cu atât mai centralizate. Acolo, în seara furioasă, am văzut firma în josul străzii. M-am uitat în pungă. Păianjenul trebuie să-mi fi dat destul.

Uşi negre s-au frânt înapoia unei explozii solare purpurii. Am urcat pe scări, sub lumini portocalii. Parfum. Zgomot. Mi-am strâns cu tărie maceta. Ţintele udaseră mocheta sub atâtea picioare. Cineva pictase o natură moartă *trompe l'oeil* pe peretele din stânga: fructe, pene şi instrumente de observaţie etalate pe o bucată de piele boţită. Voci. Da. Totuşi, acolo unde nervii acustici se conectează la creier, iar sunetul devine muzică, era linişte.

— Lo? a întrebat câinele din capul scărilor.

M-am zăpăcit.

— Lo Lobey, am răspuns chipului său inexpresiv şi am zâmbit. A rămas indiferent.

Pe balcon, în celălalt capăt al încăperii aglomerate unde se desfăşura petrecerea ei, ea se sculă în picioare, se aplecă peste balustradă şi strigă, cu un râs de contra alto revărsându-se din cuvinte:

— Cine eşti?

Era frumoasă. Purta argintiu, cu un decolteu adânc între sânii mici. Gura ei părea obişnuită cu emoţiile, mai mult cu

râsul, presupun. Părul îi era rebel şi luminos ca al Micului Jon. Mi se adresase umil:

— Îhîm! Tu, prostule. Cine eşti?

Uitasem că atunci când cineva îţi vorbeşte, trebuie să-i răspunzi. Câinele şi-a dres glasul, apoi a anunţat:

— El… A venit Lo Lobey.

În clipa aceea toţi din cameră au amuţit. Odată cu tăcerea, mi-am dat seama cât de puternic fusese vacarmul. Pahare, şoapte, râset, vorbărie, tălpi pe podea, picioare de scaune hârşâite după ele: aş fi dorit să înceapă iarăşi. În cadrul unei uşi, pe partea laterală a încăperii unde doi şerpi se îngemănau deasupra pragului de sus, am văzut figura rotofeie, familiară a cocoşatului Pistol. În mod evident apăruse ca să vadă ce s-a întâmplat; m-a zărit, a închis ochii, a tras aer în piept şi s-a sprijinit de canatul uşii.

Atunci Porumbiţa a spus:

— Ei bine, era şi momentul, Lo Lobey. Credeam că n-o să mai ajungi niciodată. Pistol, adu un scaun.

Am fost surprins. Pistol era uluit. Dar după ce a închis gura, a adus scaunul. Cu maceta scoasă din teacă, cu ochii aţintiţi asupra Porumbiţei, printre mese, flori, candelabre şi potire; bărbaţi cu câini purtând lese de aur, încovrigaţi la sandalele lor; femei cu pleoapele împodobite de bijuterii şi sânii prinşi în colivii din reţea de alamă sau fire de argint. Cu toţii s-au întors să mă privească mergând.

Am urcat scările până la balconul Porumbiţei. Stând cu o coapsă rezemată de balustradă, ea mi-a întins mâna.

— Eşti prietenul Păianjenului, a zâmbit radioasă.

Te făcea să te simţi bine când vorbea.

— Pistol!

S-a răsucit şi cute de lumină i-au alunecat peste rochie.

— Pune scaunul lângă mine.

El a ascultat-o şi ne-am aşezat pe pernele de brocard.

Cu Porumbiţa în faţa mea, îmi venea cam greu să mă uit la altcineva. S-a aplecat înspre mine, răsuflând. Bănuiesc că asta făcea.

— Trebuie să discutăm. Despre ce vrei să vorbim?

Este fascinant să urmăreşti o femeie.

— Eh… ah… ei bine…

M-am străduit să-i privesc iarăşi chipul.

— Cu adevărat nouă mii. Sunt mult mai bune decât nouăzeci şi nouă? (Credeţi că ştiam despre ce vorbeam?). A început să râdă fără să scoată vreun sunet. Ceea ce este şi mai fascinant.

— Ah! a răspuns ea, trebuie să încerci şi să afli.

În momentul acela, toată lumea a reînceput să vorbească. Porumbiţa continua să mă examineze.

— Ce faci? am întrebat-o. Păianjenul zicea că ar trebui să mă ajuţi s-o găsesc pe Friza.

— Nu ştiu cine este Friza.

— Era… Porumbiţa răsuflă din nou… Şi ea minunată.

Faţa ei a înregistrat sentimente mai profunde.

— Da, a încuviinţat.

— Nu cred că putem vorbi despre asta aici. M-am uitat la Pistol, care nu se îndepărtase. Problema nu-i chiar aşa cum ţi-ai putea imagina.

Ea a ridicat o sprânceană înnegrită.

— Este cam… a zis, înălţând bărbia.

— Dar tu? am întrebat. Ce faci? Cine eşti?

Arcul sprâncenei a devenit mai ascuţit.

— Vorbeşti serios?

Am încuviinţat din cap.

Derutată, a privit spre cei dimprejurul ei. Văzând că nimeni nu se oferea să-i dea vreo explicaţie, a revenit cu privirea la mine. Buzele i s-au deschis, apoi s-au atins; genele s-au coborât şi s-au ridicat.

— Ei spun că sunt lucrul care le permite tuturor să continue să iubească.

— Cum? am întrebat.

— Chiar nu ştie? a spus cineva de lângă ea.

— Nu ştie despre menţinerea haosului din urmele fertile? a replicat altul.

Ea şi-a pus degetul pe buze. Toţi au tăcut, auzind-o suspinând.

— Va trebui să-i spun. Lobey – ăsta este… numele tău.

— Păianjenul mi-a spus să discut cu tine… i-am amintit.

Vroiam să mă agăţ prin cârlige informaţionale de lumea ei.
Zâmbetul îi era tăios.
— Încerci să simplifici prea mult lucrurile. Păianjenul… Marele Lord Lo Păianjen? Trădătorul, falsul prieten, cel care a semnat deja condamnarea la moarte a lui Ochi-verde. Nu te preocupa prea mult de omul acela sortit pieirii. Ai grijă de tine însuţi, Lobey. Ce vrei să ştii…
— Condamnarea la moarte…
Mi-a atins obrazul.
— Fii egoist. Ce doreşti?
— Friza!
M-am sculat pe jumătate din scaun.
Ea s-a lăsat pe spate.
— Îţi voi pune o întrebare, fără să-ţi fi răspuns la a ta. Cine este Friza?
— Ea… Era aproape la fel de frumoasă ca tine.
Bărbia i-a coborât. Ochii foarte, foarte deschişi la culoare, s-au întunecat, plecându-se şi ei.
— Da. Cuvântul a ieşit odată cu respiraţia pe care i-o urmăream, fără glas. Acum, multele întrebări de pe chipul ei făceau ca fosta-i expresie să pară caustică.
— Eu… Cuvântul nepotrivit. Ea… Un stilet a început să-mi bată în coaste. Apoi s-a oprit, s-a dilatat, mi-a urcat în cap şi mi-a zgâriat interiorul feţei: fruntea şi obrajii îmi ardeau. Ochii mă înţepau.
Şi-a tras răsuflarea.
— Înţeleg.
— Nu, nu înţelegi, am izbucnit. Nu-nţelegi.
Ne priveam din nou. Ea s-a uitat la dreapta, la stânga şi şi-a muşcat buza, întorcându-şi ochii către mine.
— Tu şi cu mine suntem… ei bine, nu tocmai la fel.
— Ce?… Oh. Dar… Porumbiţo.
— Da, Lobey?
— Unde mă aflu? Am sosit dintr-un sat, din sălbăticiile de niciunde, printre dragoni şi flori. Am abandonat Lo-ul, căutându-mi fata moartă, vânând un cowboy gol, rău ca biciul Păianjenului. Şi undeva un prinţ murdar, cu un singur ochi va… muri, în timp ce eu merg înainte. Unde mă aflu,

Porumbiţo?

— Extrem de aproape de un loc vechi numit Iad. Vorbea repede. Poţi intra acolo prin moarte sau prin cântec. Dar s-ar putea să ai nevoie de ajutor ca să-ţi găseşti drumul la ieşire.

— Îmi căutam fata brunetă şi te-am găsit pe tine, argintie.

Se sculă în picioare, şi lame de lumină mă izbiră de pe rochia ei. Mâna-i fină se mişca pe lângă coapsă. Am prins-o cu palma mea aspră.

— Vino, a zis.

Am venit.

Pe când coboram din balcon, s-a rezemat de braţul meu.

— O să ocolim o dată încăperea. Cred că ai de ales între a asculta, şi a privi. Mă îndoiesc că le-ai putea face pe amândouă. Eu n-am reuşit, dar încearcă.

În vreme ce făceam turul sălii, îmi loveam fluierul piciorului cu latul macetei.

— Ne-a epuizat efortul de a încerca să fim umani, Lobey. Ca să supravieţuim, fie numai încă o duzină de generaţii, trebuie să continuăm să combinăm întruna genele.

Un bătrân îşi rezemase burta de marginea mesei sale, holbându-se la fata de vizavi. Ea îşi linse colţul buzelor, privindu-l cu ochi fermecători, albaştri şi minunaţi. Pometţii obrajilor ei îl zeflemiseau.

— Nu poţi forţa oamenii să aibă copii cu mulţi alţi oameni. Dar putem prezenta ideea cât mai atrăgător – şi-a lăsat ochii în jos – cu putinţă.

La masa următoare, faţa femeii era prea largă pentru oasele craniului de dedesubt. Totuşi ea râdea. Mâna i se cuta peste degetele fine ale tânărului care-i stătea dinainte. Ochii ei machiaţi examinau cu invidie pleoapele lui repezi, întunecate precum măslinele, părul său, mai lucitor decât al ei vâlvoi, pe când ea folosise o mulţime de fixativ.

— Cine sunt eu, Lobey? Întrebarea fusese mai degrabă retorică. Eu sunt imaginea cheie a unei campanii publicitare. Eu sunt sălbăticiunea bună/rea pe care şi-o doreşte fiecare, cu care vrea să se asemene – cei care

preferă nouăzeci şi nouă în loc de unul. Eu sunt cea pe care bărbaţii o caută la fiecare însămânţare. Eu sunt cea a cărei coafură o imită femeile, cea care le face să-şi ridice şi coboare tivurile şi decolteurile după cum ale mele se ridică ori coboară. Lumea îmi fură vorbele de duh, gesturile, ba chiar şi greşelile; pentru a le încerca pe fiecare nou iubit.

Cuplul de la masa următoare uitase probabil în mare parte ce înseamnă să ai patruzeci de ani. Păreau fericiţi, prosperi şi mulţumiţi. Îi invidiam.

— A fost o vreme, a continuat Porumbiţa, apăsându-mi dosul palmei cu degetul ei arătător, când orgiile şi însămânţarea artificială rezolvau problema. A mai rămas însă de înmuiat o atitudine glacială. Asta e ceea ce fac eu. Chestiune care îţi ridică, bănuiesc, o altă întrebare. Tinerii din faţa noastră se ţineau de mână şi chicoteau. Odată crezusem că douăzeci şi unu de ani reprezentau vârsta responsabilităţii; aşa trebuia să fie, era atât de departe! Puştii aceia puteau să facă orice şi tocmai învăţau cum, iar posibilitatea îi rănea, îi uimea şi-i înnebunea de bucurie în acelaşi timp.

— Răspunsul – şi am întors capul spre Porumbiţă – stă în aptitudinea mea specială, care-mi uşurează treaba.

Degetul care-mi apăsase palma îmi atingea acum buzele. Îşi ţuguie gura, cerându-mi tăcere. Cu cealaltă mână mi-a ridicat maceta.

— Cânţi, Lobey?

— Pentru tine?

A făcut un gest larg.

— Pentru ei. S-a întors către oameni. Atenţiune! Vreau să faceţi linişte. Vreau să auziţi. Trebuie să rămâneţi nemişcaţi…

Au rămas nemişcaţi.

— … şi să ascultaţi.

Au ascultat. Mulţi şi-au sprijinit coatele pe masă. Porumbiţa s-a răsucit spre mine şi a încuviinţat din cap. Mi-am privit maceta.

În partea cealaltă a odăii Pistol îşi ţinea capul în mâini. I-am zâmbit. Apoi m-am aşezat pe mar-ginea unei mese

goale, mi-am jucat degetele de la picioare pe găuri, şi le-am atins şi cu degetele mâinilor.

Am suflat o notă. M-am uitat la oameni. Am mai suflat una. După aceea am râs.

Tinerii au râs şi ei.

Am suflat două note, una gravă şi alta acută.

Am început să bat din palme – un ritm puternic, lent. Cântam doar cu picioarele. Puştii au considerat că şi asta era amuzant. M-am legănat pe marginea mesei, am închis ochii, am bătut din palme şi am cântat. În spate, cineva a pornit să-mi ţină isonul. Am zâmbit în flaut (dificil), iar sunetul s-a înveselit. Mi-am amintit muzica pe care-o auzisem de la Păianjen şi am încercat ceva ce nu mai făcusem niciodată. Am lăsat o melodie să treacă fără s-o cânt, şi am interpretat alta. Tonurile se creau unul pe celălalt în mod armonios, sărind de la o pereche de palme la alta. Am lăsat primele două să continue şi am ţesut un al treilea ton deasupra lor. Am împins muzica într-un balansoar, într-un shaker, până când degetele de pe faţa de masă au intrat în ritm. Am cântat, privindu-le insistent, cântărind greutatea muzicii din ele, iar când a fost destul, am dansat. Mişcările se repetau; a inventa dansuri este opusul lui a le învăţa. Am dansat pe masă. Tare. I-am biciuit cu muzică. Sunetul se descojea din sunet. Acordurile se deschideau ca florile grele. Oamenii strigau. Mi-am ascuţit ritmurile către ei prin cuţitul gol pe dinăuntru şi le-am înfipt notele în coloanele vertebrale tot aşa cum omori o broască străpungându-i măduva spinării. Tremuram pe scaunele lor. Am introdus a patra linie melodică, disonantă faţă de multe şi multe altele. Trei oameni începuseră să danseze cu mine. Am cântat muzica aceea pe care o cream creând-o. Ritmul le susţinea zvâcnirile. Bătrânul scutura din umeri spre fata cu ochi albaştri. Bătaie din palme. Tinerii se legănau umăr – bătaie din palme – la umăr. Cuplul de vârstnici îşi strângea cu putere mâinile. Bătaie din palme. Sunetul se înălţa îndărătul – bătaie din palme – lui însuşi. Linişte pentru o clipă. Bătaie din palme. Apoi s-a revărsat prin cameră; precum dragonii în sălbăticia pustei, ei se văitau laolaltă, îşi

loveau coapsele şi burţile în ritmul a patru melodii.

De pe platforma ridicată, unde fusese masa Porumbiţei, cineva a deschis ferestrele largi. Vântul mi-a suflat pe spatele asudat şi m-a făcut să tuşesc. Tusea a mormăit în fluier. O adiere într-o încăpere închisă te face să-ţi dai seama cât de cald este. Dansatorii s-au îndreptat către balcon. I-am urmat. Ţiglele erau roşu-albastre. Seara aurie era brăzdată de răni albastre. Câţiva dansatori se odihneau pe balustradă. Maceta mi-a căzut de la buze, când am privit în jurul…

M-a izbit în ochi. Rochia de argint unduia în vânt. Dar nu era Porumbiţa. A ridicat degete întunecate spre obrazul ei măsliniu iar gura cu buze pline s-a deschis într-un suspin. Apoi a clipit şi şi-a netezit părul cu mâna, căutând cu privirea printre dansatori. Câţiva au ascuns-o pentru o clipă, s-au dat în lături.

Friza cea brunetă…

Revenită şi învârtindu-se printre dansatori…

Frumoasa şi tânjita Friza, a găsit…

Odată îmi fusese atât de foame, încât atunci când am mâncat, m-am speriat. Acum simţeam aceeaşi teamă. Mult mai acută. Muzica se cânta singură. Lama îmi atârna în mână. Odată Friza zvârlise o piatră…

Am început să fug prin labirintul dansatorilor.

M-a văzut. Am prins-o de umeri; ea s-a lipit de mine, cu obrazul pe gâtul meu, cu pieptul pe pieptul meu, cu braţele apăsându-mă pe spate. Numele ei îmi înota prin minte. Ştiam că o doare. Şi pumnii ei îmi apăsau spatele dureros. Ochii îmi erau larg deschişi şi lăcrimau. Voiam să percep tot ceea ce avea legătură cu ea. Nimic din fiinţa ei nu era mişcător. Îi strângeam toată zvelteţea puternică. Braţele mi s-au încordat, s-au destins, s-au încordat iarăşi.

Pe partea cealaltă a parcului de dedesubt exista un copac stingher, pârjolit de soarele dement. Legat cu braţele de două ramuri bifurcate, cu capul atât de lăsat înainte încât gâtul trebuie să fi fost rupt, atârna Ochi-verde. În lungul braţului lucea sânge scurs dintr-o tăietură făcută de frânghie.

Ea s-a răsucit în braţele mele, m-a privit, apoi s-a uitat la ceea ce văzusem şi mi-a pus repede palmele peste ochi. Singur în mâinile ei negricioase am recunoscut muzica. Polifonizat şi dansat de străini, era cântecul de jale al fetei care îmi acoperea acum ochii, bocet pentru prinţul sugrumat.

Dinapoia muzicii, o voce mi-a şoptit:

— Lobey, ai grijă. Era glasul Porumbiţei. Vrei să te uiţi de aproape?

Degetele îmi rămăseseră pe faţă.

— Pot să mă privesc în capul tău ca într-o odaie. Ai murit, Lobey. Ai murit undeva între stânci şi ploaie. Vrei să te uiţi la asta atât de aproape…

— Nu sunt o fantomă!

— Nu, tu eşti real, Lobey! Dar poate că…

Mi-am răsucit iarăşi capul, dar întunericul m-a urmat.

— Vrei să ştii ceva despre Puşti?

— Vreau să aflu orice m-ar ajuta să-l omor.

— Atunci ascultă. Puştiul Moarte poate să-i învie numai pe aceia cărora el le-a luat viaţa. Poate să păstreze doar ceea ce a strâns singur. Dar ştii cine te-a adus pe tine înapoi din…

— Ia-ţi mâinile de pe mine.

— Trebuie să alegi repede, Lobey! a şoptit Porumbiţa. Vrei să vezi ce este în faţa ta? Sau vrei să vezi doar ce ai văzut înainte?

— Mâinile… Nu pot să văd nimic cu mâinile tale pe faţă… M-am oprit, îngrozit de propriile-mi cuvinte.

— Sunt foarte pricepută în ceea ce fac. Lumina a pătruns, odată cu dispariţia delicată a apăsării. A trebuit să-mi perfecţionez talentul acesta pentru a supravieţui. Nu poţi ignora regulile lumii pe care ai ales-o…

Am prins-o de încheieturi şi le-am tras în jos. Mâinile ei s-au împotrivit doar o clipă, apoi au căzut. Ochi-verde continua să fie legat de copacul de dedesubt.

Am înhăţat-o pe Porumbiţă de braţe.

— Unde este ea?

M-am uitat pe terasă. Am zgâlţâit-o şi s-a retras până la

balustradă.

— Am devenit lucrul pe care-l iubeşti, Lobey. Asta este o parte a talentului meu. Aşa pot fi Porumbiţa.

Am clătinat din cap.

— Dar tu…

Îşi frecă umărul. Mâna i-a alunecat sub ţesătura de argint. Aceasta se mişcă, mulându-se pe degete.

— Iar ei… am arătat către dansatori. Tinerii, continuând să se ţină de mână, priveau în parc şi chicoteau.

— Ei îţi spun La Porumbiţa.

Şi-a sumeţit capul, dându-şi pe spate părul de argint.

— Nu, Lobey. A clătinat din cap. Cine ţi-a spus asta? Cine? Eu sunt Le Porumbel.

M-a luat cu frig. Porumbelul/Porumbiţa a întins o mână subţire.

— Nu ştiai? Lobey. Chiar vrei să zici că nu… Lobey, noi nu suntem oameni! Trăim pe planeta lor, pentru că ei au distrus-o. Am încercat să le preluăm forma, amintirile, miturile. Dar nu se potrivesc. Nu-i decât o iluzie, Lobey. De-ajuns cu asta. El te-a adus înapoi: Ochi-verde. El este acela care ar fi putut s-o aducă înapoi, s-o aducă într-adevăr înapoi pe Friza ta.

— Ochi-verde…?

— Dar noi nu suntem aidoma lor, Lobey. Noi suntem…

M-am întors şi am fugit de pe balcon.

Înăuntru, am răsturnat o masă şi am trecut val-vârtej pe lângă câinele lătrător.

— Lo Lobey! Şedea pe platforma unde fusese petrecerea Porumbiţei. Vino. Ai savurat spectacolul de la Perla?

Înainte de a-i putea răspunde, a apăsat un întrerupător din perete.

Podeaua a început să se rotească. Prin isteria mea mi-am dat seama ce se întâmpla. Pardoseala era formată din două panouri de plastic polarizat, suprapuse. Cel de deasupra se învârtea; cel de jos era nemişcat. Când deveniră transparente, am văzut nişte siluete mişcându-se dedesubt, în crăpăturile pietrei, mult sub picioarele meselor şi scaunelor.

— Perla este construită peste unul din coridoarele către kuşca din Branning-at-sea. Uite: se împleticesc pe acolo printre steiuri, acela căzând, iar celălalt agăţându-se de perete, mestecându-şi limba şi băloşind sânge. Aici nu avem paznic de kuşkă. Vechiul sistem de calculatoare folosit de oameni pentru Armonie Psihică şi Asociaţii de Răspunsuri Anormale şi Incoerente are grijă de iluziile lor. Acolo este un iad întreg plin de dorinţe satisfăcute…

M-am zvârlit la podea, apăsându-mi faţa de transparenţă.

— PHAEDRA! am urlat. PHAEDRA, unde-i ea?

— Sal’tare, puiule! Lumini au sclipit sub mine din umbră, un cuplu cu mult prea multe braţe se îmbrăţişa tăcut lângă maşina clipitoare.

— PHAEDRA!

— E tot labirintul greşit, puiule. Aici, jos, poţi găsi altă iluzie. Ea te va urma până la uşă, dar când o să te-ntorci ca să te asiguri că-i acolo, o să-ţi dai seama de adevăr şi vei pleca singur. De ce te mai oboseşti să treci prin toate astea?

Vocea se auzea piţigăiată prin podeaua de plastic.

— Mama are grijă de tot aici, jos. Să nu cânţi din cuţitul tău însângerat pe lângă mine. Trebuie să încerci s-o recapeţi cumva. Sunteţi un mănunchi de manifestări psihice, multisexuate şi imateriale, şi… cu toţii încercaţi să vă puneţi masca limitatoare a umanităţii. Întoarce-te, Lobey. Caută undeva în afara ramei oglinzii…

— Unde…

— Te-ai rugat la copac?

Sub mine, cei pierduţi băloşeau, pândeau şi bolboroseau în adâncimile kuştii, sub pâlpâiturile PHAEDRA-ei. M-am ridicat. Câinele a lătrat, când am ajuns la uşă.

Am călcat greşit pe scară şi m-am prins de balustradă cu patru trepte mai jos. Clădirea m-a azvârlit în parc. Mi-am recăpătat echilibrul. În jurul pieţei, turnurile metalice vuiau de spectatorii care dansau pe terase şi cântau de la ferestrele ticsite.

M-am oprit înaintea copacului şi i-am cântat, rugându-mă. Am înşirat acorduri în salbe de câte şapte, implorându-i

decizia. Am început umil iar cântecul m-a golit, până când nu a mai rămas decât hăul. M-am afundat în el. Am găsit furie. Era a mea, şi i-am dat-o. Am găsit iubire. A ţipat ascuţit sub cântecele de la ferestre.

Acolo unde antebraţul îi fusese legat de creangă, osul se rupsese. Mâna atârna deoparte de scoarţa copacului şi…

…şi nimic. Am urlat, mânia spărgându-mi-se. Ţinând mânerul cu ambele mâini, i-am înfipt vârful în coapsă, pironindu-l de lemn. Am răcnit iarăşi şi m-am smuls de acolo, clătinându-mă.

Din milă pentru al omului gând înnegurat
A ieşit din odaie afară
În galileeană sfadă şi ocară;
Lumina stelelor babiloniene a chemat o beznă fără formă, legendară.

(William Butler Yeats – *Cântec dintr-o piesă)*

Am auzit că vei da 1000 $ pentru corpul meu, adică după câte înţeleg, să depun mărturie… dacă aş putea apărea în faţa juraţilor, v-aş da informaţia dorită, dar am fost condamnat pentru lucruri care s-au întâmplat în Războiul din Ţinutul Lincoln, şi mi-e teamă să mă predau fiindcă duşmanii m-ar omorî.

(William H. Bonney (Billy the Kid) – *Scrisoare către locotenentul-guvernator Lew Wallace)*

Cu ghirlande încerc să repar răul făcut.

(Andrew Marvell – Cununa)

S-a ivit oceanul. Zorii alergau peste ape. Mergeam singur de-a lungul plajei. Peste tot se zăreau mulţime de scoici. Continuam să mă gândesc că abia cu o zi în urmă intrasem în Branning călare pe dragoni. Acum viaţa lui şi iluziile mele pieriră. Îndărătul meu, Branning-at-sea se micşora. Vârful macetei brăzda nisipul în timp ce umblam. Nu eram obosit. Mersesem toată noaptea. Ceva înnodase atât de strâns capetele oboselii încât nu mai puteam să mă opresc. Plaja era minunată în zori. Am urcat o dună încununată de ierburi lungi, şopotitoare.

— Hei, Lobey.

M-am destins, cutremurându-mă precum arcurile unui ceas rupt.

— Ce-ai mai făcut?

Şedea pe un buştean pe jumătate îngropat în nisipul umed, la poalele dunei. Miji ochii spre mine şi-şi dădu părul pe spate. Soarele înflăcăra cristalele de pe umărul său, de pe braţul său: sarea.

— Aştept de foarte multă vreme. Şi-a scărpinat genunchiul. Ce mai faci?

— Nu ştiu, am zis. Sunt obosit.

— O să cânţi? A arătat spre macetă. Vino jos.

— Nu vreau, am răspuns.

De sub tălpile mele a curs un firicel de nisip. M-am uitat în jos, tocmai când o bucată de dună a picat de sub mine. M-am clătinat. Spaima a scăpat din frâu. Am căzut şi am încercat să mă prind cu unghiile de sol. În vreme ce Puştiul chicotea, am alunecat pe pantă. Jos, m-am răsucit. Puştiul stătea în continuare pe buştean şi mă privea.

— Ce vrei? am şoptit. L-ai pierdut pe Ochi-verde. Ce vrei de la mine?

Şi-a scărpinat urechea, zâmbind cu mulţi dinţi mici.

— Am nevoie de asta. A arătat către macetă. Crezi că Păianjenul chiar ar… S-a oprit: Păianjenul a hotărât că Ochi-verde, tu şi cu mine nu putem trăi în aceeaşi lume. Că ar fi prea periculos. De aceea a semnat condamnarea la moarte şi a ordonat legarea lui Ochi-verde în vreme ce tu îi cântai, iar eu plângeam pe fundul oceanului, acolo unde nu poţi vedea lacrimile. În ce crezi tu?

— Nu… nu ştiu.

— Eu cred că Ochi-verde trăieşte. Nu ştiu. Nu pot să-l urmăresc aşa ca pe voi, restul. Ar putea fi mort. S-a aplecat înainte şi şi-a dezgolit dinţii. Dar nu este.

Mi-am lipit spatele de nisip.

— Dă-mi sabia.

Mi-am retras braţul. Brusc, m-am repezit înainte şi am încercat să-l crestez. S-a ferit. Au sărit aşchii de lemn.

— Cred că ar fi neplăcut dacă m-ai lovi, a zis. Sângerez şi eu. Dar dacă pot bănui ce gândeşti, ei bine, atunci

încercările de soiul ăsta sunt într-adevăr zadarnice. A dat din umeri, a zâmbit, s-a întins şi a atins lama.

Mâna mi-a tresărit. A luat maceta şi s-a jucat cu degetele pe găuri.

— Nu, a suspinat el. Nu, asta nu mă ajută cu nimic. Mi-a restituit-o. Îmi arăţi cum se face?

Am luat-o, pentru că era a mea şi nu-mi plăcea s-o ţină el.

Şi-a scărpinat călcâiul drept cu piciorul stâng.

— Haide. Arată-mi. N-am nevoie de cuţit. Am nevoie de muzica dinăuntru. Cântă, Lobey.

A încuviinţat din cap.

Îngrozit, am dus mânerul la gură.

— Dă-i drumul.

O notă a tremurat.

S-a aplecat înainte, plecându-şi genele aurii.

— Acum o să iau tot ceea ce a mai rămas. Şi-a încrucişat degetele. A îndoit degetele de la picioare, zgâriind pământul.

Încă o notă.

Am început-o pe a treia…

Era un sunet şi în acelaşi timp o mişcare şi o senzaţie. Un şfichiuit sonor: Puştiul şi-a arcuit spatele şi s-a prins de gât; senzaţia era de teroare, ceva mai puternică decât crezusem că se poate. De pe vârful dunei Păianjenul a strigat:

— Cântă în continuare, fir-ar să fie!

Am croncănit prin lamă.

— Cât timp vei cânta, nu-şi poate folosi mintea la altceva!

Puştiul stătea în picioare. Biciul de dragoni a pocnit deasupra capului meu. Pe piept îi şiroia sânge. S-a retras şi s-a împiedicat de trunchiul de lemn; a căzut. M-am târât într-o parte, reuşind să-mi ţin picioarele sub mine – un fleac, mult mai simplu pentru mine decât pentru majoritatea oamenilor. Încă mai scoteam nişte zgomote din cuţit.

Cântând din bici, Păianjenul coborî duna, păşind în

lateral.

Puştiul s-a azvârlit pe burtă sub şfichi şi a încercat să se târască. Branhiile de sub părul de pe ceafă i s-au dilatat. Păianjenul i-a sfârtecat spatele, apoi a răcnit spre mine:

— Nu te opri din cântat!

Puştiul a şuierat şi a muşcat pământul. S-a rostogolit pe o parte, cu nisip în gură şi pe bărbie.

— Păianjenule… au, Păianjenule! Opreşte-te… Nu, te rog… n…

Biciul i-a deschis obrazul, iar el şi-a prins faţa în palme.

— Continuă să cânţi, Lobey, fir-ar să fie, altfel m-omoară!

Cu octava suflată prea tare, notele mele străpungeau dimineaţa.

— Ahhhhh… nu, Omule-păianjen! Lasă-mă-n pace!

Cuvintele i se împleticeau pe limba sângerândă.

— Nu – ahhhhh – mă doare! Mă doare! Credeam că-mi eşti prieten, Păianjenule! – au, credeam că-mi eşti…

Gemu o vreme. Biciul tăia din Puşti, iarăşi şi iarăşi.

Umerii Păianjenului erau asudaţi.

— E-n regulă, a zis.

Şi-a încolăcit biciul, suflând din greu.

Limba mi-era inflamată şi mâinile amorţite. Păianjenul s-a uitat de la mine la Puşti.

— S-a terminat, a spus el.

— Era… necesar? am întrebat.

Păianjenul privi în pământ.

În tufişuri s-a zbătut ceva. Un lujer ghimpat s-a încolăcit pe nisip, trăgând o inflorescenţă.

Păianjenul a început să urce.

— Haide, a zis.

L-am urmat. Ajuns în vârf, m-am uitat înapoi. Un mănunchi de flori se strânseseră ciorchine pe capul cadavrului, căutând ochii şi limba. Am coborât după Păianjen, pe cealaltă parte a dunei.

Jos, s-a întors către mine. Apoi s-a încruntat.

— Nu te mai gândi, băiete. Ţi-am salvat viaţa. Asta-i tot.

— Păianjenule…?

— Ce-i?

— Ochi-verde… cred că am descoperit ceva.
— Ce? Hai, trebuie să ne întoarcem.
— Ca şi Puştiul, îi pot aduce înapoi pe cei pe care i-am ucis eu însumi.
— Ca în ţinutul pietros, a spus Păianjenul. Te-ai adus singur înapoi. Te-ai lăsat să mori, apoi te-ai întors. Ochi-verde este singurul care ţi-o poate aduce pe Friza ta înapoi… acum.
— Ochi-verde e mort.
Păianjenul a încuviinţat din cap.
— Tu l-ai ucis. A fost ultima lovitură a…
A arătat către maceta mea.
— Ah! am tresărit. Ce se petrece acum în Branning-at-sea?
— Revolte.
— De ce?
— Sunt flămânzi după propriul lor viitor.
Pentru o clipă, mi-am imaginat ospăţul florilor de pe faţa Puştiului. Mi-a venit rău.
— Mă întorc, a zis el. Vii şi tu?
Marea se retrăgea şi spuma rămânea în spirale pe nisip.
M-am gândit o clipă.
— Da. Dar nu acum.
— Ochi-verde va – Păianjenul a strivit ceva în nisip cu piciorul – aştepta, bănuiesc. Şi Porumbiţa la fel. Porumbiţa îi conduce acum în vraja dansului şi nu te va ierta prea repede pentru alegerea pe care ai făcut-o.
— Care anume?
— Între real şi… restul.
— Eu ce am ales?
Păianjenul mi-a dat un ghiont în umăr, zâmbind.
— Poate o să afli când te vei întoarce. Încotro te îndrepţi?
Se întoarse să plece.
— Păianjenule?
S-a uitat înapoi.
— În satul meu exista un om care era nemulţumit. De aceea a părăsit această lume, a lucrat o perioadă pe lună, pe planetele exterioare, apoi pe lumi aflate la multe stele

depărtare. Aş putea să mă duc acolo.

Păianjenul a aprobat din cap.

— Am făcut-o şi eu odată. Când m-am întors, totul mă aştepta.

— Cum o să fie?

— Nu aşa cum te aştepţi.

A surâs, apoi s-a îndepărtat.

— O să fie… diferit?

Continuă mai departe pe nisip.

Pe când dimineaţa ardea oceanul cu fierul roşu, întunericul a apus, la capătul îndepărtat al plajei.

M-am întors să-l urmez.

Septembrie 1965 – Noiembrie 1966